

ரமணி சந்திரன்

என் கண்ணில்
பிரவாயத்திரா

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	: என் கண்ணில் பாவையன்றோ
ஆசிரியர்	: ரமணிசந்திரன்
மொழி	: தமிழ்
முதல் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1987
ஐந்தாம் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 1993
ஆறாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1994
ஏழாம் பதிப்பு	: மே, 1996
எட்டாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 1997
ஒன்பதாம் பதிப்பு	: ஆகஸ்ட், 1999
பத்தாம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி, 2002
பதினோராம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி, 2004
பனிரெண்டாம் பதிப்பு	: அக்டோபர், 2005
பதின்மூன்றாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2007
பதினான்காம் பதிப்பு	: ஏப்ரல், 2009
பதினைந்தாம் பதிப்பு	: டிசம்பர், 2010
பதினாறாம் பதிப்பு	: செப்டம்பர், 2012
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 11.6 kg. வெள்ளைத் தாள்
நூலின் அளவு	: 1 X 8 கிரவுன்
அச்சு எழுத்து	: 11 புள்ளி
நூல் வெளியிடுவோர்	: அருணோதயம், 5/3, கௌடியா மடம் சாலை, இராயப்பேட்டை, சென்னை-14.

விலை: ரூ.70.00

அச்சிட்டோர் : ஜி.எம்.கிராபிக்ஸ், சென்னை-14.

என் கண்ணில்
பாவையன்றோ

நூல் விவர அட்டவணை

நூலின் பெயர்	என் கண்ணில் பாவையன்றோ
ஆசிரியர்	ஈ. கண்ணிசெத்திரன்
மொழி	தமிழ்
முதல் பதிப்பு	சூன்மார், 1987
இரண்டாம் பதிப்பு	சுப்ரம், 1993
மூன்றாம் பதிப்பு	சூன்மார், 1994
நான்காம் பதிப்பு	மே, 1998
ஐந்தாம் பதிப்பு	சூன்மார், 1999
ஆறாம் பதிப்பு	ஆகஸ்ட், 2000
ஏழாம் பதிப்பு	பிப்ரவரி, 2001
எட்டாம் பதிப்பு	பிப்ரவரி, 2004
ஒன்பதாம் பதிப்பு	அக்டோபர், 2005
பத்தாம் பதிப்பு	சூன்மார், 2007
பதின்மொன்றாம் பதிப்பு	சுப்ரம், 2009
பதின்மொருவாம் பதிப்பு	செப்டம்பர், 2012

ராஜிவ் மகாலாகாபு

விலை: ரூ. 70.00

5/3, கண்ணகி அம்மா சாலை,
இலங்கை, சென்னை-14

என் கண்ணில் பாவையன்றோ

1

“அனுசூயா, அனுசூயா...”

ஏதேதோ இனிய கற்பனைகளில் மூழ்கி யிருந்த அனுசூயாவுக்கு, அவை கலைந்து விடவே எரிச்சல் வந்தது.

‘அனுசூயாவாம் அனுசூயா, சூயா கீயா என்று நீட்டி முழக்கிக் கொண்டு... பெயரைப் பார்!’ என்று ஆத்திரப் பட்டாள்.

ஓர் அனுராதா, இல்லை அனுபாமா, ஏன், அவள் தோழி ஒருத்திக்கு அனுராகா என்று கூடத்தான் பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்.

சரிதான், பிறந்தபோது வைத்த பெயர் இருந்துவிட்டுப் போகிறது; அதை அழகாகச் சுருக்கி ‘அனு’ என்றேனும் அழைக்கக் கூடாதா?

இதையெல்லாம் சொல்ல இந்த வீட்டில் யார் இருக்கிறார்கள்?

தனக்குள்ளேயே பொருமியபடி அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள் அனுசூயா.

ஆனால் அவளுடைய தாயார் விடுவதாக இல்லை.

“மங்களம், இந்தப் பெண் அனுசூயா என்ன செய்து |காண்டு இருக்கிறாள் என்று பார். மணி என்ன ஆகிறது என்று அந்த அறிவு கெட்டவளுக்குச் சொல்லு” என்று தன் மூத்த மருமகளுக்கு உத்தரவிட்டார்.

“அனுசூயா அனும்மா...” என்று மெல்ல அழைத்தபடி கதவைத் தட்டினாள் மங்களம்.

இந்த வீட்டில் வேறு எதற்குத்தான் வசதி இல்லை என்றால் இடையூறு இல்லாமல் கற்பனை பண்ணக் கூடவா வழியிருக்கக் கூடாது என்று வெகுண்டபடியே கதவைத் திறந்தாள் அனுசூயா.

உம்மென்றிருந்த நார்த்தனாரின் முகத்தைப் பார்த்ததும் லேசாக முறுவலித்தாள் மங்களம்.

“நீ குளித்துவிட்டு வந்து ஒரு மணி நேரம் ஆகிறது அனும்மா. அலுவலகத்திற்குக் கிளம்ப இன்னமும் பதினைந்து நிமிடம்தான் இருக்கிறது. வா, சீக்கிரம் வந்து சாப்பிடு” என்று அழைத்தாள்.

“வாட்...?” என்று வாயைப் பிளந்தாள் அனுசூயா.

“ஒரு மணி நேரம்!... வ... வந்து இன்னும் ப... பதினைந்தே நிமிடம்தான் இருக்கிறதா? இன்னும் தலை பின்ன வில்லையே. அண்ணி, அண்ணி எனக்குக் காலையில் டிபன் ஒன்றும் வேண்டாம். மதியத்துக்கு மட்டும் டிபன் பாக்கில் ஏதாவது வைத்துத் தந்து விடுங்களேன் அண்ணி. ப்ளீஸ் நீங்கள் சாப்பாடு வைக்கும் நேரத்தில் நானும் கிளம்பி விடுவேன்” என்று பரபரத்தபடி ஓடிப்போய்த் தன் பெரிய சீப்பை எடுத்தாள்.

ஒரு மணி நேரமா கண்ட கற்பனைகளில் மூழ்கியிருந்து விட்டோம் என்று உள்ளூர் வியந்தபடியே வெட்கியபடியே மடமடவென்று தலையை வாரத் தொடங்கினாள்.

“நீ இப்படிச் சொல்வாய் என்றுதான் கிண்ணத்திலேயே கொண்டு வந்து விட்டேன், பார். சாம்பாரில் இட்லியைப் போட்டு வைத்திருக்கிறேன். ஸ்பூன் இருக்கிறது. தலை வாரியபடியே சாப்பிட்டு விடு. பட்டினி கிடக்காதேம்மா” என்றபடியே நார்த்தனாரின் அருகில் இருந்த சின்ன ஷெல்பில் சிற்றுண்டியை வைத்தாள் மங்களம்.

கையோடு கொண்டு வந்திருந்த டிபன் பாக்கையும் கட்டிலில் வைத்து நிமிர்ந்தவள் முந்தானையால் தன் நெற்றியில் அரும்பியிருந்த வியர்வையைத் துடைக்கக் கண்டதும் அனுசூயாவுக்கு தன் அண்ணியிடம் பரிதாபம் தோன்றியது.

“சும்மாவே இருக்கிற வேலைகள் போதாது என்று இது வேறு செய்ய வேண்டுமா அண்ணி? ஒரு வேளைப் பட்டினி யில் அப்படி என்ன மெலிந்து விடுவேனாம்? போகட்டும். இனிமேல் என்றேனும் நேரத்தை மறந்து இருந்து விட்டால் குரல் கொடுத்து நினைவு படுத்துங்கள். அது போதும், இதெல்லாம் நானே வந்து எடுத்துக் கொள்வேன் சரிதானா?” வேகமாய் தலையை வாரிப் பின்னியபடி பேசிக் கொண்டே போன அனுசூயா அண்ணியிடமிருந்து பதில் வராது போகவும், “என்ன அண்ணி நான் சொல்வது சரிதானே?” என்று வினவியபடித் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

கலைந்து கிடந்த பொருட்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு இருந்த மங்களம் அதை நிறுத்தி விட்டுக் கையில் இருந்த ஒரு காகிதத்தை வெறிப்பதைக் கண்டாள்.

சிறு வியப்புடன், “என்ன அண்ணி?” என்று விசாரித்தவள். சட்டென நினைவு வரவும் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டு கையை உதறினாள்.

என்ன மடத்தனம்!

மனதில் இருக்கும் ஆசையைப் பக்கம் முழுவதுமாக அனுசூயா ரஞ்சன், அனுசூயா சித்தரஞ்சன் என்று கிறுக்கித் தள்ளியதில் தவறு இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால் அதைப் பிறர் கண்பட அலட்சியமாகப் போட்டு வைப்பது பிழைதான் இல்லையா?

இதை எப்படிச் சமாளிப்பது என்று அவள் வேகமாக யோசிக்கையிலேயே மங்களம் திரும்பினாள்.

“யார் இந்த ரஞ்சன்?” என்று கேட்டாள்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேசாமல் நின்றாள் அனுசூயா.

“கேட்கிறேனே அனு யார் இந்த சித்தரஞ்சன்?” என்று அண்ணி சற்று அழுத்தம் கொடுத்துக் கேட்கவும் சட்டென விறைப்புடன் நிமிர்ந்தாள் அனு.

இவள் என்ன கேட்பது என்ற ஆத்திரத்தை விழிகள் வெளியிட்டன.

தணிந்து விட்ட குரலில் “உன் நலத்தைப் பற்றிய கவலையில் தானேம்மா கேட்கிறேன்” என்று மங்களம் கெஞ்சுவது போலக் கேட்கவும் அனுவுக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.

அதட்டினால் எதிர்க்கலாம்.

கீழிறங்கிக் கெஞ்சுகிறவளிடம், விறைப்பது எப்படி?

“அது... அது வந்து... அண்ணி, இப்போது யாரிடமும் சொல்லாதீர்கள்... வந்து அது...” என்று சொல்லவும் மனம் வராமல் சொல்லாதிருக்கவும் முடியாமல் அனுசூயா தடுமாறி கொண்டு இருந்தபோது கைகொடுத்தாற்போல அவளுடைய சின்ன அண்ணியின் குரல் ஒலித்தது.

சின்ன அண்ணியின் பெயர் தாரகேஸ்வரி.

‘தாரா’ என்று செல்லமாகக் கணவனாலும் தாரகா என்று மற்றவர்களாலும், ‘தாடகை’ என்று அவ்வப்போது மனதிலும் அனுவாலும் அழைக்கப்படுவாள்.

தன் அழகில் - குறிப்பாகத் தன் பூரிப்பான உடல் அழகில் அலாதிப் பெருமை உண்டு.

பாதி நேரம் கண்ணாடியின் முன்பு நின்று இப்படியும் அப்படியுமாகத் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே இருப்பாள்.

வயதில் சின்னவளான நாத்தனாரின் மெல்லிய இடையிலும், கருத்தடர்ந்த கூந்தலாலும் உள்ளூரப் பொறாமை உண்டு.

வெளிக்காட்டாமல் நோஞ்சான், தலைமயிர் காய்ந்து பறக்கிறது என்றெல்லாம் கூறுவதுண்டு.

தாயற்ற மங்களத்தைப் போல் இல்லாமல் சற்று செல்வாக்கான குடும்பத்தில் இருந்து வந்தவள் என்ற கர்வம் வேறு.

அவள் மங்களத்தை அதிகாரம் செய்யும்போது அனுவுக்கு ஆத்திரம் பொங்கும்.

“ஏன் மங்களக்கா, இன்னுமா டிபன் ரெடியாகவில்லை? எனக்குப் பசியில் உயிர் போகிறது. நீங்கள் இவ்வளவு நேரம் என்னதான் செய்கிறீர்களோ” என்று உரத்த குரலில் குற்றம் சாட்டியபடியே வந்தாள் தாரகா.

மங்களத்தோடு வெளியே வந்து “ஏன் சின்னண்ணி, பசித்தால் சமையல் அறைக்குச் சென்று எடுத்துச் சாப்பிடுவதுதானே?” என்றாள் அனுசூயா.

“என்னது! என்னையா சமையல் அறைக்குள் போகச் சொல்லுகிறாய்? நைலான் சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு சமையல் அறைப் பக்கமே செல்லக் கூடாது என்று என் அம்மா கண்டிப்பாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்கள் தெரியுமா?” என்று புருவங்களைத் தூக்கி, உதட்டைக் குவித்துப் பேசினாள் தாரகா.

“பருத்தி நூல் சேலையணிந்து போவதுதானே” என்று அனுவின் தொண்டை வரை வந்த வார்த்தைகள், அவசர அவசரமாகச் சாப்பாட்டு மேசையில் சிற்றுண்டியை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த பெரியண்ணியைப் பார்த்ததும் நின்றன.

இந்த முதுகெலும்பு இல்லாத கோழைக்காக வாதாடுவதே முட்டாள்தனம்!

‘கொஞ்சம் நிமிர்ந்து நின்றால் என்ன’ என்று ஆத்திரத் துடன் நினைத்தவளுக்கு ஒன்று தோன்றியது.

இப்போதைக்கு மங்களம் அண்ணி வேலையை முடித்து விட்டு வந்து மேலும் விசாரிக்கத் தொடங்குமுன் கிளம்பி விடுவது மேல்.

பரவாயில்லை, சின்ன அண்ணியும் அவ்வப்போது உதவி செய்யத்தான் செய்கிறாள் என்று உள்ளூரச் சிரிப்பு வந்தது.

ஆனாலும்... ச்சு.

மற்றதை எல்லாம் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். மனதில் அலசி ஆராய்வதைக் கூடத்தான் என்று எண்ணியபடி கைப்பையினுள் டிபன் பாக்சை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு அறைக் கதவை இழுத்துச் சாத்தினாள்.

“அம்மா, நான் கிளம்புகிறேன்” என்று தாயிடம் கூறிய வாறு வாயிலை நோக்கி நடந்தாள்.

“என்னடி அவசரம்?” என்று தடுத்தது தாயின் கண்டிப் பான குரல்.

“இல்லையம்மா நேரம் ஆகி விட்ட...”

“எங்கே நேரமாகியிருக்கிறது? வழக்கமாக ஒன்பது மணிக்குத்தானே கிளம்புவாய்? இன்னமும் ஐந்து நிமிடங்கள் இருக்கிறதே. அதற்குள் என்ன அவசரம்?” என்று குறுக்கு விசாரணை செய்தார்.

“அது... அது வந்தும்மா, சில சமயங்களில் இந்த பஸ்ஸை விட்டு விட்டால் லேட்டாகி விடுகிறதா? அதனால் முந்திய பஸ்சுக்கே...” என்று சமாளிக்க முயன்றாள் மகள்.

“என்ன உளறல் இது? இந்த பஸ்ஸை எதற்காகத் தவற விட வேண்டும்? இப்படி அரக்கப் பரக்கச் செல்வதற்கு அந்த பஸ் ஸ்டாப்பில் என்ன கதை நடக்கிறது?”

“அம்மா!”

ஒரு கண அமைதிக்குப் பின், “ஏம்மா இப்படி எல்லாம் பேசுகிறீர்கள்?” என்று சலிப்புடன் கேட்டாள் அனு.

“எல்லாம் காலம் கிடக்கிற கிடப்பு, உன்னை வேலைக்கு அனுப்ப வேண்டாம் என்றால் இந்த வீட்டில் ஒருவருக்கும் ஏறமாட்டேன் என்கிறது. பணம், பணம் என்று அது மட்டும் தான் தெரிகிறது” என்று எரிச்சலாக மொழிந்தார் சிவகாமி அம்மாள்.

“நான் ஒன்றும் எனக்கு பணமாய்க் கொட்டுங்கள் என்று கேட்கவில்லை.” தன் கோபத்தை மறையாமல் காட்டினாள் மகள்.

“ஆமாம். சொல்லமாட்டாயா?” என்று தொப்பையை மறைத்தாற்போலச் சட்டையை ‘இன்’ பண்ணியபடியே வந்து பேச்சில் கலந்து கொண்டான் சிவகாமியின் மூத்த மகன் விசுவநாதன்.

தாயிடம் திரும்பி,

“பணம் பணம் என்று நாங்கள் பறக்கிறோமாக்கும்? இவளுக்குத் திருமணம் என்றால் அறுபது பவுன் போட வேண்டும் என்று நீங்கள் அல்லவா குதிக்கிறீர்கள். அவ் வளவு பணம் எங்கிருந்து எடுப்பது? அவளுக்கு வேண்டியதை அவளே சம்பாதிப்பதில் என்ன தப்பு? நியாயமாகப் பார்த்தால் அவளேதான் முழுவதுமே சம்பாதித்தாக வேண்

டும். பாதிக்குப் பாதியாவது கொண்டு வரட்டுமே என்று பார்த்தால் அதற்கும் குறைப்படுகிறீர்கள்” என்று குறைப்பட்டான் மகன்.

கால் மாற்றி நின்றாள் அனுகுயா.

இந்த அம்மா எப்போது அனுமதி கொடுத்து எப்போது கிளம்புவது?

மகள் நிற்பதை மறந்து, “எப்போது சேர்த்து எப்போது அவளுடைய திருமணம் நடப்பதடா?” என்று ஆதங்கமாய் கேட்டார் சிவகாமி.

“அட என்னம்மா நீங்கள்? அவளுக்குப் பத்தொன்பது தானே ஆகிறது. இந்தக் காலத்தில் இருபத்தைந்துக்கு முன் யாருக்குத் திருமணம் ஆகிறது? எல்லாம் மெள்ளச் சேரட்டும் அம்மா, ஒரு நூறு ரூபாய் இருக்குமா? கொஞ்சம் அவசரம். அடுத்த மாதம் தந்து விடுகிறேன்” என்று குழைந்தான் மகன்.

“செலவுப் பணம் எடுத்து அரை மாதம் ஆகுமுன் அவ்வளவும் காலியா?”

மீண்டும் கால் மாற்றி நின்றாள் அனு.

பண விவகாரம் பேசும்போது இவள் ஒருத்தி இருப்பதைக் காட்டிக் கொள்வதே தப்பு. தாய், மகன் இருவருமே பாய் வார்கள். ஆனால் எவ்வளவு நேரம்...

“ஆயிரம் செலவு, அம்மா...” என்று மேலும் குழைந்தான் விசுவம்.

“அதற்குச் சரியாகச் சம்பாதி, போ இந்தா, இப்போது ஐம்பதுதான் இருக்கிறது...”

“அதையாவது கொடுங்கள் அம்மா” என்று பணத்தை வாங்கிக் கொண்டான் மகன்.

பார்வையைச் சுழற்றியவன், “ஏய், சனியனே, எங்கே தொலைந்தாய்?” என்று மனைவியை அருமையாய் விளித்தான்.

அவசரமாக வந்தவளிடம், “என் ஷூவுக்குப் பாலீஷ் போட்டாயா? கொண்டு வாடி” என்று விரட்டினான்.

“இதோ” என்று விரைந்த மருமகளின் முதுகை வெறித்தார் சிவகாமி.

அண்ணன் மேல் ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது அனுவுக்கு.

ஆனால் பதினைந்து வயது மூத்தவனுக்கு இவள் என்ன புத்திமதி புகலுவது?

வாயைத் திறந்தால் குதறிவிட மாட்டானா?

ஆனால் இந்தப் பெரியண்ணிதான் கொஞ்சம் பளிச்சென்று டிரஸ் பண்ணிக் கொண்டால் என்ன என்று சலிப்புடன் எண்ணியவாறே மீண்டும் கால் மாற்றி நின்றாள் அவள். அல்லது முயன்று அலுத்து விட்டாளோ? கொண்டவன் துணையிருந்தால் கூரையேறிக் கத்தலாம்... ஆனால் அண்ணனின் அலட்சியம் அவளை இந்த வீட்டு வேலைக்காரி ஆக்கிவிட்டது.

“நேரத்தை மறந்து வாய் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாயா? இன்னமும் பொறுப்பே கிடையாது. நில்லு, ஒரு வார்த்தை மட்டும் கேட்டு விட்டுப்போ. இந்தக் காலக் கழுதைகள் போல ஏதேனும் அசிங்கம் பண்ணிக் கொண்டு வந்து நின்றா யானால் பிறகு முழக் கயிற்றில் நான் தொங்குவதைத்தான் பார்த்தாக வேண்டும். அது மட்டும் எப்போதும் நினைவில் இருக்கட்டும். கிளம்பு” என்று மகளுக்கு உத்திரவு கொடுத்தார் தாயார்.

கயிறாம், தொங்குவதாம் என்று உள்ளூரக் குமுறிய போதும் வெளிப்படையாகச் “சரிம்மா; வரேம்மா” என்று முணுமுணுத்து விட்டுத் தப்பிப் பிழைத்த உணர்வுடன் அந்த வீட்டை விட்டு வேகமாக வெளியேறினாள் அனுகுயா.

‘அப்பாடி!’ என்று விடுதலை மூச்சை அனுபவித்து எடுக்கும்போதே ஏதோ மனதை உறுத்திற்று.

வீட்டை விட்டு வெளியேறுவதை விடுதலையாக உணர்வது என்றால் அது எப்படி வீடாகும்?

அதன் பெயர் சிறையல்லவோ?

2

வீடு - இல்லம் என்றால் ஆனந்தமாக இருக்க வேண்டிய இடம்.

விருப்பம் போலச் சிரித்து விளையாடி... அங்கேயும் அடியோடு கட்டுப்பாடுகள் அற்றுப்போக வேண்டும் என்பது இல்லை.

ஆனால் அந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் நன்மை பயப்பனவாக மட்டும் தானே இருக்க வேண்டும்.

கம்மா அனாவசியமாய் நில்லாதே, உட்காராதே, சிரியாதே, என்றால் இதை விட்டு எப்போது ஓடலாம் என்று தானே தோன்றுகிறது.

எப்போது வீட்டுக்குச் செல்லுவோம் என்று ஆவலாக எதிர்பார்ப்பதை விடுத்து, அதை விட்டு வெளியே ஓடுவதை விரும்பும் நிலை வருவது என்றால் அது குடும்ப ஆரோக்கியத்துக்கு உகந்தது அல்லவே.

ஆனால் இதற்கு அனுகூலம் என்ன செய்ய முடியும்?

அவள் அம்மாவுக்கும் அவளுக்கும் இடையில் அகழி ஒன்று வெட்டி வைத்து அதில் நீர் நிரப்பி முதலைகளையும் விட்டு வையாத குறைதான்.

அவ்வளவு நெருக்கம்!

இது ஏன் அம்மாவுக்குப் புரியவில்லை.

மேலே மேலே குத்திக் குத்தி அநியாயமாய் என்ன பேச்சு பேசுகிறார்கள்!

அம்மாதான் அப்படி என்றால் அப்பா, அண்ணன்மார், அண்ணிகள்... ஒருவராவது அவளை உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுமே!

“ஊ...ம்” என்று பெருமூச்சுடன் காலை எட்டிப் போட்டாள் அனுகூலம்.

கால்கள் என்னதான் வேகமாக நடந்தாலும் மனது வீட்டிலே நின்றது.

எத்தனை இல்லங்கள் ஆனந்தமாக இல்லை?

ஏன் அவளுடைய தோழி, நீலாவின் வீட்டில் அவளுக்கு பெற்றோர் கூட இல்லை; ஆனாலும் அவளும் அவள் அண்ணனுமாக எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறார்கள்.

சொல்லப் போனால் அனுகூலம் வீட்டில் அவள் ஒரே பெண்.

இரண்டு அண்ணன்மாருக்குப் பிறகு அருமையாகப் பிறந்த சின்னத் தங்கை.

எவ்வளவு செல்லமாக, சீரும் சிறப்புமாக இருக்க வேண்டியவள்.

பின் ஏன் இப்படி?

ஒருவேளை அம்மாவின் இருபதாவது வயதில் பெரிய அண்ணனும், ஐந்து ஆண்டுகளின் பின் சின்ன அண்ணனும் பிறந்து, அவ்வளவுதான் பிள்ளைகள் என்று ஹாயாகப் பத்து ஆண்டுகள் இருந்த பின் இவள் திடுமென முளைத்தாளா?

அவள் பிறந்ததும் அவளுடைய தந்தை குருநாதனுக்கு வேலை போய்ச் சில காலம் கஷ்டப்பட நேர்ந்ததாலா?

சொத்துபத்து எல்லாவற்றையும் போட்டுத் தொடங்கிய தொழில் பெரிதாக 'ஓகோ' என்று வளராதது அவளுடைய அடுத்த குற்றமா?

என்றைக்கும் அம்மா ஒரேயடியாகக் கொஞ்சியது இல்லை தான் என்றாலும் சின்ன அண்ணனின் திருமணத்திற்குப் பிறகு தான் ரொம்பவும் மாறிப் போனார்கள்.

நாலு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு - அனுகூலம் மொட்டவிழ்ந்த நேரம்.

சற்று வசதியுள்ளவர் தாரகேஸ்வரியின் தந்தை.

மகளின் திருமணத்தை விமரிசையாகவே நடத்தினார்.

பெருமையாக நின்று கொண்டிருந்த சிவகாமி அம்மா ளிடம் உறவுக்காரப் பெண்மணி ஒருவர், "வரவு என்று ரொம்பவும் பூரித்துப்போய் விடாதே, சிவகாமி. நாளைக்கே உன் பெண்ணுக்கு அத்தனையும் செய்தாகணுமே" என்று குத்தி விட்டார்.

அன்று பிடித்தது வினை. நகை, தொகை என்று அப்பா விடம் தொண தொணப்பு.

அண்ணன்மாரின் கைச் செலவுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பணம் குறைப்பட்டதால் அவர்களுக்கு எரிச்சல்.

இவளால் எத்தனை தொல்லை என்று பொருமிய அண்ணன் அவள் படிப்புக்கு வேட்டு வைத்தான்.

"இவளுடைய திருமணத்துக்கு மற்றவர்கள்தான் கஷ்டப் பட வேண்டுமா? இவளும் உழைக்கட்டுமே," என்றான்.

நிறைய மார்க்குகளுடன் ப்ளஸ்ஸேவை முடித்துவிட்டுக் கல்லூரிகளுக்கு அவள் நிரப்பிக் கொண்டிருந்த விண்ணப் பங்கள் கிழித்தெறியப்பட்டன.

கம்பெனி வேலைக்கான கோர்ஸ் ஒன்றில் சேர்ந்து ஓராண்டு பயின்றுவிட்டுப் பதினெட்டு வயதில் தட் டெழுத்து யந்திரத்துடன் போராடும் நிலை வந்தது.

அதற்கும்கூட மானம், அவமானம், ஒழுக்கம் அது இது என்று அம்மாவின் ஆயிரம் அதட்டல்கள்.

தந்தைக்கு எப்போதும் தன் தொழில், அதன் பணத் தேவை அது இது என்று அதிலேயே கவனம்.

மற்ற பெண்கள் எல்லாம் எங்கம்மா அப்படி, எங்கப்பா இப்படி என்று அளக்கும்போது அனுகூலாவுக்கு ஏக்கமாக இருக்கும்.

அண்ணன்மாரும் பெரியவர்கள் என்றே பழகி விட்டார்கள்.

ஏன், அனுகூலம் பிறக்கும்போது விசுவத்துக்கு மீசை முளைத்து விட்டதே.

தாரகேஸ்வரி நினைத்திருந்தால் தன்னைவிட ஆறு வயது சின்னவளான நார்த்தனாருடன் ஒட்டிப் பழகியிருக்கலாம்.

ஆனால் பிற்பாடு அவளுக்காகச் செலவு செய்ய நேர்ந்து விடுமோ என்று ஒதுங்கிக் கொண்டாளோ என்னவோ.

கூடவே அனுவின் தங்க நிறத்திலும் வடிவான முக அமைப்பிலும் அழகிய உடல்வாகிலும் ஓர் அகூயை.

பெரியண்ணியோ ஓயாத உழைப்புதான்.

உழைப்பு நிலையில் அவள் மூச்சும் நின்று விடுமோ என்றுகூட அனுவுக்குத் தோன்றுவது உண்டு.

எப்படியோ மொத்தத்தில் சொந்த வீடே விருந்துக்குச் சென்ற இடம் போல அன்னியமாகிப் போயிற்று அனுகூலாவுக்கு.

ஒரே ஒரு வித்தியாசம்.

விருந்துக்குச் செல்லும் இடத்தில் உபசாரம் இருக்கும். இங்கே அது மைனஸ்.

ஆனால் தினம் தினம் அனுபவித்து மரத்துப் போயிற்றோ என்னவோ?

அனுசூயாவின் உறக்கத்தைக் குறைக்கும் சக்தி எதற்குமே இல்லாது போயிற்று.

அதிலும் கடைசியாகக் கிடைத்த பதவி உயர்வின் பிறகு அவளுக்குத் தான் தரையில் நடப்பதாகவே தோன்றுவது இல்லை.

அதற்குக் காரணம் சம்பளமாய் ரூபாய் ஆயிரத்து இருநூறு வருகிறது என்பது மட்டும் இல்லை.

காரணத்தை எண்ணிப் பார்க்கையில் ரகசியச் சிரிப்பில் அவளது கண்கள் மலர்ந்தன.

சில வினாடி தாமதத்தில் பஸ்ஸை விட நேர்ந்தபோது கூட அந்த மலர்ச்சி விடுவதாக இல்லை.

எம்.டி. வர இன்னமும் அரை மணி நேரம் இருக்கிறது. அதற்குள் போய் விடலாமே.

எம்.டி. தவிர வேறு யார் அவளைக் கேள்வி கேட்க இயலும்?

அதுவும் இப்போது?

குதூகலத்துடன் நினைக்கும்போதே ஏனோ ஒரு குளிரும் உள்ளூர ஓடி உடம்பைச் சிலிர்க்க வைத்தது.

அதிகப்படி நம்பிக்கையோ என்று தோன்றிய போதும் அதை ஒதுக்கி இன்பக் கனவுகளில் மிதந்தபடியே அலுவலகத்தை அடைந்தாள்.

பஸ்ஸை விட்டு இறங்கியதும் மணி பார்த்தாள்.

அலுவலகம் தொடங்க இன்னமும் ஐந்தே நிமிடங்கள். சிறு வயதிலிருந்து இயல்பாகி விட்டிருந்த ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் மீண்டும் தலை தூக்க ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்தாள்.

அலுவலகத்துள் நுழையவும் மணியடிக்கவும் சரியாக இருந்தது.

சரியான நேரத்திற்குள் வந்துவிட்ட பெருமிதத்துடன், ரிஜிஸ்டரில் கையெழுத்திட்டாள்.

“அதானே பார்த்தேன். என்றைக்கும் ஐந்து நிமிடம் முன்னாடியே வருகிற பெண் இன்றைக்கு லேட்டோ என்று பார்த்தேன்” என்ற ஹெட் கிளார்க்கிற்கு ஒரு முறுவலைப் பதிலாகத் தந்து விட்டுத் தன் இடத்திற்கு விரைந்தாள்.

எம்.டி.யின் அறையை ஒட்டி அடைக்கப்பட்டிருந்த சிறு சதுரம்தான் அவளது இடம்.

அவளது ராஜாங்கம்.

வலப்புறமாய் ஓர் ஒற்றைக் கதவைத் திறந்தால் அங்கே தான் அவளுடைய அரசன் கொலு வீற்றிருக்கும் தர்பார்.

இளநீல வண்ணச் சுவர்களுடன் பெரிய கண்ணாடி சன்னல்களும், பெரிய மேசையும், அதன் பின்னே சுழல் நாற்காலியில் அவனும் - அதாவது சித்தரஞ்சனும்.

இடைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு சித்தரஞ்சனின் அறைக்குள் சென்று எல்லாவற்றையும் உரிய முறையில் சீர்ப்படுத்தி வைத்தாள்.

மேசைமேல் இருந்த டிக்டாபோனை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் தன் அறைக்குள் சென்றாள்.

டேப்பை ஓட விட்டாள்.

அவன் அதன் மூலமாய்ப் பணித்திருந்த வேலைகளைப் பரபரவென்று செய்யத் தொடங்கினாள்.

அவன் கூறியிருந்தபடி கடைசிக் கடிதத்தை அவள் முடிக்கவும் பக்கத்து அறையில் அரவம் கேட்பதை அங்கே பதிந்திருந்த ஒருகாது அவளது மூளைக்கு அஞ்சல் செய்தது.

டைப் செய்து வைத்திருந்த கடிதங்களை வேகமாக ஒருதரம் சரி பார்த்தாள்.

அவன் கேட்டிருந்த சில பைல்களையும், இந்தக் கடிதங்களையும் வரிசைப்படுத்தி எடுத்துக் கொண்டு, இடைக் கதவை இருதரம் மெல்லத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

அவன் டெலிபோனில் யாரோடோ பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

“யா, யா, யா, மாலை ஏழு மணிக்குச் சந்தித்தோம் என்றால் பிறகு நீயாக விரட்டியடிக்கும் வரை என் நேரம் உன்னுடையது டார்லிங்” என்று அவன் பேசிய பேச்சு அவள் காதில் விழுவோ, கருத்தில் பதியவோ இல்லை.

பதிலாகக் கண்ணாலேயே விழுங்கி விடுகிறாற் போலப் பார்த்த அவனது பார்வையிலேயே அவள் முகம் சிவந்து சிந்தை தடுமாறிப் போனாள்.

கொஞ்சம் நஞ்சம் இருந்த அறிவையும், ரிசீவரின் வாய்ப்புறத்தைப் பொத்திக் கொண்டு, “பியூட்டிஃபுல்” என்று ரசனையுடன் அவன் கூறிய விதம் அடியோடு மழுங்கடித்தது.

அரும்பாடுபட்டு நெஞ்சப் படபடப்பை மட்டுப் படுத்திக் கொண்டாள் அனுகுயா.

லேசான தலையசைப்பால் டெலிபோனை சுட்டிக் காட்டி, “நான் அப்புறமாய் வரட்டுமா, சார்?” என்று மெல்லிய குரலில் வினவினாள்.

பார்வையை அவளிடமிருந்து அகற்றாமல் அவன் மெல்லத் தலையசைத்துத் தடுத்தான்.

எதிர்ப்புறம் இருந்த நாற்காலியைக் கண்ணால் காட்டி அமரும்படி சாடை காட்டினான்.

“ஓகே. ஓகே. ஸீயூ” என்று ரிசீவரைத் தாங்கியில் வைத்தான்.

இருக்கையில் இலகுவாகச் சாய்ந்து கொண்டு கைகளை மார்பின் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு இளநகையோடு பார்வையால் அவளைப் பருகலானான்.

மேசை மறையாது விட்டிருந்த ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் விழிகளால் தொட்டான்; ரசித்தான்.

சில கணங்கள் அந்தப் பார்வையைக் கவனியாதது போல மேசைமேல் வைத்த பைல்களையே பார்த்தபடி அசையாமல் நின்று பார்த்தாள் அனுகுயா.

ஆனால் அவளது உள்ளம் கவர்ந்தவன் கண்ணாலேயே காதல் புரியும்போது எவ்வளவு நேரம் கவனியாதது போலக் காட்டிக் கொண்டிருக்க முடியும்?

உடம்பெல்லாம் குறுகுறுப்பதையும் நெஞ்சு படபடப்பதையும் எவ்வளவு நேரம் மறைக்க முடியும்?

அவன் சொன்னபோதே அமர்ந்திருந்தால் இவ்வளவு தொல்லையில்லை.

ஆனால் தொல்லை என்றும் எப்படிச் சொல்வது?

“சார்...” என்று நிமிர்ந்தவள் அவன் பார்வையில் மேலும் சிவந்து சட்டெனப் பார்வையைத் தாழ்த்தி, “இ... இந்த பைல்களை முடித்து வைத்திருக்கிறேன். பா... பார்க்கிறீர்களா?” என்று தட்டுத் தடுமாறி ஒருவாறு முடித்தாள்.

“பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறேன்” என்று லேசாகச் சிரித்தான் அவன்.

“இ... இந்தக் கம்பெனி பற்றி மே... மேலே நடவடிக்கை எடுப்பது பற்றிச் சொல்கிறேன் என்றீர்கள் சார்” முயன்று இயல்பாகப் பேசினாள் அனுகுயா.

“மேலே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியதுதான்” என்று மேலும் சிரித்தான் அவன்.

பார்வையை உயர்த்தாமல், “எல்லாம் குறிப்பிட்டு வைத்திருக்கிறேன் சார். பார்த்து முடித்து விட்டீர்களானால், பிறகு நீங்கள் கூப்பிடும்போது வருகிறேன் சார்” என்று பைலை அவன் அருகே நகர்த்தி வைத்தான் அனுசூயா.

“எப்போது வருகிறேன் என்றாய்?” என்று புருவங்களை உயர்த்தினான் சித்தரஞ்சன்.

யோசனையில் லேசாகப் புருவங்கள் நெறிய, “நீங்கள் அழைக்கும்போது” என்று தொடங்கியவள் அவன் பார்வையில் விஷமத்தைக் காணவும் விஷயம் புரிந்து செக்கச் சிவந்தாள்.

அவன் உரக்கவே சிரிக்கலானான்.

சமாளித்துக் கொண்டு, “அலுவலக வேலை செய்ய” என்று மிடுக்கலாகக் கூறிவிட்டு அவன் அறையை விட்டு வெளியேறலானான் அவள்.

இடைக்கதவை நெருங்குகையில், “ஒரு நிமிடம்” என்ற அவன் குரல் அதிகாரத்துடன் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

3

குரலைச் சற்றும் உயர்த்தாமல் கூறிய போதும் அந்த “ஒரு நிமிடம்” என்ற வார்த்தைகள் “நில்” என்ற உத்திரவுதான்.

நின்று திரும்பிய அனுசூயாவை “இங்கே வா” என்று அழைத்தான் சித்தரஞ்சன்.

பதில் பேசாமல் திரும்பி வந்து மீண்டும் அவன் எதிரே நின்றான் அவள்.

வெளிப் பார்வைக்கு அமைதியாகக் காட்டிக் கொள்ள முயன்றாலும் உள்ளூர அவளது நெஞ்சு தவியாய்த் தவித்தது.

ஏன் அழைக்கிறான்?

வேலையில் ஏதும் தவறு இருந்ததா? எதற்காகவும் கண்டிக்கப் போகிறானா? அப்படி மிடுக்காய்ப் பேசியிருக்கக் கூடாதோ?

அவள் முகத்தை ஒரு தரம் உற்று நோக்கி விட்டு “அச்சோ!” என்றான் அவன். “அதற்குள் போய் விட்டதே” என்று வருத்தமும் காட்டினான்.

திகைப்புடன் விழித்து, “என்னது சார்?” வெகுளியாய் வினவினாள் அவள்.

“அதுதான், கன்னத்தில் இருந்ததே அந்தச் சிவப்பு” என்றான் அவன் மேலும் சோகமாகவே.

கலீர் என்று சிரிப்புடன் மீண்டும் அவள் கன்னங்களில் ரோஜாக்கள் பூத்தன.

“இந்தக் காலத்தில், நாணத்தால் கன்னங்கள் சிவப்பதை உன்னிடம் மட்டும்தான் பார்க்கிறேன். என் மனமார்ந்த பாராட்டுகள். வெகுவெகு அழகாக இருக்கின்றன” என்று அவளை ஒரேயடியாய் உச்சிசூளிர வைத்தான் அவன்.

என்ன பதில் சொல்வது என்று ஓரிரு கணங்களில் தவியாய்த் தவித்துவிட்டு “ந... ந... நன்றி சா...ர்” என்று உளறிக் கொட்டிக் கிளறி மூடிவிட்டு வேகமாக அங்கிருந்து வெளியேறினாள் அவள்.

தன் இருக்கையில் தொப்பென விழுந்து வெகு தூரம் ஓடிக் களைத்தவளைப் போன்று பெரிய பெரிய மூச்சுகளை எடுக்க நேர்ந்தபோதுதான் அவ்வளவு நேரம் அவள் மூச்சடைத்து நின்றிருந்ததே அவளுக்குப் புரிய வந்தது.

கன்னம் சிவந்ததாமா?

இருக்கும். முகமெல்லாம் சூடானது போல் தோன்றியதே. அப்போதுதான் சிவந்திருக்குமோ?

அழகாக இருந்தது - அதிலும் வெகு வெகு அழகாக இருந்தது என்றானே?

கைப்பையை எடுத்து அதிலிருந்து சிறிய வட்டக் கண்ணாடியை எடுத்து முகத்தைப் பார்த்தாள்.

ஒன்றும் தெரியவில்லை.

சிவப்பையே காணவில்லையே. சிவந்தால் அல்லவா அது அழகா இல்லையா என்று தெரியும்?

ஆனால் அவன் முன்னிலையில் மட்டும் ஏன் சட்டென்று முகம் சூடாகிப் போகிறது!

எப்படியோ, அது வெகு வெகு அழகாக இருந்தது என்பதில் அதை அவன் கவனித்ததில் கவனித்துப் பாராட்டியதில் அவளுக்கு ஆனந்தம்தான்.

வீட்டில் ஒருவராலும் பாராட்டப் பெறாத அழகை அவன் ரசிப்பதும் புகழ்வதும் அவளுக்குப் பெரும் பூரிப்பாய் இருந்தது. மெய்தான்.

ஆனால் கூடவே ஒரு பயமும் உண்டாயிற்று.

ஒருவேளை இவன் மட்டத்தில் உள்ள பணக்கார வார்க்கத்துக்கு, ஆண் பெண் வித்தியாசம் இல்லாமல் பழகுவதும், உதட்டளவாய்ப் புகழ்வதும் இயல்பாக இருக்குமோ?

இதில் அனுகூலா அதிகம் மகிழ்ந்து போவது சரியில்லை தானோ?

உண்மையில் சித்தரஞ்சன் எப்படிப்பட்டவன்?

அலுவலகத்துக்கே கூட இரண்டொரு பெண்கள் - மிகவும் நாகரீகமாய் உடையணிந்தவர்கள் - அவனை நாடி வருவதை அனுகூலாவே கண்டதுண்டு.

அவர்களோடு சிரித்துப் பேசியபடி அவன் செல்வதையும் பார்த்திருக்கிறாள் தான்.

அவர்களெல்லாம் யாராக இருக்கும்?

உறவோ?

உறவானாலும் அது உடன் பிறந்த சொந்தமில்லை. மற்றதைப் பற்றி எப்படி அறிவது?

இன்று எப்படியும் நீலாவின் வீட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டு மேலே வேலைகளைத் தொடர்ந்தாள் அனுகூலா.

சித்தரஞ்சனுடைய அன்றைய 'எங்கேஜ்மெண்டு'களை வரிசைப்படுத்தி அவர்களுக்கேற்றபடி பைல்களைப் பார்த்து குறிப்புகள் தயாரித்தாள்.

அவன் மற்றவரைத் தொழில் ரீதியாகச் சந்திக்கத் தொடங்கும் பதினொரு மணிக்குள் அந்தக் குறிப்புகளை அவனிடம் சேர்ப்பித்தாள்.

அதற்குள் அவன் மீண்டும் 'டேப்'பில் பதிவு செய்திருந்த கடிதங்களை டைப் செய்தாள்.

இடையிடையே அவன் அவளை அழைத்து டிக்டேட் செய்தவைகளைச் சுருக்கெழுத்தில் குறித்துக் கொண்டு வந்து அவைகளையும் 'டைப்' செய்து முடித்தாள்.

கடைசியாக எல்லாவற்றையும் அடுக்கி எடுத்து அவன் கையெழுத்துக்காகக் கொண்டு போய் வைத்ததும் "அடேயப்பா!" என்று வியந்தான் அவன்.

"நான் உன்னை ரொம்பவும் அதிக வேலை வாங்குகிறேனோ என்று சந்தேகமாய் இருக்கிறது அனுகூலா; டைப் செய்வதற்கு வேறு யாரிடமாவது கொடுத்திருக்கலாமே" என்றபடி ஒவ்வொன்றாகப் படித்துக் கையெழுத்து இடலானான்.

"இவைகளெல்லாம் ரகசியமாக இருக்க வேண்டியவை என்று சொன்னீர்களே, சார், மேலும் எனக்கு ஒன்றும் சிரமமாக

இல்லை” என்று பதிலிறுத்தபடி அடுத்த கடிதத்தை அவன் முன்னே எடுத்து வைத்தான் அனுகூயா.

“உனக்குச் சிரமமாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அதிகபட்ச வேலையாகப் பூ மட்டும் பறிக்கத் தகுந்த இந்த வெண்டைப் பிஞ்சு விரல்கள் தட்டெழுத்து யந்திரத்தோடு போராடுவது என்றால் எனக்கு உறுத்துகிறதே” என்று கையிலிருந்த பேனாவினால் அவளது விரல்களை மெல்ல வருடினான் சித்தரஞ்சன்.

‘ஜிவ்’வென்று மனம் பறந்தது அவளுக்கு.

அவன் விரல்களாலேயே தொட்டால்...

எங்கெங்கோ சிறகடித்த மனதைக் கஷ்டப்படுத்தி தரைக்குக் கொணர்ந்தான்.

“டைப்பிங்கில் இருந்தபோது இதைவிட அதிகம் ‘டைப்’ செய்திருக்கிறேன் சார் இன்னும் கூட என்னால் செய்ய முடியும் சார்...” என்று வேகமாய்ப் பேசியபடியே அடுத்த கடிதத்தை அவன் முன்னே வைக்க நீட்டியபோது தான் அவன் முன்னதிலேயே கையெழுத்திடவில்லை என்று தெரிந்தது.

“சா...ர்” என்று நிமிர்ந்தவள் அவன் பார்வையால் குழம்பிப் போய்ப் பேச்சை நிறுத்தினாள்.

லேசாகச் சிரித்துவிட்டுத் தொடர்ந்து வேலையைக் கவனித்தான் அவன்.

“எல்லாம் ஓ.கே. எல்லாமே நீயே போஸ்ட் செய்து விடு. நாளைக்கு அந்த பட்டாச்சார்யா பைல் வேண்டும் எனக்கு. மற்றது எல்லாம் டிக்டாபோனில் பதிவு செய்து வைக்கிறேன்...” என்றவன் கையைத் திருப்பி மணியைப் பார்த்தான்.

“ஐந்தாகி விட்டதல்லவா? இனி நாளை பார்த்துக் கொள்ளலாம். கிளம்பு, உன் பஸ் ஸ்டாப் வரை உன்னைக் காரில் கொண்டு விட்டுவிட்டுப் போகிறேன்” என்று எழுந்தான்.

என்ன உயரம்! என்று மனதுள் வியந்தவாறே, “இல்லை சார். இதையெல்லாம் ஒட்டிப் போஸ்ட் செய்து விட்டே போகிறேன்” என்றாள் அனுகூயா.

“எவ்வளவு நேரம் ஆகும்?”

“அது அது மட்டும் இல்லை சார். பிறகு நான் என் ஃபிரண்டைப் பார்க்கப் போகிறேன்.”

இங்குத் தன்மையுடன் பேனாவை தாங்கியில் வைத்துக் கொண்டிருந்த அவன் சட்டென நிமிர்ந்தான்.

“ஃபிரண்ட்? யார் அது? ஆணா பெண்ணா?” என்று ஒரு மாதிரிக் குரலில் வினவினான்.

அந்தக் குரலால் உசுப்பி விடப் பட்டாற்போல அனுகூயாவும் நிமிர்ந்தாள்.

தலையை நிமிர்த்தி அவனை நேராகப் பார்த்தாள்.

சில கணங்கள் அந்தப் பார்வையைப் பற்றி நின்றவன் பிறகு லேசாகத் தோளைக் குலுக்கினான். “உன் வாழ்வு - உன்னுடையது” என்றவன் திரும்பி நடந்தான்.

தன்னைத் தவறாக எண்ணிக்கொண்டு அவன் செல்வதைத் தாங்க மாட்டாமல், “நீ... நீலா வீட்டுக்கு சார்...” என்றாள் அவள் அவசரமாக.

சட்டை செய்யாதவன் போன்று கதவு வரையிலும் திரும்பிப் பாராமல் சென்று அவளைத் தவிக்க வைத்து விட்டுக் கதவைத் திறந்தபடி திரும்பினான் ரஞ்சன்.

தன் வெண்பற்கள் பளீரிட ஒரு புன்னகை புரிந்தான்.

அதிலிருந்து அவள் மீளுமுன் சென்று விட்டான்.

மின்னலால் தாக்குண்டது போன்று சற்று நேரம் அசைவற்று நின்ற அனுகூயா மெல்ல சுய நினைவுக்கு வந்தாள்.

அவசரமாக அந்த அறையின் ஒரு புறமாய் முழுவதும் அடைத்திருந்த கண்ணாடியருகே ஓடிச் சென்றாள்.

சாலையை நோக்கியபோது சித்தரஞ்சன் காரில் ஏறுவது தெரிந்தது.

வாயில் காப்போன் காரின் கதவைப் பூட்டிய வினாடியே வேகமாய்ப் பாய்ந்தது கார்.

அவசரமோ என்று ஏக்கமாய் நினைத்தாள் அனு.

இந்த அலுவலகத்தை விட்டு வெளியே செல்லவே பிடிக்காது அவளுக்கு.

ஆனால் அவனானால்...

இவ்வளவு அவசரமாய் எங்கே போகிறான்?

காலையில் அவன் அறைக்குள் அவள் சென்றபோது யாரையோ சந்திப்பதாகச் சொல்லவில்லை?

அது ஆணா பெண்ணா?

பேசி முடிக்கும்போது 'டார்லிங்' என்று சொன்னானா, இல்லையா?

சேச்சே. இராது.

இன்னொருத்தியை 'டார்லிங்' என்று அழைத்த வாயோடு அவளை 'பியூட்டிஃபுல்' என்பானா?

முடியுமா?

உள்ளமும் உதடும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்றது என்றால் முடிகிற காரியம் தான்.

ஆனால், இருந்திருந்து அவன்...

இதே யோசனை, வேலையெல்லாம் முடித்துக் கிளம்பித் தோழி நீலகுமாரியின் வீட்டை அடையும் போதும் மனதைக் குடைந்ததோ?

“என்னப்பா, என்ன அப்படி ஒரு தீவிர யோசனை?” என்ற கேள்வியுடன்தான் நீலா தன் தோழியை வரவேற்றாள்.

அவ்வளவு நேரமாய்ச் சித்தரஞ்சனைப் பற்றித் தோழியிடம் விசாரிக்க வேண்டும் என்றே எண்ணியபடி வந்தவள் இப்போது திகைத்துத் தயங்கினாள்.

சித்தரஞ்சன் நீலாவின் உறவினன்.

அவளிடமே அவனுடைய நடத்தை பற்றி எப்படிக்கேட்பது?

“சு... சும்மா தான் வந்தேன் நீலா” என்று ஒரு மாதிரி சமாளித்தாள் அனு.

அதை நம்பாவிட்டாலும் காரணத்தை தவறாக ஊகித்து “ஓ உங்கள் வீட்டு சமாசாரமா? உன் பெரியண்ணி பாவம் தான். ஆனால் உன் அப்பா கூட இப்படிக்கண்டும் காணாதது போல இருப்பது அநியாயம், அனு” என்றாள்.

நீலாவின் அண்ணன், சப்-இன்ஸ்பெக்டராகப் பதவி ஏற்று குவார்ட்டர்சுக்குக் குடிவருமுன், நீலா அனுவின் அடுத்த வீட்டுக்காரி.

நீலா கல்லூரியில் சேர இவள் வேறு படிக்கச் செல்லும் வரை உடன் பயின்ற தோழியுங்கூட.

அனுகூலாவின் வீட்டு விஷயம் பெரும்பாலும் அவள் அறிந்ததுதான்.

அதிலும் விசுவம் தன் மனைவியைச் “சனியனே” என்று விளிக்கும் குரல்தான் தெருக்கோடி வரை கேட்குமே.

மங்களத்தின் நிலைமையோ மற்றபடி வீட்டுச் சூழ்நிலையோ காரணமாய் எப்போதேனும் மூச்சடைத்தாற் போல் இருந்தால் அனுகூலா நீலாவின் வீட்டுக்கு வருவதுண்டு.

அப்படி வந்த இடத்தில் தான் சித்தரஞ்சனை அவள் நேரில் பார்த்துப் பேசியதுகூட.

சொல்லப் போனால் அன்று கூட அனு எங்கே பேசினாள்?

தான் பணிபுரியும் அந்தப் பெரிய நிறுவனத்தில் எம்.டி. என்ற ஒரே விஷயத்தால் அவள் வியர்த்து விறுவிறுத்துப் போய்விடப் பேசியதெல்லாம் நீலாவேதான். அவளுக்கு ஆயிரம் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

“ஏய், என்ன பதிலையே காணோம்?” என்று தோழியின் தோளில் தட்டினாள் நீலா.

“ம்... வந்து அப்பா தானே, அவரிடம் பணம் கேளாத வரை அவர் எதிலும் பட்டுக் கொள்வதே இல்லை. ஆனால் பெரியண்ணிக்காக அண்ணனிடமோ, சின்ன அண்ணியிடமோ எதிர்த்தோமானால் அது நம் முகத்தில் நாமே கரி பூசிக்கொள்வது போலத்தான். எனக்கு அலுத்து விட்டது” என்று பதிலிறுத்தாள் அனு.

“பின்னே விடு” என்றாள் மற்றவள் இலகுவாக.

உடனேயே “முக்கியமான விஷயத்தைப் பேசுவோமே புது வேலை எப்படி இருக்கிறது? மாதம் முன்னூறு ரூபாய் அதிக மாமே? அன்று சித்து பிடி கொடுக்காமல் பேசியபோதும் எனக்கென்னமோ நம்பிக்கை இருந்தது. நான் கேட்டால் செய்யாமல் விட மாட்டார் என்று நினைத்தேன். அதற்குச் சரியாக உன் வேலையை உயர்த்தி விட்டார் பார். நல்ல வேளை. அதற்குச் சரியாக அவருடைய ஸ்டெனோவும் போய்த் தொலைந்தாள். உன் வீட்டில் எல்லோருக்கும் உச்சி குளிர்ந்திருக்கும்” என்றாள் கேலியாக.

“ஏய்... ஏய், ரொம்பவும் ‘ரீல் விடுகிறாயே’பா. உங்கள் வீட்டுத் தாடகைக்குக் கூடவா மகிழ்ச்சி?” என்று மடக்கிச் சிரித்தாள் நீலா.

“ச்சு, அவளை விடு, ம்... அப்புறம் வேலையைப் பற்றிக் கேட்டாயில்லையா?” என்று தொடர்பு அறாமல் பற்றிக் கொண்டாள் அனுசூயா. “இடையூறு இல்லாமல் வேலை செய்யும்போது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் ஏதேனும் குறுக்கீடு

தடைகள் வரும்போது கவனம் சிதறித் தப்பு செய்து விடு வேனா, அவருக்குக் கோபம் வந்து... கோபப்பட்டு விடுவாரோ என்று...”

எண்ணி வந்த விஷயத்திற்கு எப்படிப் போவது என்று யோசித்தபடியே ஏதேதோ பேசினாள்.

“கோபமா? அதென்னவோ, என்னிடம் சித்து இதுவரையில் ஒரு சின்னக் கோபம் கூடக் காட்டியது இல்லை” என்று கண் சிமிட்டிக் கர்வமாய்ச் சிரித்தாள் நீலா.

தானாகவே சிரிப்பை நிறுத்தி, “ஆனால் ஒன்று அனு. சித்துவின் கோபத்திற்கு ஆளாவதை விடக் காட்டுப் புலியிடம் மாட்டிக் கொள்வது கூட சுகமே என்று ஆன்ட்டி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்” என்றாள் தொடர்ந்து.

காட்டுப்புலியிடம் மாட்டிக் கொண்டால் குதறி விடுமே.

ஏனோ மனம் கலங்க, “என்னென்னவோ சொல்லுகிறாயே, நீலா?” என்றாள் அனுசூயா ஈனக் குரலில்.

“மெய்தான் அனு. ஒரு தடவை - அதாவது சித்துவின் சின்ன வயதில் ஒரு வேலையாள் ஏமாற்றினான் என்று ரத்தக்காயம் வரும் வரை மடஅடி அடித்து விட்டாராம், ஆனால் ஏமாற்று என்று வந்தால்தான் இந்த வெறி. மற்றபடி உன்னையே எடுத்துக் கொள்ளேன்; காலையில் சோம்பலாக இருக்கிறது; லீவு வேண்டும் என்றால் ஓகே ஆகிவிடும். ஆனால் அதே சமயம் உடம்பு சரியில்லை என்று லீவு எடுத்துக் கொண்டு மாட்டினி பார்க்கப் போய்த் தெரிந்தும் விட்டால் அப்புறம் உன் வேலைக்கு அற்பாயுசு தான். ஏதேனும் காரணத்தை உண்டு பண்ணி விரட்டி அடித்து விடுவார். ஆனால் நீதான் அதுபோல் டைப் இல்லையே. உன் அம்மாவே அதற்கு விடமாட்டார்களே இல்லையா அனுசூ..யா?” என்று கிண்டலாகக் கண் சிமிட்டிச் சிரித்தாள் நீலா.

இந்தக் கேலி சின்ன வயதிலிருந்தே நீலாவுக்கு வழக்கம் தான்.

கூடச் சேர்ந்து சிரித்த போதும் எப்போதும் போலவே அன்றும் மனம் குன்றிப் போனாள் அனு.

இந்த அம்மா ஏன் இப்படி நீட்டி முழக்க வேண்டும்?

வீட்டிற்குச் செல்ல இன்னமும் மனம் வரவில்லைதான்.

ஆனால் அங்கேயும் நிற்க மனமற்றுப் போயிற்று.

முழுவதும் அருந்தாமலே டீ கப்பை வைத்து விட்டு எழுந்தபோதுதான் வந்த காரியத்தை முடிக்க - ஏன் தொடங்கவே இல்லை என்பது உறைத்தது.

சேலைக் கொசுவத்தைச் சீர் செய்தபடியே, “வேலை எப்படி என்று கேட்டாயே, நீலு கொஞ்சம் மூளை வேலை அதிகம். மற்றபடி நான் ‘டைப்பிங்’ கில் இருந்தபோது செய்ததை விடக் குறைவுதான். ஆனால் இடையிடையே, வேலைக்குத் தொடர்பே இல்லாமல் சில பேர்... பெ... பெண்கள் நேரில் போனில் என்று குறுக்கிடுவதால்...” என்று அவள் ஒருவாறு முடிக்குமுன் நீலா குறுக்கிட்டாள்.

“பெண்களா? யார் யார்? பெயர் என்ன?” என்று கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

எப்படிச் சொல்வது என்று இருந்தது போக நீலாவே முடுக்கவும் நிம்மதியோடு, “யாரோ நளினி என்று ஒருத்தி, அப்புறம் லேகா என்று...” தொடங்கியவள் தோழியின் முகத்தில் ஜொலித்த கோபத்தைக் கண்டு பாதியிலேயே நிறுத்தி விட்டாள்.

“கழுதைகள்” என்று வெடித்தாள் மற்றவள்.

“வேலியில்லாப் பயிர் என்ற எண்ணத்தில் மேய வருகிற எருமை மாடுகள். இப்படி அப்படி குலுக்கிக் காட்டி சித்தரஞ்சனைக் கவர்ந்து விடலாம் என்ற நினைப்பு அது களுக்கு. அவர் மனம் அப்படியெல்லாம் வளையக் கூடியது

அல்ல என்று அறியாத முட்டாள்கள். இருக்கட்டும் அடுத்த தடவை ஆன்ட்டி வரும்போது இந்த நாய்களுக்கு ஒரு வெடி வைக்கிறேன்” என்று பொரிந்து கொட்டினாள் தொடர்ந்து.

கட்டாயம் வைக்க வேண்டியதுதான் என்று உள்ளூர் ஆமோதித்தாள் அனுசூயா.

வந்த காரியத்தில் பாதி நிறைவேறிப் போயிற்று.

சித்தரஞ்சனைச் சுற்றும் பெண்களின் தன்மை புரிந்து போயிற்று.

அவனுடைய மன உறுதி பற்றியும் நீலா தெளிவாக்கி விட்டாள்.

கடைசியாகத் தன் விஷயம் பற்றிச் சொல்ல ஒரு புறம் தயக்கம் விடவில்லை.

மறுபுறம் அவசியம் இல்லை என்றும் தோன்றியது.

நீலா கூறுகிற அளவுக்கு மனஉறுதி படைத்தவன் அவளுடைய அழகை இவ்வளவு வெளிப்படையாகப் புகழ்கிறான் என்றால் அதற்கு மேல் வேறு என்ன வேண்டும்?

ஒன்றும் வேண்டியது இல்லை என்று சொல்லாமல் சொல்லித் தனிப்பட்ட முறைப் பேச்சை நிறுத்துவது வெளியே மோட்டார் சைக்கிளில் படபடப்பும் தொடர்ந்து நீலாவுடைய அண்ணன் கமலநாதனின் குரலும் கேட்டது.

“வெளிக் கதவைப் பூட்டி வை என்று எத்தனை...” என்று தங்கையைக் கடிந்தபடி வந்தவன் அனுசூயாவைக் கண்டதும் கண்கள் ஒளிபெறப் பேச்சை நிறுத்தினான்.

“ஓ! அனுசூயாவா? எங்கள் மேல் என்னம்மா கோபம், கொஞ்ச நாளாக ஆளையே காணவில்லை? வீட்டில் எல்லோரும் நலமா?” என்று குசலம் விசாரித்தான்.

“நட்புக்கு மனதைத் திறந்து வைத்தால் போதும். கதவையும் திறந்து வைக்கத் தேவையில்லை” என்ற கேலிப் பேச்சுடனேயே உள்ளே சென்றான்.

“உன் அண்ணனுக்கு டீ போட வேண்டும் இல்லையா? நான் கிளம்புகிறேன்” என்று எழுந்தாள் அனுகுயா.

தடுத்து மேலும் தங்க வைக்க முயன்ற அண்ணன் தங்கை இருவரிடமும் பிடிவாதமாய் விடைபெற்றுக் கிளம்பினாள்.

இவனும் அண்ணன்தான்.

அணிந்திருக்கும் காக்கி யூனிபாரத்துக்குக் கொஞ்சமும் பொருந்தாத வகையில் எப்போதும் சிரித்தபடி.

கண்டிப்பைக் கூடக் கனவில்தான் காட்டுகிறான்.

எனக்கும் இருக்கிறார்களே இரு அண்ணன்மார் என்று வருத்தமாய் நினைத்தபடி ஏறினாள் அனு.

ஓரப்பார்வையுடன் சின்ன அண்ணி உள்ளே செல்வது தெரிந்தது.

வாயிலில் அன்னை காத்திருந்ததால் உண்டான மகிழ்ச்சி அவள் முகம் கண்டதும் மறைந்தது.

மனவாட்டத்தை வெளிக்காட்டாமல் உள்ளே சென்ற மகளுக்கு வழிவிடாமல், “உன் மனதில் என்னடி நினைப்பு? மணி என்ன? ஆபீஸ் விட்டு இவ்வளவு நேரம் எவனுடன் எங்கே எங்கே சுற்றி விட்டு வருகிறாய்?” என்று கோபமாகக் கத்தினார் சிவகாமி.

பக்கத்து வீட்டு அம்மாள் சுவாரசியத்துடன் எட்டிப் பார்க்கவும் அனு குன்றிப் போனாள்.

“உள்ளே வாருங்கள் சொல்கிறேன்” என்று தணிந்த குரலில் மொழிந்து விட்டுத் தாயை ஒதுக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள் மகள்.

விடாமல் பின் தொடர்ந்து “உள்ளே வந்து என்ன கதை அளக்கப் போகிறாய்? சொல்லித் தொலையேன்” என்று எரிந்து விழுந்தார் தாயார்.

“கதை ஒன்றும் இல்லை. என் சிநேகிதி நீலுவின் வீட்டுக்குப் போய் விட்டு வந்தேன்” என்றாள் மகள் பதிலுக்கு.

“நீலாவா? அந்தப் பெண்ணுக்கு ஓர் அண்ணன் இருக்கிறான் இல்லையா? அவனைப் பார்க்கத்தான் போனாயா? அந்த மாதிரி கன்னாபின்னாவென்று ஏதேனும் செய்து வைத் தாயானால் நான் தூக்கில் தொங்கி விடுவேன். ஜாக்கிரதை” என்று படபடத்தார் தாயார்.

கலங்கிய கண்கள் அகலத் தாயை வெறித்து விட்டுத் தன் அறைக்குள் சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள் மகள்.

தாரகையின் ஓரப் பார்வை நினைவு வந்தது.

அவளுடைய ஊதல்தான் தாயாரின் இந்த நாக்கில் நரம்பில்லாப் பேச்சு?

ஊர் உலகத்தில் நாத்தனாரும் மாமியாருமாய்ச் சேர்ந்து மருமகளை கொடுமை செய்வார்களாம்.

இங்கானால் மருமகளோடு சேர்ந்து பெற்ற மகளைக் கொத்திப் பிடுங்குகிறார்கள்.

நிம்மதியாக எரிச்சல் பட்டுக் கொண்டு இருக்க முடியாமல் “டிபன் சாப்பிட வாம்மா” என்று பெரியண்ணி அழைத்தாள்.

இது வேறு தொண தொணப்பு என்று கோபமாகவே “வேண்டாம்” என்று சுருக்கமாக மறுத்தாள் அனு.

“கதவைத் திறம்மா” அண்ணி கொண்டு வந்து விட்டேன் இல்லையா? கொஞ்சம்...”

விடமாட்டாள் என்பதோ, இந்த அண்ணி என்னிடம் வேறு சிறுமைப்பட வேண்டுமா என்ற எண்ணத்துடன் கதவைத் திறந்து சிற்றுண்டித் தட்டை வாங்கிக் கொண்டாள் அனு.

ஏதோ கேட்க வாயைத் திறந்து மங்களத்திடம் “இன்றைய கணக்குக்கு அம்மாவின் பேச்சே போதும். அண்ணி நீங்க

வேறு ஏதாவது தொடங்காதீர்கள். தயவு பண்ணி என்னைத் தனியாக இருக்க விடுங்கள்” என்றாள் அலுப்புடன்.

“இல்லை இல்லை. ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஆனால் பட்டினி இராமல், டிபனைச் சாப்பிட்டு விடு” என்று கூறிச் சென்றாள் மங்களம்.

அவள் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி செல்வதைக் காணவும் காலைச் சம்பவத்தின் நினைவு வந்தது அனுவுக்கு.

அவ்வளவு இனிமையான கற்பனைகளோடு தொடங்கிய நாள் இப்படிக்க சசப்பாக முடிய வேண்டுமா?

பிடிவாதமாக மனதைச் சித்தரஞ்சனிடம் செலுத்தி மகிழ்ச்சியை வரவழைத்துக் கொண்டாள்.

அவளது கற்பனைகளுக்கு வலுவூட்டுவது போலவே சித்தரஞ்சனும் நடந்து கொண்டான்.

ஒரு முக்கியமான டீல் விஷயமாக அவளது வேலையை வெகுவாகப் பாராட்டி விட்டு, “இந்தத் தலைமைக் குமாஸ் தாவைப் பார்த்தால் உதைக்கத் தோன்றுகிறது” என்றான்.

திகைத்துப் போய் விழிகளை விழித்தாள் அனு. “அவர் நல்லவர் சார். வயதானவர்...”

“இருக்கலாம். ஆனால் இங்கே ஓர் ஆண் கெழும் வேலை பார்த்தும் உன்னைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூறவில்லை பார். அன்று அம்மா அனுப்பிய பார்சலை கமலநாதன் வீட்டில் கொடுக்க நான் வந்திராவிட்டால்...”

“ஆனால் அன்றுகூட நீலா அவ்வளவு சொன்ன பிறகு கூட நீங்கள் வேலை உயர்வு கொடுப்பதாகச் சொல்லவே இல்லையே, சார்?” என்று வெகு நாளாய் உள்ளூர உறுத்தியதைக் கேட்டு விட்டாள் அனு.

“நான் பொய் வாக்குறுதி அளிப்பதில்லை அனு” என்றான் அவன் அழுத்தத்துடன்.

எதையோ கூறுவது போல அவனது விழிகள் அவள் கண்களில் நிலைத்தது.

புரிந்து கொள்ள முடியாதபடி திகைத்தவளிடம், “உன் வேலைத் திறமை தெரியாமல் எப்படி உயர்வு கொடுக்க முடியும்? அதோடு பழைய ஸ்டெனோவுக்கு வேறு உயர்ந்த வேலை கிடைத்து இங்கிருந்து போவாள் என்று தான் எப்படித் தெரியும்?” என்று கோவையாக இயம்பி “எப்படியோ, எனக்கு ஒரு ‘ஜெம்’ கிடைத்தது” என்று ஐசுடன் முடித்தான்.

மாணிக்கம் என்று விட்டானே அவளை!

சித்தரஞ்சனின் புகழ்ச்சி திறமை அளவில் நிற்கவில்லை.

வெண்டைப் பிஞ்சு விரலிலிருந்து ரோஜாக் கன்னம், மீன் விழி, தங்க நிறம் என்று முன்னேறி கொடி இடையில் வந்து நின்றது.

“இந்தக் கொடி மேனியை இதுவேனும் தழுவட்டும்” என்று ஒரு பெருமூச்சுடன் கூறி, ஓர் அழகிய சைனா சில்க் சேலையை அவளிடம் கொடுத்தான்.

அவனுடைய முதல் பரிசை மறுக்க மனமின்றி அனுவும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

நீலா கொடுத்ததாகத் தாயிடம் பொய் புகன்று விட்டு மறுநாளே அதைக் கட்டிக்கொண்டு அலுவலகம் சென்றாள்.

அவனோ அந்தச் சேலையையும் அவள் கன்னத்தையும் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டுக் கன்னம்தான் மிருது என்றான்.

வெட்கிச் சிவந்து நின்றாளே தவிர அவன் கையை தட்டிவிடத் தோன்றவில்லை அவளுக்கு.

மறுநாள் ஒரு கைப்பை, பிறகு ஓர் உயர்ரக மாடம் ரோச் சர்ஸ் சென்ட் பாட்டில்...

அதன்பின் ஒரு ஜோடிக் காதணிகள்.

நகை என்றதும் அந்த மயக்கத்திலும் அனு தயங்கினாள்.

தங்கம் விற்கிற விலையில் அது அவனுக்குத் தூசாக இருக்கலாம். ஆனால் அவளுக்கு அப்படி இல்லையே - நகை என்றதும், “இதெல்லாம், இப்போது வேண்டாம் சார்” என்றாள் தடுமாற்றத்துடன்.

“பிறகானால் ‘திரில்’லே இராதே” என்று அவன் இலகுவாய் உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

கணவன் என்று ஆகிவிட்டால் உரிமையுடன் தருவது என்றாகி விடும்; காதலன் என்ற ‘திரில்’ இராதுதான்.

முகம் சிவக்கப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

சட்டென அவளை இழுத்து முத்தமிட்டான் அவன்.

ஓர் இதழ் அணைப்புக்கு இவ்வளவு சக்தியா?

சமயம் தெரியாமல் அவனது மேசைமேல் இருந்த டெலிபோன்களில் ஒன்று மட்டும் ஒலித்திரா விட்டால்...

அவன் அவளை விட்டு விலகி போனில் பேசத் தொடங்கி, இவள் தன் இருக்கைக்கு வந்து விழுந்து வெகு நேரம் வரை அனுகூலாவின் கைகால்கள் அவளது ஆணைக்கு உட்பட மறுத்தன.

அன்று மாலை சித்தரஞ்சன் அவளை மகாபலிபுரத்துக்கு அழைத்தான். “இனி சனி ஞாயிறுதானே. உல்லாசமாய் நாம் இருவருமாய் போய் வரலாம்” என்றான் ஒரு முறுவலோடு.

மகாபலிபுரம் என்றால் அப்பா அம்மா முக்கியமாய் அம்மா ஒத்துக் கொள்வார்களா?

ஒருவேளை நாளை மணமாகப் போகிறவர்கள் என்றால் ஒப்புதல் தருவார்களோ?

“எதற்கும் அப்பா அம்மாவிடம் கேளுங்கள் சார்” என்றாள் அதே யோசனையாக.

“ஓ இதற்கெல்லாம் ஒத்துக் கொள்கிற அளவுக்குப் பரந்த மனப்பான்மை உண்டா உன் பெற்றோருக்கு?” என்றான் அவன் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

வயிற்றினுள் ஏதோ பிசைய, அதை ஒதுக்கிச் சிரிக்க முயன்றபடி, “தி... திருமணத்தைச் சொன்னேன்... சார்...” என்றதும் அவனது புருவங்கள் நெற்றி மேட்டுக்கு ஏறுவதைக் கண்டு மனம் கலங்கி முழித்தாள் அவள்.

வியப்பை அதிகமாகவே காட்டி, “திருமணமா? யாருக்கம்மா? யாரோடு?” என்று வினவினான் அவன்.

4

மாடிமேல் மாடியாக எத்தனையோ அடுக்குகளாக வானளாவக் கட்டி வைத்திருந்த சீட்டுக் கட்டு மாளிகை ஒரு சின்ன ஊதல் காற்றில் தரைமட்டமாய்ச் சரிந்து போயிற்று.

திருமணமா?

யாருக்கு?

யாரோடு?

ஒன்றையும் நினைக்கக்கூட முடியாதது போலச் சற்று நேரம் மூளை மரத்துப் போயிற்று.

இலக்கற்று வெறித்த விழிகளில் மெல்ல அவன் முகம் மீண்டும் பதிவாயிற்று.

‘திருமணமா’ என்று வியக்கிறானே, பின் எந்த உரிமையில் இந்தப் பரிசுகளை எல்லாம் கொடுத்தான்?

மாமல்லபுரத்துக்கு அழைத்தது ஏன்?

வெறும் உடலா... இல்லை. இராது... பின்னே?

உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியாகத் தெள்ளத் தெளிவாக தெரிந்த பிறகும் அந்த முடிவை ஏற்க மனது மறுத்தது.

அவன் மாற்றிச் சொல்லமாட்டானா என்ற ஏக்கத்துடன் சொல்ல மாட்டானோ என்ற அச்சத்துடன், “நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள், சார்?” என்று தொண்டை அடைக்கக் கேட்டாள் அனுகூலா.

அவளை இமை இடுங்க ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு “என்ன சொன்னேன் என்று நினைக்கிறாய்?” என்று பதில் கேள்வி கேட்டான் அவன்.

அவளிடம் பதிலற்றுப் போகவும் அவனே தொடர்ந்தான்.

“இதோ பார், அனுசூயா. நான் உன்னை விரும்புகிறேன். நீயும் என்னை விரும்புகிறாய். இப்படி விரும்பும் நாம் இருவரும் இரண்டு நாட்கள் தனித்திருந்து நம் ஆசைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம் என்று உன்னை அழைக்கிறேன்; அவ்வளவுதான்” என்றான் சாதாரணமாக.

நெஞ்சைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு.

எவ்வளவு தரக்குறைவாய் அவளை எடைபோட்டு விட்டான்!

ஆனால் விருப்பம் என்கிற வெற்று வார்த்தைக்கும் காதல் என்கிற மகத்துவத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் ஒரேயடியாகப் பூரித்துப் போன இந்த அசட்டுப் பெண்ணுக்கு இந்த மாதிரி ஓர் அடி நிச்சயம் தேவைதான்.

சோ.

நெஞ்சு தவியாய்த் தவித்தது.

ஓவென்று அழ வேண்டும் போல விம்மல் வெடிக்க முயன்றது.

கண் ஓரம் கரித்து மூக்கு விடைத்துச் சிவந்தது.

ஆனால் அவன் முன்னே அழுதுவிடக் கூடாது என்ற பிடிவாதத்தோடு திரும்பி நடந்தான்.

“பதில் சொல்லாமல் போகிறாயே?” என்று குரல் கொடுத்தான் அவன்.

“வீட்டில் ஏதேனும் சொல்ல அவகாசம் வேண்டுமா? அடுத்த வாரம்...”

“தேவையில்லை” என்று திரும்பிப் பாராமல் நடந்தான் அனுசூயா.

அவன் ஏதோ சொல்லத் தொடங்கியதும் நில்லாமல் தன் இடத்தை அடைந்தான்.

இருக்கையில் அமர்ந்து தன்னை அமைதிப்படுத்திக் கொள்ள வெகுவாக முயன்றான்.

ஆனால் அவளது உலகமே அழிந்து விட்ட வேளையில் எப்படி அமைதி கொள்வது?

விழுங்க விழுங்கப் பந்தாய்த் திரண்டு தொண்டையை அடைத்தது துக்கம்.

துக்கத்திற்குக் கொஞ்சமும் குறையாத அளவு கொதிப்பும் அவமானமும் கூட.

அதற்குள் மேசைமேல் இருந்த பச்சை வண்ண டெலி போன் கிறீச்சிட்டது.

அவன்தான்.

எடுத்தவள் அவன் பேசுமுன்பாக, “இதோ வருகிறேன்” என்று கூறிக் கீழே வைத்தாள்.

உதடுகள் அழுந்த விரல்கள் வேகமாய் டைப்ரைட்டரில் ஓடின.

கைப்பையைத் திறந்து உள்ளே இருந்த காதணிப் பெட்டியை எடுத்தாள்.

தொட்டுத் தொட்டு இன்புற்றதை எண்ணுகையில் இப்போது மனம் கூசியது.

ஒரு பெரிய மூச்சை உள்ளிழுத்து நிமிர்ந்தாள்.

அவளது அறைக்குள் சென்று காதணிப் பெட்டியை அவன் மேசை மேல் வைத்தாள்.

கூடவே டைப் அடித்துக்கொண்டு வந்திருந்த கடிதத்தையும் வைத்தாள்.

“என்ன இது?” என்று அதட்டினான் அவன்.

“என் ராஜினாமாக் கடிதம்” என்றாள் அவள் மேசை மேல் பார்வையைப் பதித்து.

வெட்டும் பார்வையுடன் நிமிர்ந்து, “இனியும் உங்களிடம் வேலை பார்க்க எனக்குப் பிரியம் இல்லை” என்றாள் அவள் வேகத்துடன்.

“அதுதான் ஏன் என்கிறேன்” என்றான் அவன் குரலை அழுத்தத்துடன்.

என்ன திண்ணக்கம் இருந்தால் இந்தக் கேள்வி கேட்க முடியும்?

கொதிப்புடன், “நீங்கள் சொன்ன மாதிரி உல்லாசப் பயணங்களில் எனக்குப் பழக்கமோ, விருப்பமோ இல்லை. அதனால் இந்த வேலை செய்வதைவிட விலகிப் போய் விடுவது மேல் என்பது என் முடிவு” என்றாள் அவளும் அழுத்தத்துடனேயே.

“என்னை என்னவென்று நினைத்தாய்?” என்று ஆத்திரத்துடன் எழுந்தான் அவன். “இந்த வேலையைக் கழுத்தில் பதித்த கத்தியாகப் பயன்படுத்தித்தான் ஒரு பெண்ணை அடைந்தாக வேண்டும் என்கிற கேவலம் எனக்கு இல்லை...”

உள்ளூர்ப் பொங்கிய சினம் உந்த, “அதற்குப் பதிலாகத் தான் சைனாசில்க், சென்ட், நகை என்று எத்தனையோ இருக்கிறதே” என்று குறுக்கிட்டுப் பதில் கொடுத்தாள் அனு.

“அது உன் மனதை அறிவதற்காக அளிக்கப்பட்டவை. மற்றபடி என்னிடம் ஒரு பெண் வருவது என்றால் அவளும் விரும்பித்...”

அருவருப்புடன் மீண்டும் குறுக்கிட்டாள் அனு. “உங்கள் வீரப் பிரதாபங்களைக் கேட்க எனக்கு நேரமில்லை. போகிறேன்” என்று திரும்பினாள்.

“ஒரு நிமிடம்” என்றான் அவன்.

நின்று திரும்பியவளிடம் அவளது ராஜினாமாக் கடிதத்தைக் கிழித்து நீட்டினான்.

“இதைக் குப்பைக் கூடையில் போட்டு விட்டுப் போ.”

கிழிந்த காகிதத் துண்டுகளை வெறித்து விட்டு, “நீங்கள் கொடுத்த மற்ற பரிசுகளுடன் என்னுடைய அடுத்த ராஜினாமாக் கடிதம் திங்களன்று வரும்” என்று உறுதியாக மொழிந்து விட்டு மடமடவென்று அங்கிருந்து வெளியேறினாள் அனு.

அன்றைய தினம் விபத்துக்கள் எதிலும் சிக்கிக் கொள்ளாமல் சரியான - பஸ்ஸில் ஏறி, சரியான நிறுத்தத்தில் இறங்கி முழுமையாய் அனு வீடு வந்து சேர்ந்தது தெய்வச் செயல்தான்.

மற்றபடி அவளுக்கு எதுவுமே நினைவு இருக்கவில்லை.

என்ன தைரியத்தில் அப்படிக் கேட்டான்.

அந்த நளினி, லேகா எல்லோரிடமும் அப்படித்தானா?

அவன் கொடுத்த சேலையைக் கைநீட்டி வாங்கினாள்.

பெற்றவளிடமே பொய் சொல்லிப் பெட்டியில் பூட்டி வைத்தானே.

அன்றே இவள் இழுத்த இழுப்புக்கு வருகிறவள் என்று எடை போட்டு விட்டானோ?

மனதை அறியத் தந்தது என்றானே!

மனம் நிறைந்த காதலியின் பரிசு என்று எண்ணி அவள் பெற்றது எவ்வளவு கேவலப்படுத்தி விட்டது!

அதைக் கட்டிச் சென்ற அன்று அவன் தன் கன்னத்தைத் தொட்டது நினைவு வந்து உடம்பு கூசியது.

மெல்ல மெல்ல நோட்டமல்லவா பார்த்திருக்கிறான்!

நகையைக் கொடுத்து அணைத்தானே - உதறிக் கன்னத்தில் அறையாதது எவ்வளவு பெரிய குற்றம்!

அதனால் அல்லவா இவ்வளவு இழிவாக எடை போட்டு விட்டான்.

இவ்வளவும் காதலின் உந்துதல்; கல்யாணத்தின் முன்னோடி என்று மகிழ்ந்ததை நினைக்கையில் நெஞ்சு வெடித்து, விடும்போல வலித்தது.

“என்னடி முகமெல்லாம் வாடிக் கிடக்கிறது?” என்ற தாயின் கேள்வியில்தான் மீண்டும் சுற்றுப்புறச் சுரணை வந்தது அனுவுக்கு.

இந்த மாதிரி திமிங்கிலங்களை எண்ணித்தான் இந்த அம்மா சும்மா சும்மா மிரட்டினார்களோ?

“கேட்கிறேனே?” என்று அதட்டினார் சிவகாமி.

“அது...” என்று தொடங்கிய மகள் கப்பென அடங்கினாள்.

எதையுமே புரிந்து கொள்ளாமல் கத்துகிற இந்தத் தாயாரிடம் என்னவென்று சொல்வது?

அப்போதைக்குத் தலைவலி என்று முணுமுணுத்து விட்டு உள்ளே சென்றாள்.

ஒவ்வொரு விஷயத்துக்கு ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொரு விதமாய் முக்கியத்துவம் வருகிறது.

அங்கே காதலும் கவுரவமும் இழந்த துக்கம் நின்றதென்றால் இங்கே வேலையை விடுவது பற்றி என்னவென்று எப்படிச் சொல்வது என்ற பிரச்சனை பூதாகாரமாய் மருட்டியது.

நடந்ததைச் சொன்னாலோ - அதிலும் இந்தப் பரிசுகளை எல்லாம் பெற்றுக் கொண்ட அசிங்கத்தைச் சொன்னாலோ அம்மா அலறத் தொடங்கி விடுவார்கள்.

வீடு நரகமாகி விடும்.

ஆனால் இந்த வேலையில் இதற்கு மேல் நீடிப்பதும் நினைக்க வொண்ணாத நரகவாசமே.

தலைவலி என்று ஒருநாள் முழுவதும் முடங்கிக் கிடந்தாள்.

ஞாயிறன்று காலையில், “சும்மா படுத்துக் கிடந்தால் எப்படி? உடம்பு சரியில்லை என்றால் டாக்டரிடமாவது போக

வேண்டும். பார்த்துக் குணப்படுத்திக் கொள்ளா விட்டால் நாளைக்கு வேலைக்கு எப்படிப் போவது?” என்று மகளின் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தார் சிவகாமி.

“சூடு கூட இல்லையே” என்ற தாயின் கையை மெல்ல பற்றி “நான் நான் வேலையை விட்டுவிடுகிறேனே அம்மா” என்றாள் மெல்லிய குரலில் அனு.

எண்ணிப் பயந்தது போலவே கையை உதறிவிட்டுப் பொரியத் தொடங்கி விட்டார் சிவகாமி.

கூடிவிட்ட குடும்பத்தினர் முன்னிலையில் தலைகுனிந்து நின்றாள் அனு.

“என்ன விஷயமடி? வேலை தெரியவில்லையா? தப்பு செய்திட்டு திட்டு வாங்கினாயா? ஆனால் இதற்கெல்லாம் வேலையை விடுவது என்றால் யாரால் வேலை பார்க்க முடியும்.”

“விஷயம் அதுவாயிராது அப்பா. வேலையைப் பாராட்டிப் ‘பிரமோஷன்’ வந்து ஒரு மாதம் கூட முடியவில்லையே?” என்றான் பெரிய அண்ணன்.

“எவனிடமும் ஏமாந்து விட்டாளோ என்னவோ...” என்று அரைகுறையாய் முணுமுணுத்தாள் தாரகை.

“என்ன... டீ” என்று ஆங்காரத்துடன் மகளைப் பற்றி உலுக்கினார் சிவகாமி. “தலையில் கல்லைப் போட்டு விட்டாயா, பாவி.”

“அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை அம்மா” என்று அழுகாத திரத்துடன் வெடித்தாள் மகள்.

“பின்னே என்னடி? என்னதான் விஷயம்? சொல்லித் தொலையேன் சனியனே.”

“இதயம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாதா?”

“அங்கே ஒருவர் ஒரு மாதிரிப் பார்க்கிறார்; பேசுகிறார். எனக்குப் பிடிக்கவில்லை” என்றாள் அனு வெறுப்பாக.

“இதற்குத்தான் முதலிலேயே சொன்னேன், வேலை கீலை என்று இனி இவள் வெளியே போக வேண்டாம்” என்றார் தாயார் முடிவாக.

“அப்படியானால் அவளுடைய அறுபது பவுன் திருமணத் தையும் மறந்து விடுங்கள். அவ்வளவு பணம் எங்கிருந்து எடுப்பதாம்?”

“அதற்காக என்ன மாதிரி சம்பாதிப்பது என்று இல்லையா?” என்றார் தாயார்.

“என்ன அறிவு கெட்டதனமாய் உளறுகிறாய்? வீட்டை விட்டு வெளியே போய்ச் சம்பாதிப்பது என்றால் நாலு எருமை மாடு உரசத்தான் முயற்சி பண்ணும். ஒதுங்கி போக இவளுக்குத்தான் அறிவு வேண்டும். உலகத்தில் எத்தனை பெண்கள் சம்பாதிக்கவில்லை? இவள் என்ன பெரிய மோகினியா?” என்றார் தந்தை.

“எனக்குக் கூடுதலாக இருநூறு ரூபாய் முடியாது. இவளுக்கு மட்டும் எவ்வளவு எடுப்பது? கல்யாணம் வேண்டுமானால் வேலைக்குப் போகச் சொல்லுங்கள் அப்பா” என்று ஊதினான் விசுவம்.

“எனக்குக் கல்யாணமும் வேண்டாம், ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் வேண்டாம்” என்று வெறி கொண்டவள் போலக் கத்தினாள் அனு.

“ஏண்டி வேண்டாம்? ஏன், சொல்லு? ஏதானும் தப்புத் தண்டாவாய் நடந்து கொண்டாயா? சொல்லி விடு. உன்னையும் கொன்று விட்டு நானும் தொங்கி விடுகிறேன்” என்று விரட்டத் தொடங்கினார் தாயார்.

“ஏம்மா என்னை வதைக்கிறீர்கள்? நான் அப்படிப்பட்ட வளாக இருந்தால் வேலையை விடுவதாகச் சொல்வேனா?” என்று விம்மினாள் மகள்.

மகள் அழுவதைக் கவனத்தில் கொள்ளாமல், “அதானே பார்த்தேன்” என்றார் அவர் பெருமையாக.

“பின்னே, ஒன்றும் இல்லாமல் வேலையை எதற்காக விடுவது? மேலே ஏதாவது என்றால் சொல்லு, தலைமைக் குமாஸ்தா எனக்குத் தெரிந்தவர்தான். காதில் போட்டு வைக்கிறேன். மற்றபடி மாதம் ஆயிரத்து இருநூறு என்றால் விளையாட்டு இல்லை. நீ இருக்கிற ஜாக்கிரதையில் இருந்து வேலையைப் பார்” என்று கடுப்பாய்ப் பேசினார் தந்தை.

எம்.டி.யைப் பற்றித் தலைமைக் குமாஸ்தாவிடம் புகார் செய்வதா?

இரு கைகளாலும் ஓங்கித் தலையில் போட்டுக் கொள்ளலாம் போல இருந்தது.

அவளுடைய வெறித்த பார்வையைக் கவனிக்க மறுத்து, “விசு, என்னோடு வா. கொஞ்சம் கணக்குப் பார்க்க வேண்டும். மற்றவர் அவரவர் வேலையைப் பாருங்கள். நாளை அனு ஒழுங்காக வேலைக்குப் போவாள்” என்று அமர்த்தலாக மொழிந்து விட்டு மூத்த மகன் பின் தொடர நடந்தார் துரைசாமி.

இருவர் முதுகையும் எரிச்சலாகப் பார்த்துவிட்டுப் “பணம் ஒன்றுதான் இவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது” என்று முணுமுணுத்தார் சிவகாமி.

மீண்டும் மகளிடம் திரும்பி சந்தேகத்துடன், “ஏண்டி மெய்யாகவே வேறு ஒன்றுமில்லையே?” என்று விசாரித்தார்.

மெய்யாகவே ‘அய்யோ!’ என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டாள் மகள். “அப்படி ஏதேனும் நடந்தால் உங்களுக்கு முன் நான் செத்துவிடுவேன்” என்றாள் கசப்புடன்.

ஒருவாறு திருப்தியுடன் சென்ற தாயை அழைத்து, “ஏன் அம்மா என்னிடம் உங்களுக்கு நம்பிக்கையே இருப்பது இல்லை? எப்பொழுதும் அவநம்பிக்கையுடனேயே பார்க்கிறீர்களே?” என்று கேட்டு விட்டாள் மகள்.

தாயின் பதில் தயங்காமல் வந்தது. “நம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்று கூடத் தெரியாத அளவுக்கு நான் குருடோ

கிழடோ அல்லதான், நீயும் இந்தக் காலக் கழி.... பெண் தானே.”

அன்னை சொல்ல வந்தது கழிசடை என்ற வார்த்தைதான்.

என்ன அநியாயம் என்று ஆத்திரமாய் எண்ணுகையி லேயே சைனா சில்க் நீலா கொடுத்தது என்று பொய் பேசியது நினைவு வந்து வாயை அடைத்தது.

அயர்ந்து நின்ற மகளைப் பார்த்து, “உன் கழுத்தில் தாலி யேறிவிட்டால் என் சுமை இறங்கும். இந்த வேலையிலேயே இருக்கிற ஜாக்கிரதையில் இருந்து அதற்குச் சேர்க்கிற வழியைப் பார்” என்று கூறிச் சென்றார் சிவகாமி.

இந்த வேலையிலேயா?

அவனிடம் இன்னமும் வேலை பார்ப்பதா?

அதுவும், ராஜினாமாக் கடிதம் வரும் என்று அவ்வளவு உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டு வந்தவள் உதைப்பட்ட நாய் போல வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு அவனிடமே போய் நிற்பதா? எவ்வளவு அவமானம்!

5

மீண்டும் சித்தரஞ்சனிடம் வேலை பார்ப்பது என்ற நினைவே அனுவுக்கு அவமானமாய் இருந்தது.

அதைப்பற்றியே கவலையே இல்லாமல் ஆளுக்கு ஆள் அமர்த்தலாகக் கூறி விட்டுப் போயாயிற்று.

அப்பாவையும் அண்ணனையும் மட்டுமா பணப்பேய் பிடித்து ஆட்டுகிறது?

இந்த அம்மா மட்டும் என்னவாம்?

சும்மா சும்மா மானம் என்று வான் முட்டக் குதிக்கிறவர் ஜாக்கிரதையாகச் சம்பாதி என்று தானே கூறுகிறார்!

ஜாக்கிரதையாம்...

இந்தக் காலக் கழிசடை என்று சொல்ல மட்டும் இலகு வாய் இருந்தது.

அந்தக் கால அருந்ததியாய்ப் பூட்டிப் போற்றி வீட்டில் வைத்து வளர்க்க வேண்டியது தானே?

எண்ணத்தில் தோன்றிய எதையும் வாய்விட்டுச் சொல்லும் தைரியம் இல்லாமல் உள்ளூர்ப் பொருமிக் கொண்டு நின்ற வள் உடம்பில் ஏதோ குறுகுறுக்கத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

சின்ன அண்ணி தாரகைதான்.

ஏற இறங்க அவள் பார்த்த பார்வையில் உடம்பெல்லாம் கூசிப் போயிற்று அனுவுக்கு.

சட்டெனப் பார்வையை மாற்றிக் கொண்டு, “யாரவன் அனு. இருந்திருந்து உன்மேல் கை வைத்தவன்? ரொம்பவும் காய்ந்தமாடா?” என்று எகத்தாளமாகக் கேட்டாள் தாரகை.

சினம் பொங்க, “எவனும் என்மேல் கை வைத்தது இல்லை. மற்றபடி இந்த மாட்டு ரகம் பற்றியெல்லாம் எனக்குத் தெரி யாது” என்று பதிலுக்குக் கொடுத்தவள் கண்களில் வினாயகம் ஓசைப்படாமல் அவனது அறைக்குள் செல்வது பட்டது.

இவனும் ஓர் அண்ணன்!

மூத்தவன் முசுடு என்றால் இது சரியான கோழை.

இந்தப் பேச்சுப் பேசுகிறாளே, இவளை எட்டி அறைய வேண்டாமா?

இத்தனை வார்த்தை பேசிவிட்டாயே தாரா! தொண்டை காய்ந்திருக்குமே, என்று ஜூஸ் பிழிந்து கொடுப்பான் பெண்டாட்டிதான், சை.

எல்லோர் மேலும் ஆத்திரமும் வெறுப்புமாய் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது அவளுக்கு.

அவளுக்கு இருந்த வேதனையில் ஒவ்வொரு விஷயமும் ஒட்டகப் பாரமாய்க் கனத்தது.

தாங்க மாட்டாமல் கட்டிலில் குப்புற விழுந்து கண்ணீர் வடித்தாள்.

சற்று நேரம் அழுத பின்னர், ஒரு காய்ப்பேறிய கரம் அவள் முதுகை இதமாக வருடியது.

மங்களம்தான்.

கூந்தலை மெல்ல ஒதுக்கி, “ஏம்மா, அந்த சித்தரஞ்சன் அவரிடம் சொன்னால் ஏதாவது செய்ய மாட்டாரா?” என்று தணிவான குரலில் வினவினாள்.

இவளுடைய ராமன் என்று ஊகித்து அவனிடம் புகார் செய்யச் சொல்லுகிறாள்.

அவன் ராமன் இல்லை; ராவணன் என்பதில்தானே துன்பமே.

தன் இழப்பை இன்னமும் அதிகமாய் உணர்ந்து விசம்பி அழலானாள் அனு.

“ஷ்... இப்படி அழுவார்களா? நீ என்னைப் போல முட்டாளா? படித்த பெண். வேறு வேலை தேடிக் கொண்டு இதை விட்டுவிடேன். எப்படியும் பணம் என்று கொண்டு வந்து விட்டால் இங்கே எல்லோரும் வாயை மூடிக் கொள்வார்களே” என்று யோசனை கூறினாள் மங்களம்.

அதுவும் சரிதானே.

வேறு வேலை தேடிக் கொண்டு இதை விட்டுவிடுவது.

அப்புறம் அவனைப் பார்க்கவேண்டாம் அவமானத்தில் குன்ற வேண்டாம்; வேதனையில் குமுற வேண்டாம்.

முன் போல நிம்மதியாக... நிம்மதியாக இருப்பது என்பது இனி நடக்கக் கூடியதாக அவளுக்குத் தோன்றவில்லைதான். ஆனாலும் இந்தத் தவிப்பு குறையாதா?” என்ன?

ஒரு வாரம் லீவு வேண்டிக் கடிதம் அனுப்பிவிட்டு தேவை விளம்பரங்களை அலசலானாள்.

தந்தைக் கிளம்புகையில், “வேலைக்குப் போகவில்லை?” என்றார் அதட்டலாக.

“ஒரு வாரம் காஷுவல் லீவு போட்டிருக்கிறேன். பி... பிறகு போகிறேன்” என்றாள் மகள் தரையைப் பார்த்தபடி.

என்ன நினைத்தாரோ, “சரி சரி. அதற்கு மேல் லீவு எடுக்காதே” என்று பணித்து விட்டுச் சென்றார் அவர்.

ஆண்கள் எல்லோரும் சென்ற பிறகு வீட்டில் டெலிபோன் ஒலித்தது.

“ஹலோ, சிவகாமி இல்லம்...” என்றாள் தாரகை.

சில கணங்களில், “உனக்குத்தான் அனு!” என்று கூறி மேசை மேல் ரிசீவரை வைத்துவிட்டு அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

நாகரீகமே அறியாத பிறவி! என்று கடுத்துக் கொண்டபடி ரிசீவரை எடுத்தாள் அனு.

“ஏன் வரவில்லை?” என்ற தலைமைக் குமாஸ்தாவின் கேள்விக்குப் பதிலாக, “உடம்பு சரியில்லை. ஒரு வாரம் லீவு வேண்டும்” என்று கூறி வைத்தாள்.

சற்று நேரத்தில் மீண்டும் டெலிபோன் ஒலித்தது.

தன் அறையில் படுக்கையில் உருண்டு கொண்டிருந்த தாரகை மெல்ல எழும் அரவமும் கேட்டது.

ஒன்று தோன்றவும் அவசரமாக ஓடி வந்து டெலிபோனை எடுத்தாள்.

“யார் பேசுவது?” என்ற அவளது கேள்விக்கு “உன் சித்தரஞ்சன்” என்ற பதிலைத் தந்தது அவன் குரல்.

இது உண்மையாக இருக்கக் கூடாதா என்று ஏங்கிய மனதை ஆத்திரத்துடன் அடக்கினாள் அனு.

உன் சித்தரஞ்சனாமே!

இது போல எத்தனை பேரிடம் - பெண்களிடம் சொல்லி யிருப்பான்?

ஐம்பது... நூறு?

அவள் பேச்சற்று நிற்பதைக் கண்டு கொள்ளாமல், அவனே தொடர்ந்தான். “ராஜினாமாக் கடிதத்திற்குப் பதிலாக லீவு லெட்டர் வந்து இருக்கிறதே, தயார்படுத்திக் கொள்ள எடுத்துக் கொண்ட அவகாசம் என்று எண்ணலாமா அடுத்த ஞாயிறன்று...”

எவ்வளவு நிச்சயமாய்ப் பேசுகிறான்!

அப்படியா இவன் இம்மெனுமுன் பெண்கள் ஓடிப்போய் அவன் காலடியில் விழுந்து விடுவார்கள்?

பட்டென்று டெலிபோனை வைத்தாள்.

“யார்?” என்று அவளை ஒரு மாதிரி பார்த்தாள் தாரகை.

“தப்பு நம்பர்” என்று அகன்றாள் அனு.

மெல்லத் தந்தையிடம் கேட்டுப் பார்த்தாள். “எனக்கு வேறு வேலை ஏதாவது தேடித் தாருங்களேன்” என்று.

“மாதம் ஆயிரத்து இருநூறு ரூபாய்ச் சம்பளம் வருகிற வேலைகள் மரத்தில் காய்த்துத் தொங்குகின்றன என்று நினைத்தாயா, வருகிற வழியில் ஒன்றைப் பறித்து வருவ தற்கு?” என்றார் அவர் கிண்டலாக.

உடனேயே குரல்மாறி, “நம் வீட்டு கவுரவம் பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை என்றா நினைத்தாய்? ஏற்கனவே இரண்டு மூன்று பேரிடம் சொல்லி வைத்துத்தான் இருக்கிறேன். ஆனால் எங்கே போனாலும் இது மாதிரிக் களவாளிப் பயலு கள் நாலுபேர் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். இங்கே யானும் தலைமைக் குமாஸ்தா தெரிந்தவர் என்பதால் எவனும் வெளிப் படையாக வாலாட்ட மாட்டான். நல்ல சம்பளம் வேறு. நாலையும் சீர் தூக்கிப் பார்த்தால் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையோடு

இதே வேலையைத் தொடர்வதுதான் சரி என்று தெரிகிறது” என்று முடித்தார்.

மானேஜிங் டைரக்டர் கிளார்க்கிடம் பயப்படுவாரா என்று நினைத்தபோதும் சொல்ல வாய் வரவில்லை அவளுக்கு.

சித்தரஞ்சன் மேல் உள்ளூர எவ்வளவோ ஆத்திரம் பொங்கிய போதும் அவனைப் பற்றி மற்றவரிடம் - தந்தையிடம் கூடக் குறைவாகப் பேச முடியவில்லை அவளால்.

பெரிய மண்ணாங்கட்டிக் காதல் என்று தன்னையே நொந்துகொண்ட போதும் நிஜம் அதுதான்.

கூடவே சூழ இருப்போரின் பணப்பித்தைப் பார்க்கையில் அதைச் சொன்னாலும், ‘இருக்கிற ஜாக்கிரதையில் இரு’ என்பது தவிர வேறு பலன் இருக்கும் என்று தோன்றவில்லை.

திங்களன்று காலையில், “ஒரே சோம்பேறியாகி விடாதே; இனி லீவு எடுத்தால் சம்பளத்தில் வெட்டு விழும். மரியாதை யாய் வேலைக்குக் கிளம்பு” என்று விரட்டினார் தகப்பனார்.

வெகு சிம்பிளாக ஒரு பழைய கைத்தறிச் சேலையை உடுத்திக் கொண்டு தலை விதியை நொந்தபடி கிளம்பினாள் அனு.

‘இப்படிப் போனால் எவன் கைமீறுவான்?’ என்ற தாயார் திருப்தியும் கசந்து வழிந்தது.

அவ்வளவு பேசிவிட்டு மீண்டும் அவன் முன்னே வேலை யென்று நிற்பது என்றால் உள்ளத்தோடு உடலும் குறுகிப் போயிற்று.

ஆனால் வேறு ஒரு வேலை - இதில் பாதி சம்பளம் என்றாலும் - கிடைக்கும் வரை இந்த அவமானத்தைச் சகித்தே ஆகவேண்டும்.

அவளை அறியாது கொண்டு வந்திருந்த பையைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

சேலை, சென்ட்... சே.

நல்லவேளையாக அன்றைய முதல் தபாலில் ஒரே ஓர் இன்டர்வ்யூ கார்டு வந்திருந்தது.

அது சற்றே திடத்தைத் தர ஓரளவு அமைதியுடனேயே வேலையைச் செய்யலானாள்.

அவனது அழைப்புக்குப் பணிந்து பென்சிலும் நோட்டுமாக அவன் எதிரே நிற்க நேர்ந்தபோதும் வலுக்கட்டாயமாய் அந்த அமைதியை இழுத்துப் பிடித்து வைத்திருந்தாள்.

அவளை ஒருதரம் பார்த்துவிட்டு அவனும் வேறு பேசாது அலுவலக வேலையைத் தொடர்ந்தான்.

ஒருவேளை அன்னை சொன்னது சரிதானோ? சிம்பிளாக இருந்தால் வேறு நோக்கு விழாதோ என்று எண்ணியபடி அவன் கூறியவற்றை வேகமாகக் குறித்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அடுத்த பைலைத் திருப்புகையில் அவளது எண்ணத்தைப் பொய்யாக்கி, “மெலிந்திருக்கிறாயே, மெய்யாகவே உடம்பு சரியில்லைதானா?” என்று வினவினான் சித்தரஞ்சன்.

அனுவும் நிமிரவும் இல்லை; பதில் சொல்லவும் இல்லை.

பைலில் தேவைப்பட்ட பக்கத்தை திருப்பி வைத்து விட்டு, “இந்தக் கம்பெனி செக்கு திரும்பி வந்துவிட்டது” என்றாள் உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

அவனுக்கு வேடிக்கைதான் போலும்.

முறுவலித்தபடியே அந்த வேலையின் தொடர்பாக ஒரு கடிதம் ‘டிக்டேட்’ செய்தான்.

கடித முடிவோடு தொடர்ந்து “இந்த மௌனங்கூட உன் அழகை அதிகப்படுத்தவே செய்கிறது அப்...ப்பா” என்றான் அவன் ரசனையோடு.

இந்த வெற்று வார்த்தைகளில் மயங்கியதை எண்ணி அவமானப்பட்டபடி பைலைப் பிரித்து அவன் முன்னே வைத்தாள் அவள்.

ஆனால் அதைப் பாராமல், “சில கருத்துக்கள் மாறுவதற்குச் சற்று அவகாசம் தேவைப்படலாம் மறுப்பு சம்மதமாக மாறுகிற காலம் என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா?” என்று கேட்டான்.

“வேறு வேலை கிடைக்கும் வரையிலான இடைவெளிக் காலம்” என்றாள் சுருக்கமாக.

“ம்ம்! அதுவரை உன் மனம் மாறாது என்பது நினைப்பா? என்ன அசட்டு நம்பிக்கை!” என்று லேசாகச் சிரித்தான் அவன்.

“அசட்டு நம்பிக்கை இல்லை சார். அது உயிரோடு பிறந்த மானம். அது போகிற போது உயிரும் போய்விடும்” என்றாள் அவள் பொறுமை இழந்த வேகத்துடன்.

அவன் மேலே பேசுமுன் “என் சொந்த விஷயம் பற்றிப் பேச விருப்பம் இல்லை சார். இங்கே வேலையில்லையானால் நான் போகிறேன்” என்று மேசைமேல் இருந்த டேப்பை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

“நில்” என்ற அதட்டலுடன் அவன் பெரிதும் வேகமாய்ப் பின் தொடர்வது தெரிந்தது.

ஆனால் ஓட்டம் எடுத்து அவனுக்கு அஞ்சியதாகக் காட்டிக் கொள்ள அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை.

அத்தோடு ஓடினாலும் - வீடு வரையே ஓடினாலும், மானம் காத்துவிட்டாள் மகள் என்று ஆரத்தியா சுற்றப் போகிறார்கள்.

மீண்டும் அவன் அழைக்கையில் வேலையைச் செய்ய வந்துதானே ஆக வேண்டும்?

நடை தளராமல் சென்றவளின் வழியை மறித்து, “அனு இதோ பார்...” என்று அவள் கையைப் பற்றினான் அவன்.

முதலில் அவன் பேணாவால் தொட்ட அன்று கிள்கிளுத்தது நினைவு வந்தது, அவனை வெறித்தாள்.

“ஷ், அனு இப்போது எந்த உலகம் முழுகி விட்டது என்று இந்த சோகம்?” என்றான் அவன் ஒரு செல்லக் கண்டிப்புடன்.

என் உலகம் என்று கதறத் துடித்த மனதைக் கட்டுப் படுத்தி “ஒரு நிமிடம் சார்” என்று கையை விரித்துக் கொண்டு தன் இடத்திற்குச் சென்றான் அனு.

பையுடன் திரும்பி வந்து அவன் மேசையில் பையை வைத்தான்.

சரியாக ஊகித்தவனாய், “நான் சேலை கட்டுவதில்லை. நீயே வைத்துக் கொள்” என்றான் அவன்.

“இந்தச் சேலையைக் கட்டக் கூடிய பெண்கள் எத்தனையோ பேர் இருப்பார்கள், சார்” என்று ஏளனமாக உரைத்து விட்டு, “எனக்கு மதியம் நாலு மணி வரை ‘பர்மிஷன்’ வேண்டும்” என்றான்.

அவன் பார்வை கூர்மையுற்றது: “ஏன்?”

அவள் பேசாது நிற்க, “நான் அறியக் கூடாதா, அனு?” என்றான் பட்டுக் குரலில் குழைவாக.

ஆகா! என்ன மென்மை!

வெட்டும் பார்வையுடன், “வேறு வேலைக்கு இன்டர்வ்யூ” என்றான் அவள் சுருக்கமாக.

தடுப்பான், வாதாடுவான், பிடிவாதமாய்ச் சென்றுவிட வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தான் அனு.

ஆனால் அவன் இலாவகமாய்ச் ‘சரி’ என்று விடவும் உள்ளூரத் திகைத்தபடி வெளியே சென்றான்.

இந்த ஒரு வாரத்திற்குள் வேறு யாரையும் பிடித்திருப்பானோ?

பிடித்துத் தொலையட்டும் என்று ஆத்திரமாக நினைத்த போதும் உள்ளூர வலிப்பதைத் தடுக்கவோ தவிர்க்கவோ அவளுக்கு இயலவில்லை.

கிளம்புவதற்குச் சற்று முன்பாக அவனது அறைப் பக்கம் கதவு திறந்தது.

அவளது பகுதிக்குள் வந்து, “போட்டி எங்கே?” என்று வினவினான்.

சொல்ல வாயெடுத்தவள் தயங்கி, “ஏன்?” என்று கேட்டாள்.

“சிபாரிசு செய்யலாமே என்றுதான்” என்று சிரித்தான் அவன்.

ஆக அவன் ஊகித்தது சரிதான்.

இந்த ஒரே வாரத்துக்குள் வேறு தேடியே விட்டான்தான்.

முகம் வாடிப் போயிற்று. மனமும் தான்.

ஆனால் இவனுடைய சிபாரிசும் கிடைக்குமானால்? இங்கிருந்து விலகுவது எளிதல்லவா?

காயத்தில் கத்தியால் குடைகிற இந்த வலி தீருமில்லையா.

கைப் பையினுள் இருந்த கார்டை எடுத்துப் பார்த்து அவன் கேட்ட விவரத்தைச் சொன்னான்.

மேசை மேல் இருந்த பேப்பர் க்ளிப்பை நோண்டியபடி கேட்டவன், மேலே சிபாரிசுக் கடிதத்துக்கு ‘டிக்டேட்’ பண்ணாமலே தன் அறைக்குத் திரும்பினான்.

6

சிபாரிசுக் கடிதம் தருகிறேன் என்று வலிய வந்தவன் சும்மா செல்லவும் அனு சற்றுத் திகைத்தான்.

இதற்கு மெனக்கெட்டு வந்து கேட்பானேன்?

எரிச்சலை மறைக்க முயன்றபடி, “சார், சிபாரிசு?” என்றான்.

கதவருகில் நின்று லேசாகத் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான் அவன்.

“போட்டி முடிந்த பிறகு தேவைப்பட்டால் தருகிறேன்” என்றான் ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

மனதை ஏதோ நெருட, அதைக் கண்டு அறிந்து கொள்ளும் பொறுமையோ நேரமோ இல்லாமல் தோளைக் குலுக்கி விட்டு அகன்றாள் அனு.

பேட்டியை வெகு நன்றாகவே செய்திருப்பதாகவே அனுவுக்குத் தோன்றியது.

பேட்டி முடிகிற தருவாயில் அழைத்த டெலிபோனில் பேசிய அந்த மேனேஜரோ, சுவரில் மாட்டியிருந்த படத்தில் இருந்த எம்.டி.யோ இள வயதினர் அல்லர்.

சம்பளமும் அதிகக் குறைவு இல்லை.

இந்த வேலை மட்டும் கிடைத்து விட்டால்... ஆனால் இந்தச் சம்பளப் பணத்தைத் தாயார் சேமித்து வைக்கும் நோக்கத்தை நினைக்கையில் மனம் மேலும் எரிந்தது.

இனி ஒருவனை அவளால் எப்படி மணக்க முடியும்?

அதைச் சொன்னால் அந்த வீட்டில் யார் ஒப்புவார்கள்?

“ஓகே, சார். இல்லையென்று அனுப்பி விடுகிறேன் சார்” என்று ரிசீவரைக் கீழே வைத்தார் மானேஜர்.

அவளை முறைத்துவிட்டு, “நீயெல்லாம் ஏனம்மா பேட்டி கீட்டி என்று வந்து என் பொருளை வீணாக்குகிறாய்? நேரம் மிஞ்சிக் கிடந்தால் ஏதாவது சமூக சேவை என்று போவது தானே” என்று எரிச்சலுடன் பேசினார்.

“சார்...” என்றாள் அவள் திகைத்துப் போய்.

“எனக்கு வேலை வேண்...” என்று தொடங்கியவளைக் கையை உயர்த்தித் தடுத்து விட்டார். அதெல்லாம் வேறே எங்கானும் சொல்லிக்கொள். இந்தக் கம்பெனிக்கும் உனக்கும் ராசியில்லை. இடத்தைக் காலி செய்கிறாயா?” என்று பஸ்ஸரை அழுத்தினார்.

தலையை நீட்டிய ஆபீஸ் பையனிடம், “அடுத்தவரை அனுப்பு” என்று பணித்தார்.

மீண்டும் திரும்பி வந்து மீதியிருந்த வேலைகளைத் தொடர்ந்தாள் அனு.

ஆனால் உள்ளூர ஒரே யோசனை.

கிட்டத்தட்டப் பழம் என்றிருந்த வேலை ஏன் சட்டென்று இல்லையென்று போயிற்று?

கடைசி வேலைகளாக அவனிடம் கையெழுத்துக்காக நிற்கும்போதுகூட அதே யோசனைதான்.

அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும், ஒற்றைப் புருவத்தை உயர்த்தி, “வேலை காய்தான் இல்லையா? பாவம்” என்றான் அவன் கேலியாக.

பொறி தட்டினாற் போலச் சட்டெனப் புரிந்து போய் விட, “அந்த டெலிபோன் கால் - அது நீங்கள் தான். இல்லையா, இல்லையா?” என்றாள் அவள் ஆத்திரத்துடன்.

“சேச் சேச் சே. வேறு ஒரு அலுவலகத்தில் கேவலம் ஒரு மானேஜருக்கு போன் செய்கிற அளவுக்கு இறங்கிவிடவில்லை நான்” என்று மறுத்தான் அவன். உடனேயே, “நான் அந்த எம்.டி. யிடம் தான் பேசினேன். அவர் உடனே அடுத்த லைனில் மானேஜரிடம் பேசினார்” என்று கூறி முறுவல் செய்தான்.

ஒரு பெண்ணின் மனம் தூண்டில் மீனாய்த் துடிப்பது அவனுக்குச் சிரிப்பாய் இருக்கிறதா?

கொதிப்பையெல்லாம் பார்வையிலேயே காட்டினாள் அவள்.

“அம்மாய்யோய் பயமாய் இருக்கிறதே” என்று மேலும் சிரித்தான் அவன்.

பொறுக்க முடியாமல், “இந்த ஓர் இடத்தில்தான் வேலை காலி என்று இராது சார். வேலை தருவதற்கு வேறே அலுவலகங்களும் இருக்கும்; அங்கே சுயமான மூளை படைத்த எம்.டி., மானேஜர்களும் கூட இருப்பார்கள்” என்றாள் அவள் சூடாக.

“பாவம் எத்தனை முறை ஏமாறப் போகிறாயோ! என் அட்வான்ஸ் அனுதாபங்கள்” என்று உதட்டைப் பிதுக்கினான் அவன்.

அவன் பேச்சில் உண்மை இருப்பது அனுவுக்குப் புரியத் தான் செய்தது.

அப்பா சொன்னது போல வேலைகள் செடியில் காய்த்துத் தொங்குவது இல்லை.

இந்த நாட்டில் போட்டி மிக மிக அதிகம்.

இந்த ஆபீஸ் வேலை முதலில் கிடைத்ததே ஹெட் கிளார்க் அப்பாவுக்குத் தெரிந்தவர் என்பதால்தான்.

உயர்வுகூட நீலகுமாரியின் உபயம்தான்.

மற்றபடி ஏன் அவள் அத்தனை விண்ணப்பங்கள் எழுதிய தற்கு, பேட்டியென்று அழைத்தது அந்த ஒரே ஒரு கம்பெனி தானே.

அதையும் கெடுத்து விட்டானே.

ஆற்றாமையால் “ஏன் சார் இப்படிச் செய்து விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டுவிட்டாள் அனு.

“காரணம் உனக்கே தெரியும்” என்றான் அவன் ஓர் உல்லாச முறுவலுடன்.

முகத்தில் ஓங்கி அறைய வேண்டும் போல பொங்கிய ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு, “உங்கள் எண்ணம் ஒரு போதும் நிறைவேறப் போவது இல்லை” என்றாள் அவள்.

“அப்படியா?” என்று மேலும் சிரித்தவன் சட்டென அமைதியானான்.

எழுந்து அவள் எதிரே வந்து நின்று கேட்டான், “ஏன் அனு, நெஞ்சைத் தொட்டு சொல்லு, உனக்கு மட்டும் உள்ளே ஆசையில்லை? என்னைத் தொட வேண்டும், அணைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம்...”

இருக்கிறதே என்று கதறியது அவள் நெஞ்சு.

அதை அடக்கியபடி, “அர்த்தமில்லாதபடி, அளவு, மீறிய ஆசைகள் மனிதருக்கு எத்தனையோ இருக்கத்தான் செய்யும். அதையெல்லாம் எந்த இழிநிலைக்குச் சென்றேனும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் அளவுக்கு நான் மான ஈனம் அற்றவள் இல்லை” என்றாள் அமைதியைக் காட்ட முயன்று ஓரளவு வெற்றியும் பெற்று.

“இது அர்த்தமற்றதோ அளவு மீறியதோ இல்லை அனு. நான் உன்னை விரும்புகிறேன் நீ என்னை...”

“ஆப்பிள் பழத்தின் மேல் ஆசை என்றால் அதை சாக் கடையிலிருந்து பொறுக்கி உண்பேன் என்று அர்த்தம் இல்லை” என்றாள் அனு வெடுக்கென.

கண்கள் இடுங்க அவளைப் பார்த்து, “சாக்... கடையா?” என்று இழுத்தான் அவன்.

தொடர்ந்து அதே குரலில், “பசி மீறி எச்சிலைக்கு நாயோடு பறக்கிறவர்களை பார்த்திருக்கிறாயா? போகட்டும் இன்னும் கொஞ்ச காலம் ஆகட்டும் பார்க்கலாம். என்னால் காத்திருக்க முடியும்; ஆனால் இந்த வேறு வேலை முயற்சியை விட்டு விடு; உன்னால் முடியாது” என்று கூறி முடித்துவிட்டுக் கிளம்பிச் சென்றான்.

என்ன கர்வம்!

இவனுக்காக ஒருவர் அப்படி ஏங்கிவிடுவார்களா?

ஏக்கமாய்த்தான் இருக்கிறது என்ற உண்மை மனம் ஒப்புக் கொண்டபோதும், அதற்காக இவன் நினைக்கிற அளவுக்கு இறங்கி விடமாட்டோம் என்கிற நம்பிக்கையும் அவளுக்கு நிச்சயமாகவே இருந்தது.

எப்படியும் இவனிடமிருந்து எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக விலகிப் போய் விடுவது மிச்சம் மீதி இருக்கிற தன்மானத்துக்கும் மன அமைதிக்கும் நல்லது.

இதே நினைவாய் முழுமூச்சோடு வேலை தேடினாள்.

இப்போது வருவதில் பாதிச் சம்பளமானாலும் பரவாயில்லை என்று அலைந்தாள்.

தட்டி விடுவதில் அவனும் சளைக்கவில்லை.

சூடுபோட்ட பூனையாக அவளாகக் கம்பெனி பெயரைச் சொல்ல மறுத்தபோது கைப்பையை அவனாகவே உரிமை எடுத்துத் திறந்து விலாசம் அறிந்து கெடுத்தான்.

அதற்கு வழியற்றபோது பின் தொடர்ந்து வந்து வேலை கிடைக்காமல் செய்தான்.

வெறும் கண்துடைப்புக்காக பேட்டி நடத்தியவர்கள்; உடனேயே இல்லையென்றவர்கள் போக மிச்சமிருந்த நாலைந்தும் இப்படிப் போயிற்று.

எப்படி எல்லோரையும் அவனுக்குத் தெரிகிறது என்று ஆத்திரப்பட்டாள் அவள்.

ஆனால் மத்திய தரத்தாரும், ஏழைகளும் கோடிக்கணக்கில் இருந்தாலும் பணக்காரர்களை விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம் தானே; அதுவும் இந்த கிளப் அந்த சங்கம் என்று அவ்வப்போது கலந்து பழக வாய்ப்புடன் வளமும் உள்ள போது ஒருவரை ஒருவர் அறிந்தவர்களாக இருப்பது அதிசயம் இல்லை என்றது அறிவு.

நாலாவது தடவை வேலை தட்டிப் போனபோது அனு வெகுவாய்ப் பொறுமையிழந்தாள்.

அலுவலகம் வேறு நரகமாய் மாறிக் கொண்டு இருந்தது.

இடையே எதுவும் நிகழாது போல, உறுமீன் வருமளவும் வாடி இருக்கும் கொக்காய் அவன் தன் ரசனை பார்வைகளையோ, கண்ணழகி கருத்தழகுப் பாராட்டுகளையோ நிறுத்துவதாக இல்லை.

வெளிப் பார்வைக்குச் சலனமற்று இருப்பது போல காட்டிக் கொள்ள முயன்றாலும் வேக மூச்சில் நெஞ்சம் ஏறி

இறங்குவதையும், கழுத்தோரம் நரம்பு துடிப்பதையும் கன்னம் சூடாவதையும் நிறுத்துவது அவள் கையில் இல்லையே.

முடிந்த அளவு முகம் நோக்கி பேசுவதையே அவள் தவிர்த்த போதும் கூட மனதில் பதிந்திருப்பதை மறப்பது எப்படி?

அகன்ற தோளும் வடிவான உதடுகளும் எட்டு கட்டு மீறி மனம் அசைபோடத் தொடங்குகையில், அவன் சொன்ன 'எச்சிலைக்குப் பறக்கிற பசி' நினைவு வந்து திகிலூட்டியது.

தன்னுடைய ஒழுக்கத்திலும் கட்டுப்பாட்டிலும் அவளுக்கு வெகுவாக நம்பிக்கை இருந்த பொழுதும் இந்த ஏக்கத்தை அகற்ற முடியாத காரணத்தால் உள்ளூரக் கலங்கவும் செய்தாள்.

விலகிப் போய் விடவும் முடியாமல் அவன் நந்தியாய் வழிமறித்துக் கொண்டே போகவும் அவளுக்கு ஆத்திரம் உண்டாயிற்று.

இந்த நிலையில் சின்ன தொழில் நிறுவனம் ஒன்றில் வேலை இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று சென்று பார்த்துவிட்டு சோர்வுடன் திரும்பி வருகையில் ஜோதியை - சித்தரஞ்சனுடைய பழைய ஸ்டெனோவைக் கண்டாள்.

ஒரு டைப்ரைட்டரில் சாதாரண டைப்பிஸ்ட் போல வேகமாக விரல்களை ஓட விட்டுக் கொண்டிருந்த ஜோதியைக் கண்டதும் அனுவுக்கு ஒரே ஆச்சரியமாகிப் போயிற்று.

இவளுக்கு சித்தரஞ்சனுடைய கம்பெனியைக் காட்டிலும் பெரிய நிறுவனத்தில் பெரிய வேலை கிடைத்ததால் அல்லவா அந்த வேலையை விடுத்து வந்தாள்.

அவள் விலகிச் சென்றதால்தானே அனுவுக்கு இந்தப் பதவி உயர்வு கிடைத்தது.

முன்னூறு ரூபாய் சம்பள உயர்வு!

கூடவே இந்தக் காதல், கண்ணாவி, வாழ்க்கை முழுவதும் வறுத்து எடுக்கப் போகிற வேதனை எல்லாமேதான்.

அடித்துக் கொண்டிருந்த கடிதம் அதை எடுத்து விட்டு அடுத்ததை நுழைக்கையில் நிமிர்ந்த ஜோதியும் அனுவைக் கண்டுவிடவே புன்னகையோடு, “ஹாய், அனு” என்று எழுந்து வந்தாள்.

ஜோதி எல்லோருடனும் பிரியமாகவே பழகியபோதும், அவளுடைய பதவியையும் வயதையும் எண்ணி மரியாதை கொடுத்த பழக்கம் அனுவுக்கு.

இப்போதும் அதே பழக்கத்தில், “வணக்கம் மேடம்” என்றாள் அனு.

பெரிய வேலை போய்விட வேறு வழியின்றி இந்த வேலை செய்கிறாளோ பாவம் என்ற பரிதாபத்தோடும் கூடவே அந்த மாதிரித் துன்பம் ஏதும் முகத்தில் தெரியவில்லையே என்ற குழப்பத்தோடும் “நீங்... நீங்கள்... இங்கே...” என்று இழுத்தாள்.

“சும்மா இருப்பதற்கு பதிலாக இதைச் செய்தால் கூடுதல் பணம் தானேம்மா. அந்த நாலு மாத லீவுக்கு மட்டும்தான்” என்று மகிழ்ச்சியுடனே தெரிவித்தாள் ஜோதி.

கட்டப்பட்ட கண்ணோடு காட்டில் விடப்பட்ட உணர்வுடன் “நாலுமாத லீவா” என்று திருப்பிச் சொன்னாள் இளையவள்.

“ஓ! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதா? யாரோ தெரிந்த பெண்ணுக்கு டெம்பரவரியாக ஒரு நாலு மாதம் என் வேலையைக் கொடுத்துச் செய்ய வைத்து, வேலைத் திறமை பற்றி நற்சான்றும் கொடுத்தால் ஒரு பெரிய கம்பெனியில் வேலை கிடைத்து அவள் பிழைத்துப் போவாள் என்று நம் எம்.டி. சார் சொன்னார். சம்பளத்தோடு கூடிய நாலுமாத லீவும் கொடுத்தார். நான்தான் லீவு என்று சோம்பிக் கிடப்பதை விட இன்னும் கொஞ்சம் பணம் சேர்க்கலாமே என்று இந்த வேலையைச் செய்கிறேன். இன்னும் மூன்று மாதம் மட்டும்தான். இந்தப் பணத்தில் டி.வி. வாங்கப் போகிறோம். அங்கே அந்தப் பெண் யார் அனு? நன்றாகச் செய்கிறாளா? இந்த இடம்

நகரத்தின் மறு கோடி என்பதால் அங்கத்திய சமாச்சாரம் ஒன்றுமே தெரியவில்லை...”

ஜோதியின் பேச்சு மேலே அனுவின் கருத்தில் பதிய மறுத்தது.

நாலு மாத லீவு.

நாலே மாதம்!

ஆக, அவளைக் கவர்ந்து, முகர்ந்து, வேட்கை தீர்ந்து, உதறி எறிய நாலே மாதம் போதும் என்று கணக்கிட்டு இருக்கிறான்.

வெறும் நூற்று இருபது நாட்கள்.

அவளைப் பார்த்தால் அவ்வளவு சீப்பாகவா தோன்றுகிறது?

நாவறண்டு, தொண்டை காய்ந்து நெஞ்சு தவியாய்த் தவித்தது.

நற்சான்றா?

எதற்காக?

என்னவென்று?

படுக்கையில் எப்படி இருப்பாள் என்றா? சீச்சி!

“அனு... அனு, என்னம்மா! என்ன?” என்றே ஜோதியின் பரிவான குரல் அவளை மீண்டும் யதார்த்தத்துக்குக் கொண்டு வந்தது.

“கொ... கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லாமல் இருந்தது. லே... லேசாகத் தலைவலி. நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன் மேடம்” என்று சமாளித்தாள்.

நேராக நீலாவின் வீட்டிற்குச் சென்று, உன் உறவினரின் வண்டவாளத்தைப் பார் என்று கொட்டித் தீர்த்து விடும் வேகத்துடன் கிளம்பினாள்.

ஆனால் பாதி வழி செல்லுகையிலேயே மனம் மாறிப் போயிற்று.

சித்தரஞ்சன் மோசமானவன்தான்.

ஆனால் அவனுடைய உறவினரிடமே அதை எப்படிச் சொல்வது?

அத்தோடு தன்னுடைய ஏமாளித்தனத்தையும் அவமானத்தையும் கூட விண்டுரைக்க வேண்டுமே.

என்ன கேவலம்!

அன்று நீலா சொன்ன எருமை மாட்டு உதாரணம் இன்னமும் மனதைக் கூச வைக்க வீட்டை நோக்கித் திரும்பினாள்.

பொங்கி வந்து ஊரை அழித்தாலும் வெள்ளம் வடிந்த பின் அந்த மண்ணில் பயிர் பச்சை வெகுவாய்ச் செழித்து வளருமாம்.

அலை மோதித் தவியாய்த் தவித்த அனுவின் மனதில் ஒரு திடம் உண்டாயிற்று.

அவளை இவ்வளவு மட்டமாக எடை போட்டவனை எண்ணி ஏங்கப் போவது இல்லை.

அவனால் அவளிடம் எந்தவித பாதிப்பும் ஏற்பட விடப் போவது இல்லை.

7

மறுநாள் அலுவலகத்தில் அனு தன் உறுதியைத் தெளிவாகவே காட்டினாள்.

உடம்பிலும் நடையிலும் பல நாட்களாக அவள் மறந்து விட்டிருந்த நிமிர்வையும் நிதானத்தையும் காட்டினாள்.

அவன் முகத்தைத் தவிர்க்காமல், லேசான புருவச் சுளிப்புடன் கூடிய பார்வை 'மன்னவனும் நீயே' என்பது போல நேராக அவனைச் சந்தித்தது.

வேறுபாட்டை உணர்ந்தாற்போல சித்தரஞ்சனும் தன் சீண்டலை நிறுத்திக் கொண்டான்.

அன்று மாலையிலும் வேலைக்கான நேர்முக பேட்டி ஒன்று அவளுக்கு இருந்தது.

வழக்கம்போல் அவளிடம் அனுமதி கோரி நிற்காமல் ஒரு துண்டு சீட்டில் எழுதி அவன் முன்னே வைத்துவிட்டு வெளியேறினாள்.

பேட்டியைப் பொறுத்தவரையில் எப்போதும் போலவே ஓரளவு இலகுவாய்த்தான் இருந்தது.

ஆனால் சம்பளம்தான் முன் வாங்கியதில் பாதிகூட இல்லை.

வீட்டில் வெடிக்கப் போகும் அணுகுண்டு, நைட்ரஜன் பாங்களை எல்லாம் ஒதுக்கி, அந்த வேலையை அவள் ஒத்துக் கொள்ள முயன்றபோது அங்கே சித்தரஞ்சன் நேரிலேயே வந்து சேர்ந்தான்.

அந்த முதலாளியிடம், “இந்தப் பெண்ணுக்கு என் இடத்தில் வேலைக்கு மூன்றாண்டு காண்ட்ராக்ட் இருக்கிறது” என்று கூசாமல் புளுகினான்.

“மீறி வேலை கொடுத்தால் உங்களையும் கோர்ட்டுக்கு இழுப்பேன்” என்று மேலும் அவன் மிரட்டவும் அவர் பின் வாங்கி விட்டார்.

“இப்போதுதான் வளர்ந்து வருகிறேன். கோர்ட்டு கேசு என்று அலைய எனக்கு நேரம் இல்லை. மன்னித்துக்கொள்” என்றார் அனுவிடம் அவர்.

பேசாமல் வெளியேறினாள் அனு.

கூடவே வந்து “வா, காரிலேயே போய்விடலாம்” என்று அழைத்தான் சித்தரஞ்சன்.

மறுக்கத் தொடங்கியவள் அதை நிறுத்திக் காரில் ஏறிக் கொண்டாள்.

இன்று இவளிடம் பேசித் தீர்த்து விட வேண்டும்.

இவன் கொக்காய் எத்தனைக் காலம் காத்திருந்தாலும் அவனது எண்ணம் ஒருபோதும் நிறைவேறப் போவது இல்லை என்பதை அவன் உணரும் வண்ணம் உறுதியாக தெரிவித்து விட வேண்டும்.

இவன் எவ்வளவு கீழ்த்தரமானவன் என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டதைக் கூறிவிட வேண்டும்.

தன் ஆத்திரம், வெறுப்பு, வேதனை எல்லாவற்றையும் கொட்டிவிட வேண்டும்.

கொஞ்சமேனும் மனித புத்தி இருக்குமானால்...

இருக்குமா? இருந்திருந்தால்தான் காதல், கல்யாணம் என்ற உன்னதங்கள் பற்றிக் கொஞ்சமேனும் புரிந்திருக்குமே.

வெறுப்புடன் தலையைத் திருப்பியபோது கார் வேறு திசை நோக்கிச் செல்வது புரிந்தது.

“கார் எங்கே போகிறது?” என்று குரலில் அழுத்தத்துடன் வினவினாள் அனு.

“உன்னிடம் கொஞ்சம் இடையூறு இல்லாமல் பேச வேண்டும் எனக்கு” என்றான் அவன் வேகத்தைக் குறைக் காமலே.

“எனக்கும்தான்” என்றாள் அவள் இறுகிய குரலில். “நல்லது, பேசாமல் வா.”

அவனிடம் என்னென்ன சொல்லவேண்டும் என்று ஒவ்வொன்றாக - ஜோதி விஷயம் உட்பட - வரிசைப்படுத்திக் கொண்டாள் அனு.

இத்தனை நாள் குழறிக் கொண்டிருந்த எரிமலை இன்று வெடிக்கப் போகிறது, என்ன செய்கிறான் பார்க்கலாம்.

அவனிடம் இளித்துக் கொண்டும் நெளித்துக் கொண்டும் பேசுகிறார்களே அந்த அரை குறை ஆடை அலங்காரிகள் - அவர்கள் போல் இவளையும் எண்ணிவிடுவதா?

கார் நகர்ப்புறத்தைத் தாண்டிச் செல்வது தெரிந்தது.

“எங்கே?” என்று அவனிடம் மீண்டும் கேட்க மனமின்றி வாளா இருந்தாள்.

இவனால் என்ன செய்துவிட முடியும்?

கடைசியாக அங்கே தனியாக நின்ற ஒரு சிறு பங்களாவின் முன் காரை அவன் நிறுத்தியபோது அனு சற்றுத் திகைத்தாள்.

வந்தது தவறோ?

காரை விட்டு இறங்கி அவள் புறம் வந்து கதவைத் திறந்து, “இறங்கி வா” என்று அழைத்தான் அவன்.

“இல்லை. நான் வரவில்லை. இங்கே காரிலேயே இருந்து பேசலாம்” என்றாள் அனு.

உதட்டளவில் மட்டுமான ஒரு முறுவலோடு, “இதோ பார் அனு. இங்கே நான் உன்னைத் தூக்கிச் சென்றால் கூடக் கேட்பதற்கு ஆள் இல்லை. நீயாகவே வந்து விட்டால் அந்தத் தொல்லை இல்லை. அல்லது... அதுவே மேலா?” என்றான் அவன் மெதுவாகவே.

உள்ளூரத் திகைத்தவளாக, “இது... என்ன இடம்?” என்று கேட்டபடி காரை விட்டு இறங்கினாள் அவள்.

“குட்” என்று மெச்சிவிட்டு. “இதுவும் என் வீடுதான், மற்ற தொல்லையின்றித் தனியாக இருக்கத் தோன்றினால் இங்கே வருவேன்” என்றான் அவன்.

“யாரோடு?” என்று நினைவில் தோன்றிய வார்த்தை செவியில் ஒலித்த பிறகுதான் வெளிப்படையாகக் கேட்டு விட்டதே அவளுக்குப் புரிந்தது.

அவனுடைய சொந்த வாழ்வில் அவளுக்கு அக்கறை இருப்பதாகக் கருதியிருப்பானோ என்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“தனியாக என்றேனே” என்று அழுத்தம் கொடுத்துப் பேசிய படியே கதவைச் சாவியிட்டுத் திறந்து அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான் சித்தரஞ்சன்.

இவனோடு இந்தத் தனி வீட்டினுள் செல்வது தவறோ என்று தோன்றிய எண்ணம் விரைவிலேயே மறைந்தது.

ஒரு பெண்ணை அடைய அவள் கழுத்தில் கத்தியாக வேலையைக் கூடப் பயன்படுத்த மாட்டேன் என்றானே, இவன் தன் பலத்தையும் அதற்காகப் பயன்படுத்த விரும்பமாட்டான் என்கிற நிச்சயம் உண்டாயிற்று.

மற்றபடி அவன் வீடு முழுவதுமாகத் தங்கமும் வைரமுமாகக் கொட்டி வைத்திருந்தாலும் அவள் மனம் மயங்கப் போவதும் இல்லை.

எனவே தயக்கமின்றியே அவனுடன் வீட்டினுள் சென்றாள்.

ஆனால், “என்ன சாப்பிடுகிறாய்? கூல்ட்ரிங்க்... காபி?” என்று அவன் வெகு இயல்பாய் விருந்தோம்பத் தொடங்கியதும் எரிச்சல் மூள, “நான் சாப்பிட வரவில்லை. உங்களோடு பேச வந்தேன்” என்றாள்.

“ஓ.கே. பேசிவிடலாம். அனு. உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று நீயே சொல். வாங்கித் தருகிறேன். மற்றபடி இந்தக் கிட்டாப் பொருளாகக் காட்டிக் கொள்ளும் நாடகம் போதும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றான் அவன்.

நாடகமா? தன் விலையை ஏற்ற அவள் நடிப்பதாகவா அவன் இன்னமும் நினைக்கிறான்?

தன் சினத்தை மறைத்து, “ஒன்றே ஒன்று இருக்கிறது” என்று யோசிப்பது போல மெதுவாகச் சொன்னாள் அவள்.

“என்ன அது?”

உங்கள் முகத்தில் விழிக்கத் தேவையிராத நிலைமை. அந்த நிலைமை தருகிற நிம்மதி” என்றாள் அவள் முகத்தில் அடித்தாற்போல.

“ச்சு. இந்தக் கதையெல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம் அனு. உனக்கும் என்னிடம் மோகம் இருக்கிறது. அது தீராமல் நீ என்னை விட்டுப் போக முடியாது. போக மாட்டாய்” என்றான் அவன் சர்வ நிச்சயமாய்.

இவ்வளவு கர்வமா! அடியோடு இவனைப் பார்க்கவே முடியாதபடி விலகுவது என்றால் அது தன் உடம்பின் ஒரு பாகத்தை வெட்டிவிட்டுப் போவது போல வேதனை என்றாலும் ஈன நிலைக்கு இறங்குவதைக் காட்டிலும் இந்த வேதனைக்கு அவள் தயார்தானே.

“முடியாமலா வேறு வேலைக்கு அலைகிறேன்” என்று நிமிர்வுடன் கேட்டாள் அவள்.

“வேறு வேலை என்று கிடைத்து விட்டாலும் கூட நீ என்னைப் பிரிந்து போய்விட மாட்டாய்” என்று தயங்காமல் பதிலுரைத்தான் அவன்.

“இவ்வளவு நம்பிக்கை இருப்பவர் எனக்கு வேறு வேலை கிடைப்பதை ஏன் தடுக்க வேண்டும்?” என்று மடக்கினாள் அனு.

தன்னை இவள் மடக்கி விட்டதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் அவன் பேச்சை மாற்றினான்.

“அனு, சற்று யோசி. நீ என்னை விரும்புகிறாய். நான் உன்னை விரும்புகிறேன். இந்த மோகம் நீடிக்கும் வரை நாம் இருவருமாய் சுகிப்பதில் என்ன பிழை?”

“காதல் என்பதும் மோகம் என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தமே இல்லாதது என்பது உங்களுக்குப் புரியாததுதான் பெரிய பிழை” என்றாள் அனு சிறு வெறுப்புடன்.

“ஓகே. நம் நாட்டில் எத்தனையோ திருமணங்கள் முகம் அறியாத இருவருக்கிடையே நடக்கிறதே அங்கே வாழ்வுக்கு அடிப்படை இந்த மோகம்தானே. அல்லது தாலி என்கிற லைசன்ஸ் தகட்டை மாட்டி விட்டதால் மட்டுமே மோகத்தின்

பெயர் காதலாகி விடுமோ” என்று கிண்டலாகப் பேசி வாதித்தான் அவன்.

திருமணத்தின் புனிதத்தை எவ்வளவு கொச்சைப் படுத்திப் பேசுகிறான்.

முகமறியாத போதும் திருமணம் என்கிற நிலையிலேயே அங்கே மனம் ஒன்றுபட்டு விடுகிறதே.

மனம் ஒன்றுபட்ட பின் அவரவர் வாழ்வு தாழ்வு இன்பம், துன்பம், மானம், அவமானம், எதிர்காலம் எல்லாம் மற்றவருக்கும் சொந்தமாகி விடுமே.

அதன்பின் அங்கிருப்பது வெறும் மோகம் அல்ல என்பது இவனுக்கு ஏன் புரியவில்லை?

புரிய வைக்க முயன்றவளாய் “முகம் அறியாத இரு வரிடையே கூட மனம் ஒன்றுபடலாமே” என்று தொடங்கினாள் அனு.

“அப்படிப் பார்த்தால் என்னை நீயும் உன்னை நானும் விரும்புகையில் நம் மனம்கூட ஒன்றுபட்டுத்தான் இருக்கிறது இங்கே மட்டும் மோகம் ஏன் மட்டமாக வேண்டும்?” என்று திருப்பினான் அவன்.

என்ன சொன்னாலும் இவனுக்குப் புரியப் போவது இல்லை என்கிற மட்டில் அனுவுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது.

மனம் போனபடி வாழ்க்கையை நடத்தி நடத்தி நல்லது கெட்டது, தப்பு சரி என்கிற பாகுபாடு என்னவென்றுகூட இவனுக்குத் தெரியாது போயிற்று.

எதற்கும் தயாராக வரும் அந்தத் தாராளப் பெண்களின் பழக்கம் வேறு இவனுடைய போக்குக்கு ஒத்து ஊதி விட்டிருக்கிறது.

இது பற்றி இவனிடம் பேசி ஒரு பயனும் இல்லை.

இனி இவனுக்குப் புரிகிற பாஷையில் பேசி இதை முடித்து விடுவது நல்லது.

“உங்கள் வாக்குவாதப்படி பார்த்தாலும் அடிப்படையே தவறுதான். நான் உங்களை விரும்பவில்லை” என்று நெஞ்சாரப் பொய் சொன்னாள்.

அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு நேர்மாறாக அவன் கடகடவென்று சிரித்துவிட்டான்.

சிரித்து முடித்துவிட்டு, “பொய்” என்றான் ஒரே வார்த்தையாக.

அவள் மறுத்துப் பேசுமுன் “அனு, உன் கண்கள் உன் இதயத்தின் கண்ணாடி. கடைசியில் உன் உடம்பே உன்னை ஜெயிக்கப் போகிறது பார்” என்றான் கர்வத்துடனேயே.

“அப்படி வெட்கம் கெட்டுவிடாது என் உடம்பு” என்று அவன் சிரிப்பும் பேச்சும் தந்த ஆத்திரத்தில் தலையைச் சிலுப்பினாள் அனு.

“மெய்?” வெகுவாய் சந்தேகப்பட்டான் அவன்.

“நிச்சயமாய்” என்ற அவள் பதில் முடியுமுன் இரண்டெட்டில் அவளை அணுகி, அவள் விலகுமுன் இழுத்து அணைத்தான் சித்தரஞ்சன்.

திகைப்பு மாறித் திமிறி விலக முயன்றாள் அவள்.

அவன்தான் இந்த மன்மதக் கலையில் மகா வல்லுனனோ, அன்றி அவளுடைய ஏக்கம்தான் கட்டுமீறியதோ அவளையும் மீறி அவன் பிடியில் அவளது உடல் நெகிழத் தொடங்கியது.

வெற்றிச் சிரிப்புடன் அவளை நோக்கிக் குனிந்தான் அவன்.

அந்தச் சிரிப்பொலி, அவளைப் பிணைத்திருந்த மாய வலையைத் தளர்த்திவிட, வென்று விட்டோம் என்ற நினைவில் தளர்ந்திருந்த அவன் பிடியிலிருந்து ஒரே திமிறலில் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள் அனு.

“ஒரேயடியாக பிசுபண்ணுகிறாயே” என்று செல்லமாக குறைப்பட்ட வண்ணம் மீண்டும் அவளை அவன் பற்றிய போது ஓங்கி அறைந்தாள்.

திகைப்புடன் அவன் பிடி தளரவும் காலில் ஓங்கி உதைத்தாள்.

அவன் வலியோடு குனியவும் பதைப்புடன் ஓடிச் சென்று கதவைத் திறக்க முயன்றான்.

ஆனால் கதவு பூட்டியிருந்தது.

அவன் எப்போது கதவைப் பூட்டினான்? அவள் அறியப் பூட்டவில்லையே.

ஒருவேளை விட்டுவிட்டால் தானாக மெதுவாக மூடிப் பூட்டிக் கொள்ளுகிறாற் போல அதன் அமைப்போ? அப்படித் தான் இருக்க வேண்டும்.

வெளிக் கதவைத் திறந்ததும் சாவியை அவன் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டது நினைவு வந்தது.

இப்போது...

தொண்டையில் வந்து இதயம் துடிக்கத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

முகத்தில் ஓர் இறுக்கத்துடன் நிமிர்ந்து கொண்டு இருந்தான் அவன்.

என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் சற்றுத் திகைத்தாள் அனு.

மீண்டும் அவன் தொடுமாறு விட்டுவிடக் கூடாதே!

பலவந்தம் என்கிற அளவுக்கு அவன் போவானோ என்னவோ, ஆனால் ஒருதரம் நெகிழ்ந்துவிட்ட இந்த உடம்பும் மனமும் மீண்டும் தளராது என்று என்ன நிச்சயம்.

வலைப்பட்ட மானாய் இங்குமங்கும் பார்த்தாள்.

அருகிலேயே, ஒரு பெரிய மரத்தின் அடிப்பகுதியை வெட்டி வைத்தாற்போல ஒரு ஸ்டாண்டின் மேல் பாலியெஸ்டர் பூங் கொத்துகளுடன் ஒரு பெரிய பித்தளை பூச்சாடி கண்ணில் பட்டது.

பெரிய ஆயுதம்போல அந்தப் பூச்சாடியைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டாள்.

அவன் முகத்தில் சினம் மறைந்து மீண்டும் கேலிநகை இலங்கியது.

அழுத்தமான காலடிகளோடு நிதானமாக அவளை நெருங்கலானான்.

கண்ணில் உறுதியுடன் “ஜாக்கிரதை கிட்டே வராதீர்கள்” என்று எச்சரித்தாள் அவள்.

ஓர் அலட்சியச் சிரிப்புடன், “அதை என்மேல் வீசும் அளவுக்கு தைரியம் இருக்கிறதா உனக்கு?” என்று மேலும் இரண்டு எட்டு வைத்தான் சித்தரஞ்சன்.

ஆனால் கைகள் பூச்சாடியை வீசுவதற்குத் தயாராகத் தூக்க, விழிகளில் நீர்திரையோடு மகா தீவிரத்தையும் காணவும் நின்றான்.

சற்று நேரம் அவளைப் பார்த்தபடி அப்படியே நின்றவன் இலக்கை மாற்றி விலகிச் சென்று கதவைத் திறந்தான்.

“வா போகலாம்” என்றான் மெதுவாக.

அனுவுக்கு நம்பிக்கை விழுவதாக இல்லை.

“நீங்கள் அப்படியே திரும்பி அறையின் மறுகோடிக்குச் செல்லுங்கள். நானே போய்க் கொள்கிறேன்” என்றாள் பூச்சாடியைக் கீழே வையாமலே.

அவன் லேசாக முறுவலித்தான். “பிறகு உன்னை யார் கொண்டு போய் விடுவதாம்? முதல் பஸ் நிறுத்தத்திற்கே இங்கிருந்து இரண்டு கிலோ மீட்டர் நடக்க வேண்டும்.”

பின்னரும் அவள் ஐயத்தோடு நோக்கவும், “சத்தியம் அனு! நீ அனுவேதான். உன்னிடம் நான் தோற்றேன் வா” என்று முன்னே சென்று காரில் ஏறி அமர்ந்தான்.

நம்பிக்கையுற்று, பூச்சாடியைப் பழைய இடத்தில் வைத்தாள் அனு.

அவனைப் பின் தொடர்ந்து வெளியே சென்றவள் காரில் ஏறாமல் தயங்கினாள்?

“என்ன?”

“வீடு பூட்டவில்லையே” என்றாள் சிறு கவலையோடு.

அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. “தானாகவே மெதுவாகப் பூட்டிக் கொள்ளும், பார், பூட்டி விட்டதே ஏறு.”

அவள் காரில் ஏறி அமர்ந்த பிறகும் காரை ஸ்டார்ட் செய்யாமல் சற்று நேரம் சும்மாவே அமர்ந்திருந்தான்.

அவனுடைய புருவங்கள் நெறிந்திருக்கவும் “என்ன?” என்றாள் அவள் எச்சரிக்கையுடனேயே.

பார்வையைத் திருப்பி, “அனு, நான் வேற்று இனத்தவன். உன் வீட்டார் உன்னை எனக்கு மணமுடித்துத் தருவார்களா?” என்றான் அவன் தீவிரமான யோசனையோடு.

ஸ்விட்ச் போட்டாற்போல அவள் முகம் கணத்தில் பிரகாசமுற்றது.

8

சித்தரஞ்சன் திடீரெனத் திருமணம் பற்றிப் பேசவும் ஒரு கணம் முகம் மலர்ந்தாலும், சென்ற சில வாரங்களாக அனுபவித்த மனவேதனையின் காரணமாய் அவனை அனுவால் முழுமையாக நம்ப முடியவில்லை.

ஒருவேளை அவனுடைய நோக்கத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள அவன் கையாளும் இன்னொரு அணுகுமுறையாக இருந்தால்...?

உள்ளத்தின் கண்ணாடியாய் உடனேயே அவள் கண்களில் கலக்கம் சூழவும், அவன் தலையில் தட்டி, “மெய்

உண்மை சத்தியம் அனு. நிஜமாகவே நீ என்னை வென்று விட்டாய்தான். ஆனால் தோற்றுவிட்ட உணர்வே இல்லாமல் எனக்கும் உற்சாகம் தோன்றுவதுதான் ஆச்சரியம். இந்த புத்தி வர பலமாக ஒன்று தேவைப்பட்டிருக்கிறது. அப்...ப்பா!” என்று அறை விழுந்த கன்னத்தை வருத்தம் காட்டி வருடிக் கொண்டான் சித்தரஞ்சன்.

அவனுடைய பாவனையில் சிரிப்பு வர, அதை அடக்கிக் கொண்டு “சாரி” என்று மென் குரலில் கூறினாள் அவள்.

அவன் புன்னகையோடு, “சாரிக்கு அவசியமே இல்லை ஆனால் அனு, உன் பெற்றோர் சம்மதியாவிட்டால் கூட நீ என்னை மணந்தே ஆக வேண்டும், ப்ராமிஸ்?” என்று சொல்லிக் கையை நீட்டினான்.

மெல்லத் தன் கையை அவன் மேல் வைத்து “ப்ராமிஸ்” என்று உறுதி சொன்னாள் அவள்.

ஏனோ கண்ணீர் திரண்டு பார்வையை மறைத்தது.

இரு பெரிய நீர்மணிகள் திரண்டு உதிர்ந்தன.

புரிந்து கொண்டவன்போல அவன் கைப்பிடி இறுகியது.

“இனித் திருமணம் வரையிலும் ரொம்பவும் ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும் என்று உத்தேசித்து இருப்பதால்...” என்று அவளது கரத்தைத் தூக்கி இதழ் பதித்துவிட்டு, மறு கையால் பாக்கெட்டில் இருந்த வெண்ணிறக் கைக்குட்டையை எடுத்து அவள் கையில் வைத்தவன் “நானே துடைத்து விடுவது என்றால் அத்துடன் நிற்கும் காரியம் இல்லை” என்றான் ஒரு விஷமச் சிரிப்புடன்.

வெட்கத்தால் சிவந்த அவள் முகத்தை விழிகளால் ஒரு தரம் விழுங்கி விட்டுக் காரை எடுத்தான்.

“சில ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொண்டு முக்கியமான சிலரோடு நான் நாளை புதனன்று...” என்று அவன் தொடங்கவும் அனு குறுக்கிட்டாள்.

“நாளைக் காலை விமானத்தில் நீங்கள் டெல்லி போகிறீர்கள் சார். புதன், வியாழன் இரண்டு நாட்களும் தொழில் துறை செகரட்டரியோடு உங்களுக்கு மீட்டிங் இருக்கிறது” என்றாள்.

“ம்... அதுதான் பர்சனல் ஸ்டெனோ என்பது” என்று மெச்சிக் கொண்டான் அவன்.

“அங்கிருந்தே அல்லது இங்கு வந்தவுடனாக ஏற்பாடு செய்து கொண்டு வெள்ளியன்று குறிப்பிட்டாற் போலச் சிலருடன் உன் வீட்டுக்கு வருவேன். உன் வீட்டில் விரட்ட முயன்றால் கூட விடாமல் நிற்கிற சிலர் உன் பெற்றோர் சம்மதித்தால் அவர்கள் நிச்சயிருக்கிற தேதியில் நம் திருமணம். இல்லையென்றால் இந்த ஞாயிறன்றே, வடபழனியில் ரிஜிஸ்டர் ஆபீசுக்கு எழுதிவிடுகிறேன்.”

அவன் பேசப் பேச அதிசயத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அனு.

என்ன வேகவேகமாய்த் திட்டம் போடுகிறான் - அதே சமயம் எதையுமே விட்டு விடாமல்!

அதனால்தான் தொழிலிலும் இவ்வளவு வேகமாக வளர்கிறானோ?

“... உள்ளூர் அவர்கள் மறுத்துவிட மாட்டார்களா என்று கூட எனக்கு ஆசைதான்...”

அவளது திடுக்கிட்டுத் திகைத்த முகத்தை லேசாகத் திரும்பிப் பார்த்து முறுவலித்து விட்டு மேலே சொன்னான். “அவர்கள், நாள் கிழமை என்று பார்த்து இழுத்தடிப்பதை விட நாலே நாட்களில் ஒருவருக்கு ஒருவர் என்று ஆகி விடுவோம். ஆனால்... பெற்றோரும் வேண்டும் என்று உனக்கு ஆசையிருக்குமே என்பதால் அவர்களுடைய சம்மதத்துடனேயே நடக்கட்டும்” என்று முடித்தான்.

பெற்றோரை முக்கியமாகத் தாயாரை நினைக்கையில் மீண்டும் வயிற்றைப் பிசைந்தது அனுவுக்கு.

ஆனாலும் கடந்த சில வாரங்களில் தாயாரைப் பற்றி முற்றிலுமே அறிந்து கொண்டாற் போல் உணர்ந்தாள்.

இவ்வளவு பணக்காரன், செலவே வைக்காமல் முறைப்படி மணக்கிறேன் என்று வந்தால், அன்றைக்கே திருமணம் என்று கேட்டாலும் ஆகா என்றே சொல்வார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தாள்.

ஆனால் அவனுடைய தாயார்?

“உங்களுடைய தாயார்? அவர்கள் சம்மதிப்பார்களா?” என்று சிறு பயத்துடன் வினவினாள்.

“நிச்சயமாய்” என்றான் அவன் தீர்மானமாய். “ஐந்து ஆண்டுகளாக திருமணத்துக்காக முயன்று தோற்றுவிட்டு, இனி நீ மனைவி என்று ஒரு கழுதையைக் கொண்டு வந்தாலும் நான் மனமார அணைத்துக் கொள்வேன் என்றிருக்கிறார்கள்.”

சந்தர்ப்பம் தெரியாமல், வழியை மறைத்தபடி நடு ரோட்டில் நின்று கொண்டிருந்த ஒரு கழுதை பெருங்குரல் எடுத்துக் கத்திற்று.

“போட்டிக்கு வருகிறதாம்” என்று சொல்லி மேலும் சிரித்தாள் அனு.

இரண்டு தடவை தலையைத் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு, “அதுவே தேவலாமா?” என்று சாதுவாய் விசாரித்தான் சித்தரஞ்சன்.

“தாராளமாய்க் கட்டிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் அம்மாதான் சரியென்றிருக்கிறார்களே” என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

“ம்ஹும்...” என்று அவன் பலமாக ஹாரனை அடிக்கவும் வெள்ளி மூக்குக் குதிரை மிரண்டு ஓடிப்போயிற்று.

“அடடா! ஓடிப் போய் விட்டதே. மீதி இருப்பது நீ மட்டும் தான், என்ன செய்வது? வேறு வழியில்லாததால் உன்னையே கட்டிக் கொள்கிறேன்” என்று அவன் பெருமூச்சு விட, இருவரும் மீண்டும் சிரிப்பில் கலகலத்தார்கள்.

காரைக் கிளப்பி, “டெல்லியில் இருந்து திரும்பி வந்ததும் சிங்கப்பூரிலிருந்து அம்மாவையும் வரவழைத்து விடுவேன். நீ என் உயிர் என்று சொல்லி விட்டேன் என்றால் அவர்களுக்கும் உயிராகி விடுவாய்” என்றான் அவன்.

மெல்ல அவனை நெருங்கி, “நன்றி, ரஞ்சன்” என்று பட்டிதழ்களால் அவன் கன்னத்தில் லேசாக ஒற்றி எடுத்தாள் அனு.

திடுமெனப் பயன்படுத்திய பிரேக்குடன் கார் சற்றே ஓரம் திரும்பி நின்றது.

விரைவுடன் திரும்பி அவளை இழுத்து அணைத்து நெருப்பெனக் கொதித்த உதடுகளால் அவளை அழுந்த முத்தமிட்டான் அவன்.

சற்றுப் பொறுத்துப் பெரு முயற்சியுடன் அவளை விடு வித்து விலகியவன், “திருமணம் முடியும் வரையில் நீ என்னைத் தொடாமல் இருப்பது நல்லது” என்று மீண்டும் காரை எடுத்தான்.

“ஸ்டியரிங் வீலில்” இருந்த அவன் கைகள் லேசாக நடுங்கியது தெரிந்தது.

அனுவின் உள்ளே ஒரு பரவசம் ஊற்றாய் பெருகியது.

ஒருகால் இப்படிக்க கனியக்கூடுமா?

அலுவலகத்திற்குச் சென்று அவனோடு இறங்குகையில் எத்தனைப் பேர் பார்த்தார்களோ? என்ன நினைத்தார்களோ?

அனுவுக்கு எதுவுமே கண்ணில் படவில்லை.

அன்று மாலை வேலை முடிந்து கிளம்புகையில், “இனி நீ வேலைக்கு வரவேண்டாம் அனு” என்றான் அவன்.

“பிறகு வேலைகள்?” என்று விழிகளை விரித்தாள் அவள்.

“மிஸ் ஜோதியை வரச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான்” என்றான் அவன்.

புன்னகை மறைய, “அதில் ஒரு சின்ன கஷ்டம் சார். மேடத்தால் நினைத்தாற்போல வர முடியாது. அண்ணா நகரில் ஒரு சின்ன வேலைகூடப் பார்க்கிறார்” என்றாள் அனு எங்கோ பார்த்தபடி.

அவள் முகத்தை உற்று பார்த்தவனுக்குக் கணத்தில் புரிந்து போயிற்று.

“ஸாரி கண்மணி. அன்றைய சித்தரஞ்சனும் அவன் கண்களில் அனுவும் வேறு அல்லவா? அதற்காக இன்றைய சித்தரஞ்சனை மன்னித்து அந்தப் பழைய மடையனை மறந்து விடவும் வேண்டும்” என்றான் வேடிக்கை போல என்றாலும் தணிவாகவே.

இவன்கூட இவ்வளவு தணிந்து பேசக் கூடுமா!

உள்ளூர வியந்தபடி “மறப்பதா? முடியவே முடியாது. குறைந்தது இன்னமும் ஒரு பிறவிக்கேனும் அந்த வேலை செய்வதாக இல்லை” என்று உதட்டைப் பிதுக்கிக் கண்ணால் சிரித்தாள் அனு.

கூடச் சிரித்தபடி ஆர்வத்தோடு அவளை நோக்கி ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்தவன் சட்டென நின்றான்.

லேசாகத் தலையசைத்து, “இன்னமும் சில நாட்கள் ஆனால் எத்....தனை!” என்று அவளை கன்னம் சிவக்க வைத்தான்.

சிவந்த கன்னத்தில் லேசாக வருடி அவன் சென்ற பின் நேராக வீடு செல்ல மனம் வரவில்லை அவளுக்கு.

அங்கே இந்த சந்தோஷத்தை யாருடன் பகிர்வது?

இந்த அம்மாவோடு மட்டும் மனம் விட்டுப் பேச முடியுமானால்?... அவள் பேச்சைப் புரிந்து உணர்ந்து கொள்

கிறவர்களாக இருந்தால்... உணர்ந்து உடனே சேர்ந்து மகிழுகிறவர்களாக இருந்தால்...

ஊரும் இது போகாத ஊருக்கு வழி.

அண்ணியிடம் சொல்லலாம் என்றாலோ இவள் வீடு போய்ச் சேரும் நேரத்தில் அவள் இரவுச் சமையலில் இறங்கி யிருப்பாள். நின்று அவளிடம் இரண்டு வார்த்தை பேசினாலும் அந்தத் தாடகை ஒட்டுக் கேட்க வந்து விடுவாள்.

இதெல்லாம் ஒன்றும் சரியில்லை.

வழக்கம்போல உடன் ஒத்த தோழி நீலாவிடம் தான் சொல்ல முடியும்; சொல்ல வேண்டும்.

அவள் புரிந்து கொள்வாள், சிரிப்பாள், கேலி செய்வாள். கடைசியில் வழக்கம் போல மட்டம் தட்டுவாளா?

நிச்சயம் மாட்டாள். அவளுடைய பிரியமான தோழியும் அன்புக்குரிய உறவினனும் அல்லவோ இணையப் போகிறார்கள்!

உற்சாகத்தில் துள்ளிக் குதிப்பாள் - குதிப்பாளா!

சந்தேகம்தான்.

அவள் அழுத்தக்காரி. அனுவைப்போல உணர்ச்சிகளை மறைக்கத் தெரியாத கண்கள் அவளுக்கு இல்லை.

உள்ளே என்ன நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள் என்று ஊகிப்பது கூடக் கஷ்டம்.

அண்ணனுக்குப் பதிலாக அவளுக்குப் போலீஸ் பயிற்சி கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

இந்த சுபச் செய்திக்கு நீலாவின் வரவேற்பு அவள் எதிர் பார்த்து சென்ற அத்தனையையும்விட வேறாகவே இருந்தது.

அன்றைய கடைசி நிகழ்ச்சியை இவள் முடிக்கும் வரையில் அவள் குறுக்கிடவே இல்லை.

பிறகும் நிதானமாகவே கையில் இருந்த டியைக் குடித்து முடித்து விட்டுத்தான் நிமிர்ந்தாள்.

“ஆக, திருமணம் பேச வெள்ளிக்கிழமை உன் வீட்டிற்கு வருகிறாராமா?” என்று யோசனையோடு கேட்டாள்.

“ஆமாம்” என்று பூரிப்புடன் தலையாட்டினாள் அனு.

கூடவே மற்றவளின் குரலில் ஏதோ நெருட, “ஏன் நீலா அன்று நல்ல நாள்தானே?” என்று கவலையோடு வினவினாள்.

“ம் ரொம்...ம்...ப...” என்று தோளைக் குலுக்கினாள் நீலா.

“சித்து வியாழக்கிழமை இரவிலா வருகிறார்?” என்று மேலும் விசாரித்தாள்.

“க்கும்” என்றாள் அனு கருவிழிகளில் கனவு மிதக்க.

“நாளை கிளம்புமுன் உன்னிடம் சொல்லிக்கொள்ள வருவாரா?” என்று மேலும் துருவினாள் நீலா.

கண்கள் மலர, “எங்கே? எங்கள் வீட்டுக்கா? அம்மாடி யோவ்!” என்று கன்னம் குழியக் கபடமற்றுச் சிரித்தாள் அனு.

முகத்தில் யோசனையுடன், “பின்னே அவர் திரும்பி வந்து உன் வீடு வரும் வரையில் சந்திக்கப் போவதே இல்லையாக்கும்?” என்று தொடங்கிப் “பாவம்!” என்று கேலியில் முடித்தாள் நீலா.

இந்தச் சின்னக் கேலியில்கூடக் குதூகலமாய் கன்னம் சிவந்தாள் அனு.

“டெலிபோனிலாவது பேசலாம் இல்லையா, இந்த சித்து அதுகூட இல்லாமல் என்ன பெரிய காதல்.”

“அய்யோ, எங்க வீட்டுத் தாடகையம்மாளை மறந்து விட்டாயே. ஒன்று அது எடுக்கும் அன்றி நான் எடுத்து ஒரு நிமிடம் பேசினால் பக்கத்திலேயே நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்து ஒட்டுக் கேட்கும். அடுத்த நிகழ்ச்சியாக அம்மாவிடம் வத்தி வைக்கும். போதும் போதும். வெள்ளியன்று அவர் திடுமென வந்து அதிர்ச்சி வைத்தியம் நடத்துவதுதான் எல்லா வகையிலும் மேல்” என்றாள் அனு.

“நிச்சயமாய்” என்று ஆமோதித்தாள் நீலாவும்.

வெள்ளிக்கிழமை நடக்கப் போகும் சம்பவங்களைக் கற்பனையில் கண்டு அனுவின் முகம் மலர, நீலாவும் சற்று நேரம் பேசாதிருந்தாள்.

பிறகு, “நம்முடன் படித்த சுருதிராவை நினைவு இருக்கிறதா அனு?” என்று கேட்டாள்.

“அவளை யாருக்காவது மறக்க முடியுமா?” என்றாள் அனு குரல் கம்ம.

மெய்யாகவே அப்படித்தான்.

சிறு வயதில் போலியோ வந்து அவளது கால்கள் இரண்டும் பாதிக்கப்பட்டு விட்டன.

அதற்குரிய பூட்ஸ் அணிந்தாலும்கூட நடப்பது சிரமம்தான்.

ஆனால் அதைப் பற்றிய எண்ணமே தனக்கு மட்டுமின்றிப் பிறருக்கும் தோன்றாதபடி நடந்து கொள்வாள்.

கலகலப்பான பேச்சும் சிரிப்பும் முகமலர்ச்சியுமாக வகுப்பில் எல்லோருக்குமே அவளிடம் பிரியம் உண்டுதான் என்றாலும் அனுவுக்கு அவளிடம் உயிர்.

சுருதிராவின் குடும்பம் டெல்லிக்குச் சென்றபோது தவியாய்த் தவித்துப் போனாள்.

முதலில் வாரம் ஒருமுறை எழுதிக் கொண்டிருந்த கடிதங்கள். ‘அன்னிய வீட்டுப் பெண்ணுக்கு அடிக்கடி என்ன லெட்டர்’ என்ற அம்மாவின் முறைப்பில் மெல்ல மெல்ல இடைவெளி நீண்டு குறைந்தன.

மேலே சிகிச்சைக்கென ஜெர்மனி, ஸ்டேட்ஸ் என்று சுருதி வெளிநாடு சென்றபின் தொடர்பே விட்டுப் போயிற்று.

“ஆனால் அவளுக்கு என்ன நீலா?” என்றாள் உள்ளூர பயத்துடன் அனு.

ஏதும் கெட்ட சேதி சொல்லி விடுவாளோ என்ற அச்சம் அவளுக்கு.

“அவளுக்கு ஒன்றும் இல்லை. இங்கே மெட்ராசுக்கு வருகிறாளாம்” என்று நீலா கூற, “எப்போது? எங்கே?” என்று ஆர்வத்துடன் குறுக்கிட்டாள்.

“ம்... நாளை அல்லது நாளன்று, உடனேயே நள்ளிரவு விமானத்தில் சிங்கப்பூர் வழியாக ஜப்பான் போகிறாளாம். இங்கே ஒரு சின்ன ஸ்டாப் மட்டும். அவளைப் பார்க்க என்னோடு நீயும் வருகிறாயா?” என்று கேட்டாள் நீலா.

“ஓ!” என்று உற்சாகமாய்த் தொடங்கிய அனு உடனேயே, “எங்கள் அம்மா...” என்று முகம் கூம்பினாள்.

“இன்னும் அம்மாவின் காலடியில் புழுவாகத்தான் சுருளப் போகிறாயா? வெள்ளியன்று சித்தரஞ்சன் வரும்போது உன் அம்மா வேண்டாம் என்றால் வாலைச் சுருட்டிக் கொண்டு பேசாது இருந்து விடுவாயா?” என்று உயிர் நரம்பில் சுண்டி விட்டாள் நீலா.

“மாட்டேன்” என்றாள் அனு நிமிர்ந்து.

“பின்னே சுருதியைச் சந்திக்க வருவதில் உன் உறுதியை காட்டு பார்க்கலாம், உன் அம்மாவிடம் நிமிர்ந்து நிற்பதில் ஒரு ஒத்திகையாவது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டாமா? இப்போது இவளைத் துணிந்து சந்தித்தாய் என்றால்தான் பிறகு சித்து விஷயமும் வெற்றி என்று நம்பலாம்” என்று மேலும் தூண்டி விட்டாள் நீலா.

பிறகு எத்தனையோ தடவை - எத்தனை எத்தனையோ ஆயிரமாயிரம் முறைகள் இந்தச் சம்பவம் பற்றி எண்ணிப் பார்த்து நொந்த போதெல்லாம் இவ்வளவு எளிதாக நீலா விடம் ஏமாறுவதற்குத் தன்னால் எப்படி முடிந்தது என்று வெகுவாகத் திகைத்திருக்கிறாள் அனு.

ஆனால் ஊழ்வினை உறுத்த வந்து ஊட்ட அன்று நீலாவை நம்பினாள்; ஏமாந்தாள்.

9

மறுபடி மறுபடி சந்தேகக் கண்ணுடன் அசைபோடுகையில் நீலாவின் வார்த்தைகள் அத்தனையும் பொய்யாகத் தோன்றின.

அப்படியே சுருதி வந்தாலும் அவள் ஏன் அனுவுடன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை?

அவளது ஊனத்தைச் சிறு வெறுப்புடன் நீலா நோக்குவதை உணர்ந்து, அவளிடமிருந்து ஒதுங்கிப் போகிறவள், இங்கிருந்து அதே நீலாவுக்கு மட்டும் தான் வருவதை ஏன் தெரிவிக்க வேண்டும்?

இந்தக் கேள்விகள் பிறகு - மிகவும் வெகுவான தாமதத்தின் பிறகு தோன்றினவே தவிர அன்று இந்த ஐயங்கள் எல்லாம் சற்றும் தலை தூக்கவில்லை.

அன்று இருந்த வேகத்தில், “நிச்சயமாய் வருவேன் பார். எங்கே, எப்போது என்று மட்டும் சொல்லு போதும்” என்றாள் வெகு தீவிரமாக.

“நான் டெலிபோன் பண்ணுகிறேன். பிறகு வா...” என்றாள் நீலா திருப்தியுடன்.

உடனேயே ஏதோ நினைவு வந்தது போல. “வேண்டுமானால் நானும் உன்கூட வருவதாய்ச் சொல்லி உன் அம்மாவிடம் கெஞ்சிப் பாரேன், சப்-இன்ஸ்பெக்டருடைய தங்கை என்று. என்னுடைய துணையை எண்ணிப் பார்த்து ஒரு வேளை உன்னை அனுப்ப அவர்கள் சம்மதிக்கவும் கூடுமே. அப்புறமாய் சித்துவோடு நான் வரும்போதும் கூட என் பலத்திலேயே காரியம் சாதிக்கலாம்” என்று சிரித்தாள்.

அவளது வார்த்தைகளில் அரைகுறையாகத் தொனித்த இளக்காரம் சிரிப்பில் தூக்கலாகத் தெரிந்தது அனுகூலாவை உசுப்பி விட்டது.

“உன் பெயர் இல்லாமலே நான் வர முடியும். வந்து விடுவேன் பார்” என்றாள் சவால் விடுவது போல்.

லேசாகத் தோளைக் குலுக்கி, “முயன்று பார். முடியாமல் போகுமுன் உன் அம்மாவை மிரட்ட என் பெயரைப் பயன்படுத்திக் கொள்” என்று நீலா சொல்லி முடிக்கும்போதே எப்படியானாலும் அவள் பெயரை உபயோகிப்பது இல்லை என்ற முடிவு எடுத்தாள் அனு.

மறுநாளோ நீலாவைப் பற்றி - ஏன் சுருதியைப் பற்றிய நினைவு கூட அனுவுக்கு வரவில்லை.

கண்விழித்த வினாடியிலிருந்து சர்வம் சித்தரஞ்சன் மயம்.

காலையில் பறந்த விமானத்தைப் பார்த்து, ‘என் ரஞ்சனை ஏற்றிச் செல்லும் விமானமே, இரட்டிப்புக் கவனத்துடன் பறந்து போய் அவரைப் பத்திரமாய் டெல்லியில் சேர்த்து விடு’ என்று ஓசையின்றிச் சொன்னாள்.

பயணத்தில் ஸ்வீட் சாப்பிடுவாரோ?

டெல்லி சேர்ந்திருப்பார்!

ஏர்போர்ட்டிலிருந்து ஓட்டலுக்குப் போயிருப்பார்...

மீண்டும் குளிப்பாரோ?

பிசினஸ் லஞ்ச்.

மந்திரியுடன் மீட்டிங்.

அந்த பர்மிட் கிடைத்திருக்குமா? கிடைத்திருக்கும்.

ஓட்டலுக்குத் திரும்புவாரா அல்லது ஏதாவது தெரிந்தவர் வீட்டுக்கு...

தெரிந்தவர் என்று எண்ணும்போதே அது பெண்ணாக இருக்குமோ என்று முணுக்கென்று வலித்தது.

அதெல்லாம் ரஞ்சனுடைய பழைய வாழ்வு. முடிந்து விட்ட விஷயம். இனி அதையெல்லாம் எண்ணிக் கலங்குவது மடத்தனம் செய்யக்கூடாது... திரும்பத் திரும்ப தனக்கே ஒதிக் கொண்டாள்.

நிம்மதியாய் சித்தரஞ்சன் ஜபம் செய்யவிடாமல் டெலி போன் ஒலித்தது.

எரிச்சலுடன் அதை உறுத்து விழித்துவிட்டு ரிசீவரை எடுத்தாள் அனு.

“என்ன? என் மகிமையால்தான் அனுமதி கிடைத்ததா?” என்று கேட்டாள் நீலா.

சுருதி!

சுருதியை மறந்தது குறித்து தோன்றிய வெட்கத்துடன் கூடவே நீலாவின் பேச்சினால் எரிச்சலும் மண்டியது அனுவுக்கு.

“இல்லை” என்றாள் மொட்டையாக.

“இல்லையா? என்ன இல்லை? என் பெயரைப் பயன் படுத்தவில்லையா? அல்லது உன் அம்மாவிடம் சம்மதமே பெற முடியவில்லையா?” என்று வேகமாகப் பேசினாள் நீலா.

“ஓ... ஒன்றும் இல்லை. சுருதியை எங்கே சந்திப்பது என்று நீ இன்னும் சொல்லவில்லையே? சொல்லு. நான் வருகிறேன்” என்றாள் ஓரக் கண்ணால் தாயாரின் அறையைப் பார்த்தபடி. நல்லவேளை வெளியே போயிருக்கிறார்கள்!

யார் என்று எட்டிப் பார்த்தாள் தாரகா.

“என் சிநேகிதி” என்று கூறித் திரும்பி அவளுக்கு முதுகு காட்டி நின்று “அப்புறம்?” என்று தொடர்ந்தாள் அனு.

“நீ என் வீட்டுக்கு வா. இங்கே ஓர் ஓட்டலுக்கு எப்படியும் ஏழு மணிக்குள்ளாக வந்து விடுவதாக சுருதி சொன்னாள். நீயும் அவளைச் சந்திக்க வருவதாகச் சொன்னேனா, அவளுக்கு ஒரே சந்தோஷம். நாம் இருவருமாகவே போய் வந்து விடலாம்” என்று டெலிபோனை வைத்தாள் நீலா.

தன் அறைக்குச் சென்று ஓசைப்படாமல் உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்தாள் அனு.

பெருக்குவதாகப் பேர் சொல்லி வேலைக்காரி கலைத்து விட்டுப் போயிருந்த பிரம்பு நாற்காலிகள், டீபாயை எல்லாம்

உரிய உரிய இடத்தில் இழுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள் மங்களம்.

தாரகேசுவரிக்கு எட்டாத வண்ணம் மெல்லிய குரலில்,

“ஒரு சிநேகிதியைப் பார்த்துவிட்டு ஏழரைக்கெல்லாம் வந்து விடுகிறேன் அண்ணி” என்று அவள் காதோடு கிசுகிசுத்து விட்டு மடமடவென்று படியிறங்கினாள்.

பின்னோடு ஓடி வந்து, “அனு... அதை...” என்ற மங்களத்தின் குரல் காதில் விழாதது போலப் பாவனை செய்து ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்தாள்.

ஆனால் ஓடி ஓடி அவள் சென்ற வேகத்துக்கு நேர் மாறாக நீலா அசமந்தமாக அமர்ந்திருந்தாள்.

“ஓட்டலுக்கு வந்து சேர்ந்ததும் சுருதி டெலிபோன் செய்வாள். அதன் பிறகு கிளம்பிச் சென்றால் போதும்” என்றாள் அசையாமல்.

அங்கேயே மணி ஏழானதும் அனுவுக்கு உள்ளூர் உதைக்க லாயிற்று.

“ஏழரைக்குள் வருவதாக வீட்டில் சொல்லிவிட்டு வந்தேன். இனி எப்போது கிளம்பிச் சென்று எப்போது திரும்புவது?” என்றாள் கவலையோடு.

“சற்று தாமதமாகச் சென்றால் உன் அம்மா சாட்டை போல் தீட்டி விடுவார்களோ, அனுகூலமா? ஒரு சிறு தாமதத்திற்கே இப்படி பயந்து நடுங்குகிறவள் நாளையென்று சித்து வரும் போது என்ன செய்யப் போகிறாய்? இவரை நான் காதலிக் கவே இல்லை என்று சத்தியமே செய்து விடுவாய் என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது,” என்று கிண்டலாகச் சிரித்தாள் நீலா.

“நான் ஒன்றும் பயப்படவில்லை நேரமாகிறதே என்று தான்... சொன்னேன்” என்று எடுப்பாய்ப் பேசினாள் அனு.

நம்பாத பார்வையுடன், “வேண்டுமானால் சுருதியைப் பாராமலேயே திரும்பிச் சென்று விடேன். நான் அவளிடம் சொல்லிவிடுகிறேன். அது அம்மாவுக்கு அடக்கம் என்று. ஆனால் சித்துதான் பாவம்” என்று பரிதாபப்பட்டாள் நீலா.

ஆத்திரத்தைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டாள் அனுசுயா.

மேலும் சுருதியைப் பார்க்க வேண்டும் அல்லவா?

ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஊர்ந்து செல்வதில் நத்தையுடனும் கூட படு தோல்வியுற்றது.

ஒருவாறு பலப்பல யுகங்கள் கழித்து மணி எட்டு அடித்தது.

“இனி சுருதியிடமிருந்து டெலிபோன் வந்து கிளம்பிச் செல்வதைவிட, அங்கேயே சென்று அவள் வரும்போதே பார்த்துப் பேசி விடலாம்” என்று நீலா ஒருவாறு புறப்பட்டாள்.

பயந்துகொண்டே மணிக்கட்டைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அனு.

எட்டரையை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது நேரம்.

இனி எவ்வளவு சீக்கிரமாகத் திரும்புவது என்றாலும் ஒன்பதேனும் ஆகிவிடும்.

எப்படியாவது சாதூரியமாகப் பேசி நீலாவுடனேயே வீடு திரும்பும்படி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவளையும் உடன் கண்டால் அம்மாவின் வசைமழை கொஞ்சம் மட்டுப் படக் கூடும்.

ஆனால் நீலாவின் இளக்காரத்துக்கு ஆளாகாமல் இதை எப்படி சாதிப்பது?

பலவாறு அனுவின் மூளை வேகமாக வேலை செய்ய கூடவே ஒரு தப்பும் செய்யாமல் இப்படி நடுங்குகிறோமே என்று தன்னிடமே கோபமும் வந்தது.

ஓட்டலில் இறங்கியதும் ஆட்டோவிற்குப் பணம் கொடுத்து அனுப்பினாள் நீலா.

திரும்பிச் செல்ல இருக்கட்டுமே என்று அனு ஆட்சேபித்த போது, “இங்கே எளிதாக ஆட்டோ கிடைக்கும்... இதை நிறுத்தி வைத்து வெயிட்டிங்கில் வேறு வீணாக்குவானேன்?” என்றாள்.

அதுவும் சரிதான் என்று தோன்றியது. அவளை அங்கேயே நிற்க வைத்துவிட்டு உள்ளே சென்ற நீலா திரும்பி வரச் சற்று நேரம் ஆனபோதுதான் முதன் முதலாகச் சில கேள்விகள் அவளுக்குத் தோன்றலாயின.

நீலா வந்ததும் கேட்டாள். “சுருதி ஏன் உன்னிடம் தொடர்பு கொண்டாள்? என் நம்பர்தான் அவளுக்குத் தெரியுமே?”

அனுவை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, “சுருதிக்குத் திருமணம் ஆகப் போகிறது” என்று நீலா தொடங்கவும் “வாவ்!” என்று சந்தோஷமாகக் கூவினாள் மற்றவள்.

“ஷ், கத்தாதே” என்று அவளை அடக்கினாள் நீலா. அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறவருடைய சிநேகிதரைக் கமலுக்குத் தெரியும். அவர் மூலமாய் வந்தது விஷயம். அத்தோடு உன் நம்பரைப் பல தடவை முயன்றும் எஸ்.டி.டி.யில் கிடைக்கவில்லையாம்.”

இருக்கும். சென்னையிலேயே ஒரே தடவையில் ஒரு நம்பர் கிடைப்பது மழை பொழிகிற அதிசயம். பெங்களூரில் இருந்து சுருதி எத்தனை முறை முயன்று சலித்தாளோ பாவம்!

இருவருமாய்ச் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ஒரொருவர் வெறித்து நோக்கியதில் உடம்பு கூச, “சுருதி எப்போது வருவாளோ தெரியவில்லை. இங்கே ஒரு மாதிரி இல்லை” என்றாள் உடம்பு லேசாக இறுக.

“ஆமாம் ஆமாம்” என்று உடனே ஒத்துக் கொண்டாள். நீலாவும், “நாம் வேண்டுமானால் சுருதியின் அறைக்குப்

போய் விடுவோமோ? கமல் மூலமாக ரும் புக் செய்ததால் நான் கேட்டால் சாவி தருவார்கள்” என்று நீலா கூற அதுவும் சரியாகவே தோன்றியது அனுவுக்கு...

அறைக்குள் வரும்போதே சுருதிக்கு எவ்வளவு இனிய சர்ப்பரைஸ்.

கூடவே இந்த துச்சாதனப் பார்வைகளில் இருந்தும் ஒதுங்கி விடலாம்.

இவள் யோசித்து முடிக்கும்வரை காத்திராமல் நீலா சென்று சாவியை வாங்கி வந்தாள்.

அறைக்குள் சற்று நேரம் பாதுகாப்பாய்த்தான் இருந்தது.

ஆனால் நேரம் செல்லச் செல்ல - அதுவும் மணி ஒன்பதரையை நெருங்குகையில் தன் தவிப்பை அவளால் மறைக்க முடியவில்லை.

“அம்மா பயங்கரமாய்த் திட்டுவார்கள் நீலா. போய் விடலாம்” என்று எழுந்து விட்டாள்.

“எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் காரியம் நிறைவேறாமல் நான் இங்கிருந்து கிளம்புவதாக இல்லை. நீ வேண்டுமானால் போ... ஆனால், இந்த நேரத்தில் தனியாக ஆட்டோவில் போவாயா? வழி வேறு சரியில்லை... நானே அண்ணனை வரவழைத்து அவன் துணையோடு தான் திரும்புவதாக இருக்கிறேன். வழியில் உன்னை வீட்டில் விட்டு விட்டு உன் தாயாரிடம் விளக்கம் சொன்னால் கேட்டுக் கொள்வார்கள் என்று நினைத்தேன் பரவாயில்லை. தனியாய்ப் போய்க் கொள்வாய் இல்லையா?” என்றாள் நீலா வெகு சாதாரணமாக.

அவள் பேசப் பேச அனுவுக்கு வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

இந்த நேரத்தில் தனியே போனதோடு தாயாரை வேறு தான் மட்டுமாக எப்படி எதிர்கொள்வது?

அப்போதும் வீடு போய்ச் சேர்ந்து விடுவதுமேல் என்று உள்ளுணர்வு உந்த, “பக்கத்தில் பஸ் ஸ்டாப்...” என்று அவள் தொடங்கும்போதே, “எதுவும் கிடையாது” என்று முடித்தாள் அவளுடைய அருமைத் தோழி.

உடனேயே சிரித்து, “நீ சற்று நேரம் இங்கேயே உட்கார்ந்திரு அனு. நான் போய் பெங்களூரிலிருந்து சுருதி கிளம்பி விட்டாளா இல்லையா என்று ஒரு எஸ்.டி.டி. போட்டு விசாரித்து விட்டு, அப்படியே உன் அம்மாவிடமும் இந்தத் தாமதத்தைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு வந்து விடுகிறேன்” என்று நீலாவும் எழுந்தாள்.

“நானும் வருகிறேன்.”

“அவ்வளவுதான், உன் அம்மா டெலிபோனிலேயே உன்னைக் குளிப்பாட்டி விடுவார்கள். அத்தோடு அங்கே வெறித்துப் பார்க்கிறார்கள் என்று வேறு நெளிந்தாயே. அங்கே வந்து மீண்டும் அருவருப்பதைவிட இங்கிருந்து இந்தக் கதைப் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டு இரு. ஜார் ஜெட்டி ஹேயருடைய கிரான்ட் சோஃபி. உனக்கு மிகவும் பிடிக்குமே” என்று தன் கைப்பையில் இருந்த கதைப் புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள் நீலா.

படித்ததுதான் என்றாலும் அனுவுக்கு மிகவும் பிடித்த புத்தகம்.

“சரிதான்” என்று புத்தகத்தை வாங்கிக் கொண்டு அமர்ந்தாள்.

கதவு வரை சென்ற நீலா நின்று, “சற்று நேரம் ஆனால் கூடப் பயந்து விடாதே அனு. ஓட்டல் மாணேஜர் எஸ்டிடி தர மறுத்தால் ‘டிரங்க்கால்’ போட்டுத் தான் விசாரிக்க வேண்டும். ‘அர்ஜன்ட்’ என்றால் கூட குறைந்தது அரைமணி நேரமேனும் ஆகும்... அல்லது... கால் போட்டு விட்டுக் காத்திருக்கும்

நேரத்தில் சுருதி வந்து விட்டால் அவளுடனேயே வந்து சேருவேன்” என்று முகமலர்ச்சியுடன் கூறிச் சென்றாள்.

எப்படியோ, அம்மாவிடம் நீலாவே விஷயத்தைத் தெரிவித்து விடுவதால் ஒரு பிரச்சினை தீர்ந்தது...

அத்தோடு சுருதியோடு இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டுப் போவதென்றால் அதுவும் ஆனந்தம்.

அவளிடம் தன் ரஞ்சன் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் ஒரேயடியாக மகிழ்ந்து போவாள்.

சுருதியை மணப்பவன் எப்படி இருப்பான்?

எப்படி இருந்தாலும் அந்த ஊனத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் மணக்கும் அவன் மகா உத்தமன் என்பது மட்டும் நிச்சயம். அத்தோடு அவளது சிரிப்பு சற்றும் குறைபடாது நிலைத்திருக்கப் போவதும் சர்வ நிச்சயம்...

இதையெல்லாம் சித்தரஞ்சனிடம் சொல்லவேண்டும்.

மகிழ்ச்சியுடன் மன நெகிழ்ச்சியுமாகச் சிறிது நேரம் சித்தரஞ்சன் நினைவில் திளைத்தாள் அனு.

ஆனால் முற்றிலும் அன்னியமான இந்த அறையும் தனிமையுமாக ஏனோ அவளைக் கலங்க வைத்தன.

ஆனால் கலங்குவதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது?

அம்மாவிடம் விஷயத்தைச் சொல்லியாயிற்று.

இரவு எந்நேரமானாலும் பத்திரமாய் வீட்டில் கொண்டு விடத் தோழியோடு போலீஸ் துணை இருக்கிறது.

தெரியசாலியான ஒரு தோழியின் துணையோடு, ஒரு பழைய தோழியுடன் இனிய சந்திப்பும் இருந்தது.

இதையெல்லாம் எண்ணி மகிழாமல், மடத்தனமாய் இது என்ன கலக்கம் என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டு புத்த கத்தைப் பிரித்தாள்.

முதலில் அவ்வப்போது மணியைப் பார்த்துக் கொண்டே படித்தவள் மெல்லப் புத்தகத்தில் முழுமையாக ஆழ்ந்தாள்.

கடைசியாக ஒரு வழியாய் கதவைத் திறக்கும் ஓசை கேட்டு நிம்மதியோடு நிமிர்ந்தவள் திகைத்தாள்.

திறந்த கதவின் வழியே உள்ளே வந்தவன் ஓர் ஆண் மகன்.

திகைப்புடன் அவள் எழுகையில் அவளை மேலும் திகைப்பூட்டும் விதமாய்க் கதவை உட்புறமாய் பூட்டி விட்டுத் திரும்பி நின்று அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான் அவன்.

அந்தச் சிரிப்பில் அவள் உடம்பில் கம்பளிப் பூச்சிகள் ஊர்ந்தன.

10

வந்தவனுடைய சிரிப்பில் உடம்பு சிலிர்க்க, “மிஸ்டர்...! நீங்கள் யார்? முதலில் கதவைத் திறவுங்கள். இந்த அறை...” என்று தொடங்கிய அனு சட்டென வாயடைத்துப் போனாள்.

உள்ளே ஒரு பெண் - அவள் இருப்பதைக் கொஞ்சமும் மதியாமல் ஓர் அவசரத்துடன் ஆடைகளை அகற்றிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

தொண்டைக்குள் வந்து குதித்த இதயத்தை நிதானப் படுத்த முயன்றபடி “ஏய்... நிறுத்து இந்த அறை... இங்கே நான் சுருதிக்காக காத்து இருக்கிறேன்... நீ நீங்கள் ஏதோ தப்பாய்...” என்றவள் அவன் சிரிக்கவும் நிறுத்தினாள்.

கடவுளே! இது என்ன மாதிரி ஓட்டல்?

சிரித்து முடித்துவிட்டு, “சுருதிக்காகக் கச்சேரியில் காத்து இருப்பார்கள். நீ லாட்ஜில் காத்து இருக்கிறாயே கண்ணு!” என்றான் அவன் ஏளனமாக.

“இல்லை இல்லை... இந்த அறை சுருதி என்ற பெண்ணுக்காக ‘புக்’காகி இருக்கிறது. நீ... நீ இங்கே வரச் சாவி ஏது? நீயார்?” என்று திணறினாள் அனு.

“நானா? இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துக்கு உன் காதலன். அதற்கான பணத்தைக் கொடுத்ததும் சாவி என் கைக்கு வந்தது. சந்தேகம் எல்லாம் தீர்ந்ததா?” என்றான் அவன் கிண்டலாக.

தன் காதுகளையே நம்ப முடியாமல் திகைத்தாள் அவள்.

‘காத்திருந்த நேரத்தில் தூங்கி விட்டோமா?’ ஏதோ பயங்கரக் கனவு காண்கிறோமா என்று கூடத் தோன்றியது?

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணித் தன்னையே கிள்ளிப் பார்த்தாள். வலித்தது.

ஆனால் ஒருவேளை கனவிலேயே வலிக்கிறதா?

தலையைக் குலுக்கிவிட்டுக் கொண்டு, “நீலா எங்கே? போன் செய்ய...” என்று தொடங்கியவளை, அவன் இடைமறித்தான்.

“சுருதி நீலா ஆகிவிட்டாளா? இப்போது அவள் வேறே எந்த அறையில் எவனோடு குலவிக் கொண்டு கிடக்கிறாளோ” என்றான் அவன்.

“சீச்சீ. நீலா அந்த மாதிரிப் பட்டவள் இல்லை” என்றாள் அனு ஆத்திரத்துடன்.

“போகட்டும். அவளை இன்னொரு தடவைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இப்போது நேரத்தை வீண் செய்யாமல் நீ ரெடியாகு” என்று கட்டிலைக் காட்டினான் அவன்.

தோழிக்காக மூண்ட ஆத்திரம் தணியாது துணைக்கு வர, “சீ முட்டாள், முதலில் வெளியே போ அல்லது வழியை விடு” என்று கதவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அவன் சற்றும் வழி விலகாமல் கைகளை விரிக்கவும் அரண்டு போய் நின்றாள்.

“என் பணத்தின் பெறுமானம் கிடைத்ததும் சாவியைத் தருகிறேன். பிறகு நீயே போய்க் கொள்” என்று அவளை நோக்கி முன்னேறலானான் அவன்.

சாவி!

சாவி இவனிடம் எப்படி வந்தது?

டெலிபோன் செய்யப் போகும்போது சாவியை நீலா தவற விட்டிருப்பாளா?

அதை இவன் - எவனோ ரவுடி அதை எடுத்து வந்து வாலாட்டப் பார்க்கிறானோ?

ஆனால் நீலா எங்கே? இன்னமும் வராமல் என்ன செய்கிறாள்? இன்னமுமா பெங்களூர் கால் கிடைக்கவில்லை?

ஒன்றும் விளங்காமல், எதையும் தீர யோசிக்கக்கூட நேரம் இல்லாமல் அவன் நெருங்கி வர அனுகூலம் குழம்பிப் போனான்.

எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியமானதாக இவனிடமிருந்து சற்றும் பழுதுபடாமல் அவள் தப்பியாக வேண்டும்.

ஏ.சி. அறை என்பதால் கத்திப் பயன் இல்லை.

ஆனால் எந்த வினாடியும் டெலிபோன் பேசிவிட்டு நீலா வந்துவிடுவாள் அதுவரை அசிங்கப்படாமல் சமாளித்தால் போதும்.

சட்டெனப் பின்னே திரும்பி ஓடினாள்.

குளியலறைக் கதவைத் திறந்து உள்ளே புகுந்து கதவைப் பூட்டிக் கொண்டாள்.

உடம்பெல்லாம் வியர்வை ஊற்றாய்ப் பெருகியது.

அம்மாடி, எப்படித் தப்பித்தாள்!

படிக்க, வேலை பார்க்கச் செல்லும்போது கூட மகளிர் பஸ் பார்த்துச் செல்லுகிறவளிடம் எப்படிப் பேசி விட்டான்!

சித்தரஞ்சனின் நினைவு வெகு அசந்தர்ப்பமாய் மனதில் வந்தது.

அவனும் தவறாகத்தானே அவனை நெருங்க முயன்றான்.

எனினும் அவளைப் பொறுத்தவரையில் இந்த மாதிரி உரிமைகளை அவளிடம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடிய ஒரே ஆண்மகன் என்பதாலோ என்னவோ ஆங்காரமும் அவ மானமும் உண்டாயிற்றே தவிர இந்த மாதிரி அசுத்தமாய் உணரவில்லை.

பணமாம், பெறுமானமாம்.

சே! என்ன கேவலமாய் பேசிவிட்டான் என்று உள்ளூரக் கொதித்தாள்.

ஆனால் இதை விடவும் கேவலங்கள் உண்டு என்பதையும் இவள் விரைவிலேயே அறிய வேண்டியிருந்தது.

குளியலறைக் கதவைத் தட்டுவானோ, உடைத்தே விடுவானோ என்றெல்லாம் பதைத்துக் கொண்டிருந்த அனுவுக்கு அப்படி ஏதும் நேராதது வியப்பாயிருந்தது.

கதவோரம் காது வைத்துக் கேட்டாள்.

சத்தமே இல்லை என்றாலும் கதவை திறக்க அஞ்சினாள்.

ஒருவேளை அவன் கதவின் அருகிலேயே பதுங்கி இருந்தால்?

இரவு முழுமையும் போலத் தோன்றிய ஓர் அரைமணி நேரத்தின் பின்னர் அறையினுள் நடமாட்டம் கேட்டது.

நீலா வந்திருப்பாள்.

அறைக்குள் ஒரு பெண் வெறியன் இருப்பதை அறியாமல் வந்து அவனிடம் நீலா மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாதே என்று ஒருகணம் கவலைப்பட்டாள் அனு.

ஆனால் மறுகணமே அந்தக் கவலை மறைந்தது.

சாவியைத் தொலைத்தவள் 'மாஸ்டர் கீ'க்காக மாணே ஜரைத் தானே அணுகியிருப்பாள். எப்படியும் அவர் ஓட்டல் அலுவலர் யாரையேனும் உடன் அனுப்பியிருப்பார்.

யோசித்துக் கொண்டு நிற்க நேரம் இல்லாமல் குளியலறைக் கதவை யாரோ பலமாகத் தட்டினார்கள்.

“யார்?” என்று முன்னெச்சரிக்கையுடன் கூடிய அவளது கேள்விக்குப் ‘போலீஸ்’ என்ற பதில் வந்தது.

நீலாதான் போலீசுடன் வந்துவிட்டாள் என்ற நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் கதவைத் திறந்த அனு வெளியே நீலாவைக் காணாமல் சற்றுத் திகைத்தாள்.

ஆனால் திகைத்துக் கொண்டு நிற்க வழியின்றிப் “போய் வேனில் ஏறு” என்று வெகு உதாசீனமாய் அவளை அதட்டினார் ஒரு போலீஸ்காரர்.

அவரது குரலின் உதாசீனம் உறைக்க, விஷயம் புரியாமல், “ஏன்?” ஆத்திரத்துடன் வினவினாள் அவள்.

“என்ன பண்ணுவது, மகாராணி? உங்களுக்குத் தகுந்த வாகனமாய்க் கழுதை எதுவும் கிடைக்கவில்லையே அதனால் தான் அடச்சீ, போய் ஏறுடி” என்று அவளைப் பற்றி முன்னே தள்ளினார் அந்தக் காவலர்.

உடன் நின்றிருந்த மற்றவர்கள் ஏளனமாய் நகைக்கவும் அவமானத்தில் உயிரே போய்விடும் போல இருந்தது அவளுக்கு.

கீழே விழாமல் சமாளித்து, உள்ளப் படபடப்பையும் ஒருவாறு சமனப்படுத்திக் கொண்டு திரும்பி, “கான்ஸ்ட

பிள், நீங்கள் நடந்து கொள்ளும் முறை பேச்சு எதுவும் எனக்குப் புரியவில்லை. என்ன விஷயம் என்பதை முதலில் சொல்லுங்கள்” என்று முடிந்த அளவு நிதானத்துடன் கூறினாள் அவள்.

சட்டென அவளுக்குப் புரியாத வார்த்தை ஒன்றை அவர்களில் ஒருவர் சொல்ல எல்லோரும் ஏளனமாய் நகைத்தனர்.

வார்த்தை புரியாவிட்டாலும் சொன்னவிதம் அது கேவலமானது என்பதைப் புரிய வைக்க அவள் முகம் கன்றியது.

கடைசியாக அவர்களுள் சற்று முதியவராக இருந்த ஒருவர் சற்றே இரங்கிய குரலில் “படித்த பெண்ணாகத் தெரிகிறாய். இந்த தொழிலில் ஏனம்மா இறங்கினாய்? முதல் தடவை கைதாகிறதால் இப்படி இருக்கிறது. எல்லாம் பிறகு பழகிப்போகும். போ போய் மற்ற பெண்களோடு போலீஸ் வேனில் ஏறு” என்றார்.

கைது!!

“கைதா? ஏன்... ஏன்?” என்றாள் அவள் மேலும் திகைத்து.

அவரும் முகம் கடுத்து. “சரித்தான் போதும்மா. ரொம்பத் தான் பச்சைப்பிள்ளை மாதிரி பாவ்லா காட்டுகிறாயே. சும்மா முரண்டு பண்ணாமல் போ. செய்யறது விபச்சாரம், போடுவது பத்தினி வேஷம்... இதுக்கு மேலேயும் விளக்கம் வேணும் என்றாலும் கேட்டுக் கொள்ளு. விபச்சாரத் தடைச் சட்டத்தின் கீழே, நீ இந்த ஆளிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு உல்லாசமாக இருந்ததற்காக உன்னைக் கைது பண்ணியிருக்கிறது. விஷயம் தெரிஞ்சதில்லே? போ. அனாவசியமாக முரண்டு பண்ணி முரட்டுத் தனமாக இழுத்துக் கொண்டு போகும்படி இல்லாமல் நீயாகவே போய் வண்டியிலே ஏறு போ” என்று அழுத்தத்துடன் கூறி முடித்தார்.

“பணத்தை அந்தக் கைப்பையிலே வைத்தாள்” என்றான் முதலில் உள்ளே வந்து மிரள வைத்த முரடன்.

உடனே பையிலிருந்து பணத்தை எடுத்தார்கள்.

இந்தப் பணம் எங்கிருந்து வந்தது?

இவர்கள் எல்லாம் யார்? என்ன சொல்கிறார்கள்?

அனுவின் மூளை மரத்துப் போய்விட மலங்க விழித்தாள்.

கண்களைப் புறங்கையால் தேய்த்து “நீலா” என்று ஒரு வாறு தொடங்கினாள்.

அதற்குள், “நீலாவாவது கோலாவாவது. அங்கே அவளும் வண்டியில் இருப்பாள். போய்ப் பார்த்துக் கொள்” என்று அவளைப் பற்றி இழுத்துச் சென்றார் ஒரு காவலர்.

தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள அவள் செய்த முயற்சியை அவர் சற்றும் பொருட் படுத்தவே இல்லை.

கண் கூசும் வெளிச்சம் அவ்வப்போது முகத்தில் பட்டது.

ஃபாயரைக் கடக்கையில், சிதறிப் போயிருந்த மூளைத் திறனை சிரமப்பட்டுத் திரட்டி, “நான் டெலிபோன் செய்ய வேண்டும்” என்றாள்.

“அதை மாமியார் வீட்டிலே பண்ணிக்கலாம்” என்று நில்லாமலே இழுத்துச் சென்று வேனில் ஏற்றினார்கள்.

அங்கிருந்து மற்ற ஐந்து பெண்களில் - நல்ல காலமாய் நீலா இல்லை.

ஆனால் நீலா எங்கே?

டெலிபோன் அருகிலும் இல்லையே.

யாரிடம் கேட்பது என்று சுற்றிய பார்வையில் மீண்டும் உடனிருந்த பெண்கள் பட்டார்கள்.

இவ்வளவு அலங்கோலமாய்க் கூட உடுத்துவார்களோ?

இவர்களோடு ஒன்றாய்ச் செல்ல வேண்டுமா?

மனத்தோடு உடலும் கூசிக் குறுகியது.

“இன்ஸ்பெக்டரிடம் பேச வேண்டும். வீட்டுக்கு போன் செய்ய வேண்டும். நீலா எங்கே?” என்று அவளது ஒவ்வொரு கேள்வியும் ஏளனச் சிரிப்பையும், எகத்தாளமான இடி சொல்லையுமே தந்தது.

கூட இருந்த ஒருத்தி அலுப்படைந்து, “அட, கத்தாமே தேமேனு கெடமே. எல்லாம் ஏஜண்டு வந்து அபராதம் கட்டி விடுதலை பண்ணிக்கினு போவான்” என்று அதட்டினாள்.

“என்ன ஏஜண்ட்?” என்று தொடங்கியவளுக்கு உடனேயே புரிந்து உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை ஜிவ்வெனச் சூடேறிச் சிவந்து போயிற்று.

“சீச்சீ... நான் ஒன்றும் அப்படி இல்லை. ஒரு தோழியைப் பார்க்கத்தான் இங்கே வந்தேன்” என்றாள் தலையை நிமிர்த்தி.

“படா ராங்கிக்காரியாக்கிறீயே, நீ போவற போக்குக்கு மூணு மாசமாச்சும் களிதுண்ணாம வரப்போறதில்லை” என்று தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள் அவள். உடன் வந்த காவலரை வம்புக்கிழுத்து அந்தப் பெண்கள் பேசிய பேச்சில் அனுவுக்கு நெஞ்சு குமட்டியது.

அப்போதும் இது ஒரு பெரிய தப்ப முடியாத இக்கட்டு என்று அவள் எண்ணி விடவில்லை.

அது தப்புகள் நடக்கிற ஓட்டல்; அங்கே அந்த மனிதன் புக் செய்த அறையைச் சுருதிக்கு என்று ஏற்பாடு செய்த அறை என்று தவறுதலாக எண்ணி நீலா அவளை அங்கே கொண்டு விட்டு விட்டாள் இந்த ‘வேன்’ போலீஸ் நிலையம் செல்லுமுன் நீலா தானே அல்லது அவளுடைய அண்ணனோடு அங்கே வந்து விடுவாள்; விஷயத்தைச் சொல்லி தன்னை விடுவித்து அழைத்துப் போவாள் என்று சர்வ நிச்சயமாய் நம்பினாள் அனு.

அதுவரை வழியோடு செல்லும்போது எச்சம் பட்டாற் போல இந்த அசிங்கத்தைச் சகித்தாக வேண்டும் என்று எண்ணினாள்.

ஆனால் இத்தனை களேபரத்துக்கும் மேலாகக் கண்ணில் கூடப் படாமல் நீலா எங்கே போயிருக்கக் கூடும் என்ற கேள்வி அவளைக் குழப்பியது.

எப்படியோ நீலா வந்தாலும் வராவிட்டாலும் காவல் நிலையத்துக்குச் சென்றதும் வீட்டுக்கு டெலிபோன் செய்து அப்பா அல்லது அண்ணன்மாருக்கு விஷயத்தைத் தெரிவித்து விட்டால் மேலே செய்ய வேண்டியதை அவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

பிறகு வீட்டில் எல்லோரும், முக்கியமாய் அம்மா ‘லோலோ’ என்று ஒரேயடியாகக் கத்துவார்கள் என்றாலும் இந்தப் பிரச்னை தீர்ந்து விடும்.

சித்தரஞ்சன் வரும் சமயத்தில் என்ன கஷ்டம், சே!

ஆனால் நீலாவின் நினைவு மீண்டும் மனதை வெகுவாய்க் கலங்கச் செய்தது.

அவளுக்கு ஏதோ ஆபத்தோ?

அவளுடைய அண்ணனிடம் சீக்கிரமாய்ச் சொல்லி அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்று அந்த நிலையிலும் தோழிக்காகத் தவித்தது அனுவின் பூ மனம்.

ஆனால் அடுத்து தொடர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் நீலாவை என்ன, ரஞ்சனைக் கூட மறக்கடித்து விட்டன.

அனுவின் பேச்சையோ, வேண்டுகோளையோ காதில் வாங்கிக் கொள்ள எங்குமே எவருமே இல்லை.

பொறுமையிழந்து திமிறி எதிர்த்தபோது போலீசாரின் முரட்டுத் தனத்தையும் அவள் ருசி பார்க்க நேர்ந்தது.

ஒரே அறையில் சுருண்டு விழுந்து விட்டாள் அவள்.

குன்றிக் குறுகிப் போனவளைக் கும்பலோடு நிறுத்தி விட்டு இயந்திரமாய்க் கேஸ் எழுதினார்கள்.

அசுவாரசியமாக அந்தப் பெண்களை எட்டிப் பார்த்த ஒரு போலீஸ் அதிகாரியின் கண்கள் சட்டெனக் கூர்மை பெற்றன.

சில நிமிடங்களில் இரு காவலர்கள் வந்து அவளை மட்டும் தனியே அழைத்துச் சென்றார்கள்.

“நீ பயங்கரவாதியோ என்ற சந்தேகம் இருக்கிறது. உன்னை நன்றாகப் பரிசோதிக்க வேண்டும்” என்றார் அந்த அதிகாரி கண்கள் பளபளக்க.

உலக அனுபவம் என்கிற வகையில் அனு ஒன்றும் அறியாதவளாக இருக்கலாம்? ஆனால் அந்த மனிதனின் முகம் சொன்ன சேதியைக் கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவு முட்டாள் அல்லவே.

ஓய்ந்து போயிருந்த மூளை சட்டென உயிர்ப்படைய “நோ” என்று கூச்சலுடன் திரும்பி ஓட முயன்றாள்.

ஆனால் அவளை அழைத்து வந்த இருவருமாக விநாடிக்குள் அவளைப் பிடித்து இழுத்து வந்து அந்த அதிகாரியின் முன்னே நிறுத்தினார்கள்.

எங்கோ, எப்போதோ அபூர்வமாய் போலீஸ் நிலையத்தில் நிகழ்ந்ததாகப் பத்திரிகைகளில் பரபரத்த அவலம் தனக்கும் நேர இருப்பதை உணர்ந்து அந்தக் காவலர்களின் பிடியிலிருந்து விடுபட ஆன மட்டும் அவள் முயன்றாள்.

ஆனால் இரு ஆண்களின் இரும்புப் பிடியிலிருந்து சுலபமாய் விடுவித்துக் கொள்ள அவள் என்ன கராத்தே பயின்றிருக்கிறாளா, அன்றி ஜூடோ எக்ஸ்பர்ட்டா?

உள்ளத்தை முழுமையாய்க் கவர்ந்திருந்த சித்தரஞ்சன் கூட முறைகெட்டுத் தொட்டு விடாமல் ஒரு பூந்தொட்டியின் உதவி கொண்டு நிறுத்தியவள் அவள்.

ஆனால் இங்கே ஒரு பயங்கர இளிப்புடன் அந்த அதிகாரி தன்னை நெருங்கி வருகையில் ஓர் எட்டு பின்னடையக் கூட வகையற்று நின்றாள்.

11

அனுவின் செய்கையற்ற வெறிப்பை அந்த அதிகாரி என்னவென்று அர்த்தம் கொண்டானோ, “என்னடி, பணம் ஏதும் வராதே என்று பார்க்கிறாயா?” என்று இகழ்ச்சியாக மொழிந்தபடி அவள் தோளில் கை வைத்தான்.

கடவுளாகப் பார்த்துக் காப்பாற்றினால் அல்லது மிகக் கொடூரமான கேவலத்துக்கு ஆளாகப் போகிறோம் என்பதை உணர்ந்த அவள் மனம் எல்லாவற்றையும் மறந்து வேகமாக முருகன் பெயரை உருப் போடத் தொடங்கியது.

அச்சமிகுதியால் அரை உணர்வாய் இருந்த அவளுக்கு அந்தக் கணம் ஒன்றும் புரியவில்லைதான்.

ஆனால் அவள் தோளில் கனமாய் விழுந்த கரம் அசைவற்று நிற்க, கரத்துக்குரியவன் கண்கள் அவளைத் தாண்டி வாயிலை நோக்கின.

“இப்போது என்ன விஷயம், கமல்நாத்?” என்றான் எரிச்சலுடன்.

கமலநாதன்!

முழுகுகிறவளின் கடைசிப் பலத்துடன் ஒரு திமிறலில் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தாள் அனு.

அவனேதான்! நீலாவின் அண்ணனேதான்.

காவலர்கள் மீண்டும் அவளைப் பற்றுமுன் மின்னலெனப் பாய்ந்து அவன் காலில் விழுந்தாள்.

“நீலாண்ணா, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். அய்யோ, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.”

“கெட் அவுட், கமல்” என்று உத்திரவிட்டது உள்ளிருந்த அதிகாரியின் முரட்டுக் குரல்.

கடவுளே! கமலை விட இவன் பெரிய அதிகாரி போல தெரிகிறதே.

கமலின் காலைப் பற்றியிருந்த அனுவின் பிடி இறுகியது. “ப்ளீஸ் நீலாண்ணா, எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறதே” என்றாள் தீனமாய்.

அவனால் ஓர் எட்டுகூட எடுத்து வைக்க முடியாதபடி. அவன் காலை மட்டும் விடாமல் இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

இந்தக் காலை விட்டுவிட்டால் அவ்வளவுதான்; அவளைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே அழிந்து போய் விடும் என்ற ஒரே எண்ணம்.

“காலை விடம்மா” என்ற அவனது கனிந்த குரலோ தொடர்ந்து தன் மேல் அதிகாரியிடம், “சார், இந்தப் பெண் கொஞ்சம் பெரிய தொடர்பு உள்ளவள்; கேஸ் எழுதியாயிற்று. வெளியே வேறு ‘நியூஸ்’ போய்விட்டது. அதனால் எச்சரிக்கை தேவை என்பதைச் சொல்லத்தான் வந்தேன்” என்றதோ, “யார் ‘நியூஸ்’ கொடுத்தது” என்ற அதட்டலோ, “ரிப்போர்ட்டர்கள் இருந்தார்கள் சார்” என்ற பணிவான பதிலோ, ஒரு கண அமைதிக்குப் பின், “உன்னைக் கொஞ்சம் கவனித்து வைக்க வேண்டிய அவசியத்தை உண்டு பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறாய், எஸ்.ஐ.” என்ற கடுப்போ அவள் பற்றிய காலுக்கு உரியவன் பதில் கூறாமல் தலை குனிந்து நின்றதோ எதுவும் அனுவின் கருத்தில் பதியவே இல்லை.

அவள் அறிந்ததெல்லாம் கமலநாதனின் கால்கள்தான்.

இந்தக் கால்கள் மட்டுமேதான் அழிவிலிருந்து அவளைக் காப்பாற்றக் கூடியவை; எனவே விட்டுவிடவே கூடாது என்பது மட்டுமேதான்.

ஓர் அன்னிய ஆணுடைய காலைப் பற்றிக் கொண்டு அவள் தரையில் கிடந்து கெஞ்சக் கூடும் என்று யாரேனும் கூறியிருந்தால் முன் தினம் மாலையில்கூடத் தன் உயிரையே பணயம் வைத்து மறுத்திருப்பாள் அனு.

ஆனால் அது நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது தனது ஈன நிலைமை சற்றும் அவள் மனதில் உறைக்கவில்லை.

அந்த மிருகத்திடம் இருந்து தப்பியாக வேண்டும் - அதற்குரிய ஒரே வழி - இது கூட பலிக்குமோ என்னவோ என்ற பயத்துடன் நடுங்கியபடி அவன் காலை விடாதபடி பிடித்துக் கொண்டு கிடந்தாள்.

“இருக்கட்டும். இருக்கட்டும். இந்தத் தடவை தவறினால் என்ன? அடுத்த தடவை வட்டியோடு வாங்கிக் கொள்கிறேன் கமல் அந்த லாட்ஜின் பெயர் என்னவென்று எழுதி வைத்து விட்டுப்போ. இந்தக் கழுதைகள் கெட்டால் அதே குட்டிச் சுவர் தானே! அடுத்த ‘ரெய்’-இல் பார்த்துக் கொள்கிறேனே” என்று கூறி உறுமல் குரலில் வஞ்சினம் உரைத்தான் அந்த அதிகாரி.

“இவளைக் கொண்டு போய் அவர்களோடு விட்டு விடுங்கள்” என்றான் காவலர்களிடம்.

அதிகாரியின் பேச்சை உணர்ந்து கொள்ளாமல் காவலர்கள் நெருங்குவதைக் கண்டதும் மேலும் உதறிக் கொண்டு கமலநாதனின் கால்களில் ஒண்டினாள் அனு.

குனிந்து அவளை எழுப்பி நிறுத்தினான் அவன். “பயப்படாமல் போம்மா” என்றான் தணிந்த குரலில்.

உடம்பிலும் மனத்திலும் கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது.

ஆயினும் பாதுகாப்பின் உருவமான அவனை விட்டுச் செல்ல மனம் இல்லாமல் தயங்கி நின்றாள் அனு.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு நின்றவன், “போம்மா, நான் பிறகு வருகிறேன்” என்றான் மெதுவாகவே.

கைது என்று ஆன பிறகு விடுவிப்பதற்கும் விதிகள் முறைகள் என்று ஏதேதோ ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியிருக்கும் இல்லையா?

அவன் சொல்லுக்குப் பணிந்து காவலர்களோடு இரண்டு எட்டு வைத்தவள், சட்டென நினைவு வந்தவளாய் திரும்பி “நீலா... நீலாவுக்கு ஏதோ ஆபத்து, நீலாண்ணா” என்றாள் பதட்டத்துடன்.

கையில் இருந்த பிரம்பில் பார்வையைப் பதித்தபடி “நீலா... அவளுக்கு வந்த ஆபத்து போய்விட்டதம்மா... வீட்டில் இருக்கிறாள்” என்றான் அவன் முன்னிலும் தாழ்ந்த குரலில்.

எப்படியோ நீலாவுக்கு ஆபத்து இல்லை என்ற நினைவில் ஓரளவு நிம்மதியுற்றவளாக, “சீ...க்கிரமாய் வாருங்கள், நீலாண்ணா” என்று மெதுவாய் மொழிந்து விட்டுக் காவலர்களோடு நடந்தாள் அனு.

காவல் நிலையத்திலிருந்து ‘விஜிலன்ஸ் ஹோம்’ என்று முற்றிலும் பெண்களே இருந்த ஓர் விடுதிக்கு அவளை மற்ற பெண்களோடு அழைத்துச் சென்ற போதும் கமலநாதன் வருவான்; தன்னை இந்த துர்க்கனவிலிருந்து விரைவிலேயே விடுவித்து அழைத்துப் போவான், விவரத்தை உரிய முறையில் சொல்லித் தன் பெற்றோரின் சினத்திலிருந்து கூடக் காப்பாற்றுவான் என்று நம்பியிருந்தாள் அவள்.

அவனை மட்டுமல்ல! நீலாவையும்கூட எதிர்பார்த்தாள்.

அவளோடு கூடத் தந்தை, தமையன்மார் என்று எல்லோரையும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தாள்.

ஆனால், யுகமெனத் தோன்றிய நிமிடங்கள் ஒவ்வொன்றாய்ச் சென்று மணிகளாகி மறைந்த பிறகும் யாருமே வராது போகவும் மீண்டும் பயந்து போனாள்.

இடையே எல்லோரையும் கோர்ட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

சுற்றிச் சுற்றிப் பார்வை அலைந்தும் அங்கும் தான் எதிர் பார்த்த யாரையும் காணாமல் சோர்ந்தாள்.

“இந்தக் குற்றம் செய்தாயா?” என்ற கேள்விக்கு வெகு சுலபமாய் ‘ஆம்’ என்று சொல்லி அபராதம் கட்டி விடுதலையான பெண்களைப் பார்க்கையில் திக்கென்றது.

இவள் முறை வந்தபோது, அங்கே தண்ணீர் குடிக்கக் கூட மனமற்றுத் தொண்டை காய்ந்து கிடந்தவள் வெகு பிரயாசையுடன் “இல்லை” என்றாள்.

சிறு எரிச்சலுடன் நிமிர்ந்து, “வாதாடப் போகிறாயா? வக்கீல் யார்...?” என்று விசாரித்தார் அந்த நீதிபதி.

மலைப்பும் திகைப்புமாய் அலைந்த பார்வை மீண்டும் சோர்ந்து களைந்தது.

ஆனால் தன் பதிலுக்காக நீதிபதி காத்திருப்பதை உணர்ந்து உள்ளூரத் திகைப்பும் பயமுமாக, “வருவார்கள்” என்றாள் குரல் மங்க.

ஏன் வரவில்லை? கடவுளே, இன்னமும் யாருமே ஏன் வரவில்லை என்று உள்ளம் பதைத்தது.

ஒரு யந்திரத்தனமான குரலில் அவளை மீண்டும் இல்லத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு அடுத்த கேசைக் கவனித்தார் நீதிபதி.

இல்லத்தில் அன்று வேறு சில பெண்கள் வந்தார்கள்.

இவளிடம் எந்த லாட்ஜ், என்று ஏதென்று ஆவலாய் விசாரித்தார்கள்.

அவளுடைய ஒதுக்கத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் கேலி செய்து சிரித்தார்கள்.

இந்த மாதிரிப் பெண்களைப் பற்றிக் கதைகளில் படிக்கும்போது - அதுகூட அம்மாவுக்குப் பிடிக்காது என்று அவ்வளவாய்ப் படித்தது இல்லை. அப்போதுகூட உடம்பு குன்றிவிடும்.

இப்போது அவர்களோடு ஒன்றாய் அடைப்பட்டுக் கிடப்பதை நினைக்கையில் அவளது நெஞ்சு பிளந்துவிடும் போல வலித்தது.

தன்னுள்ளே மறுகிக் கொண்டு இருக்கையில் மேலே விமானம் பறந்த ஓசை கேட்டது.

விலுக்கென்று நிமிர்ந்தாள்.

சித்தரஞ்சன் - அவளுடைய ரஞ்சன் இன்று வருவானே; வந்திருப்பானே.

அவனிடம் இதையெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் சொல்ல வேண்டும். சொன்ன பிறகுதான் மனம் ஆறும். ஆனால் பாவம்.

எத்தனை ஆசைகளோடு ஆவலாய் வருவான். நாளை இதெல்லாம் தெரியும்போது எவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கும்.

எப்படியோ விஷயம் தெரிந்ததும் அவனாவது ஓடி வருவான்.

ஆனால் இவர்கள் - நீலா, கமலநாதன், அப்பா! அண்ணன் மார் என்று இவர்களில் யாருமே ஏன் வரவில்லை?

கைது, கோர்ட் என்றெல்லாம் பெரிதாக ஒன்றும் தெரியாவிட்டாலும் ஜாமீனில் எடுப்பது, வக்கீல் வைத்து வாதாடுவது பற்றி ஓரளவு தெரியும் தானே.

விஷயத்தை விளக்கி விடுவிக்க யாராலும் முடியவில்லை என்றாலும் ஜாமீனில் எடுக்கக் கூட யாரும் வராதது ஏன்?

அதுவும் நீலாவின் அண்ணனுக்கு எல்லா விபரமும் தெரிந்த பிறகு?

பின்னே?

யோசிக்க யோசிக்க எதுவும் புரியாமல் மூளை குழம்பிப் போயிற்று.

தொடர்ந்து இரண்டு நாட்கள் தூக்கமின்மையும் பகல் முழுவதுமான குலைப் பட்டினியும் அந்த மூளையின் செயல் திறனை ஊக்குவதாகவும் இல்லை.

மறுநாளும் கோர்ட்டில் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதைக் காணவும் கண்ணை இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

அவள் திகைத்துத் திணருமுன், “மூன்று மாதம் சிறை தண்டனை” என்றார் நீதிபதி.

“இல்லை இல்லை” என்று அவளது கெஞ்சலைக் கேட்பார் யாரும் அங்கே இல்லை.

ஏதோ சூது என்பது உணர் முடிந்தது.

நீலாவையும் அவளுடைய அண்ணாவையும் சூதில் சம்பந்தப்படுத்தி எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

ஆனால் அவளது நிலைமை அறிந்த அவர்கள் இருவரும் வேறு எப்படி எட்டிப் பாராமல் இருக்க முடியும்?

மங்களம் அண்ணியிடம் கூட விவரம் சொல்லாமலே வந்தாளே, வீட்டில் இவள் எங்கேயும் ஓ... ஓடி விட்டதாக எண்ணியிருப்பார்களோ? எப்படியும் விசாரிக்கக் கூட இல்லாமல் சும்மா இருப்பார்களா?

எல்லோருக்கும் மேலாக சித்தரஞ்சன்!

அவன்கூடவா தேடமாட்டான்?

இல்லை இல்லை. இதெல்லாம் கதையோ, கற்பனையோ, சினிமாவோ... மற்றபடி அவளுக்கு எப்படி நேர முடியும்?

எல்லாம் ஏதோ பயங்கரக் கனவு கனவேதான்.

கனவுகூடக் காணும் போது முழுக்க முழுக்க நிஜம் போலவே தானே தோன்றும்.

ஒன்று தோன்றவும் நகம் அழுந்த மறுகையில் கிள்ளிப் பார்த்தாள்.

மனம் இருந்த நிலையில் வலித்ததும் வலியாததும் ஒன்றும் தெரியாமல் மலைத்தாள்.

லேசான கீற்றாக ரத்தம் வரும் வரை கிள்ளியும் வலிக் காமல் இருக்குமா? அதாவது இது நனவாக இருந்தால்!

ஆக இதெல்லாம் கனவுதான் என்ற முடிவுக்கு, முழு நம்பிக்கையற்ற ஒரு சிறு நிம்மதியுடன் வர இருந்தபோது ஒரு சொட்டு நீர் பட்டுக் கைக்கீறல் சூரிலென்று எரிந்தது.

என்னவென்று பார்க்கையில் கண்ணீர் தானாக வடிந்து காயத்தில் விழுந்ததில் தோல் காந்துவதை உணர்ந்தாள்.

அப்படியானால் எல்லாமே மெய்தான் எல்லாமே நனவு தான் என்பதை நெஞ்சக் கூடு காலியாகி விட்டாற் போன்ற பீதியுடன் உணர்ந்தாள்.

இனி என்ன ஆகும்?

மீண்டும், தந்தை, சகோதரர்கள், நீலா என்று எட்டிப் பாராத உற்றார் நினைவில் “ஏன் ஏன்?” என்று தவிக்கத் தொடங்கினாள்.

‘மணக்கிறேன்’ என்று முத்தமிட்டவன் நினைவு ஓயர்மல் வந்து வாட்டியது.

இவளுக்கு என்ன ஆயிற்று என்று தெரியாதோ?

ஆனால் பெண் பேச வருகிறேன் என்றவன் அந்தப் பெண் எங்கே என்று கூடவா விசாரியாது இருப்பான்?

அல்லது அன்று ஒரு வேகத்தில் ‘மணம்’ என்று பேசி விட்டு இரண்டு நாள் தனிமையில் அந்த எண்ணத்தையே விட்டு ஒதுக்கிக் கொண்டு விட்டானா?

அவன் மனம் மாறியிருப்பான் என்று நம்பக்கூட இல்லை தான். மற்றபடி அவளது மவுனத்துக்கு என்ன விளக்கம்?

பதிலிறுப்பார் யாரும் இல்லாமல் கேள்வி மேல் கேள்வி யாகக் கேட்டுத் தன்னையே புண்ணாக்கிக் கொண்டாள் அனு.

அப்போதைக்கு அவளால் இயன்றதும் அது ஒன்றுதான்.

12

“பின்னே சரியென்று சொல். இது லாட்ஜ் மாதிரி கண்டவனும் என்றுகூட இல்லை. மிஸ்டர் சித்தரஞ்சன் பெரிய மனிதர்...” என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவன் அவள்

வெளிப்படையாக அதிர்ந்து குலுங்குவதைக் கண்டு நிறுத்தி, “என்ன?” என்று வினவினான்.

மங்களத்தின் பார்வையில் திகைப்பையும் பின்னர் அது மாறி இரக்கத்தையும் உணர்ந்தாள்.

அனு சித்தரஞ்சனைப் பார்த்தவள் ஆயிற்றே, பாவமாய்த் தான் இருக்கும்.

எதையும் விளக்காமல் வெறுமனே தலையசைத்து வைத் தாள் அனு.

பிறகு அண்ணன் பதிலுக்கு காத்திருப்பதை உணர்ந்து “நீங்கள் சொல்லுகிற மாதிரி நடந்தால் பிறகு நான் சாக வேண்டியிருக்கும் அண்ணா” என்றாள் சிரமப்பட்டு.

“என்ன உலகம்கா நஷ்டமாகி விடும்?” என்று கேட்டான் அவளுடைய அருமை அண்ணன்.

“உயிருடன் இருந்து எங்களை எல்லாம் வதைப்பதை விட வாழ்க்கையில் ஓர் உதவி செய்து விட்டு ஒரு வழியாய்ச் செத்துத் தொலையேன்” என்றான் வெறுப்புடன்.

மணக்கக் கேட்ட சித்தரஞ்சன் மறைந்து மகாபலிபுரம் அழைத்தவன் நினைவு வந்தான் அனுவுக்கு.

கூடவே அந்தப் போலீஸ் அதிகாரியின் ஞாபகமும் வந்தது.

இந்த இரண்டு பேருக்கு வந்த எண்ணம். இனி பார்க்கிற எல்லோருக்கும் வருமே.

அவளுடைய மறுப்பைக்கூட யார் நம்பி மதிப்பார்கள்?

வேதனையோடு நெற்றிப் பொட்டை அழுத்தியபடி திரும்பியவள் கண்களில், தலையை ஒரு புறமாய்ச் சரித்து இந்த வீட்டில் நடக்கும் பேச்சைக் கவனிக்க முயன்றபடி நின்ற எதிர் வீட்டுப் பெண்மணி பட்டாள்.

திரும்பியபோது பக்கத்து வீட்டு சன்னல் திரை ஓரமாய் ஒதுங்கியிருந்தது தெரிந்தது.

மூன்றாம் வீட்டு அம்மாள் காறி உமிழ்ந்தாளே.

நாளை ஊரெல்லாம் துப்புவார்கள்.

உறவெல்லாம் இகழ்வார்கள்.

வாயிலில் நின்று அன்னை அதட்டினாலே நாலு பேருக்கும் கேட்குமே என்று.

காலம் யாருக்காகவும் நிற்பது இல்லை.

மூன்று மாதம் சிறை தண்டனை என்ற வாக்கியத்தைக் கேட்டதும் அனு மயங்கி விழாத குறைதான்.

தனக்கா இப்படி என்ற வியப்பும் தவிப்பும் ஒரு புறம் சிறையில் அணிந்து கொள்ள வேண்டியிருந்த முரட்டுச் சேலையும் தொள தொள சட்டையும் முன்னே யார் அணிந்ததோ என்ற வெறுப்பும் மற்றவர்களோடு பேசப் பிடிக்காத அருவருப்பும் சகிக்க மாட்டாமல் மற்றொரு புறம் வதைக்க நேரம் நத்தை யாய் ஊர்ந்தது.

இன்னமும் நடப்பது எதையும் அவளால் மனதில் ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

நீலா எப்படியோ போகட்டும், அவளுடைய வீட்டார்?

மங்களம் அண்ணியிடம் கூட விவரம் சொல்லாமல் அவசர மாய்ச் செல்லவே தன்னைப் பற்றித் தவறாக எண்ணி - யாரோடு ஓடி விட்டதாக முடிவு கட்டி அதிகம் தேடாமல் போலீசுக்குப் போகாமல் விட்டு விட்டார்களோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

ஆனால் அவள் அப்படிப்பட்டவளா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா என்ற ஆத்திரம் அந்தத் திகைத்த நிலை யிலும் கூட உண்டாயிற்று.

ஆனால் மேலே யோசிக்கையில், எதற்கும் குற்றம் காட்டிப் பேசும் தாயாரையும் அதையே தூண்டிவிடும் சின்ன அண்ணியையும் எண்ணிப் பார்க்கையில் அப்படித்தான் முடிவு கட்டியிருப்பார்கள் என்றே தோன்றிற்று.

ஒரு தரம் டி.வி.யில் காணாமல் போனவர்கள் பற்றிச் சொல்லும்போது ஒரு பதினைந்து வயதுச் சிறு பெண்ணைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அப்போது சிவகாமி சொன்னார். “எவனோடாவது காதல் கீதல் என்று ஓடியிருப்பாள். இப்படியெல்லாம் விளம்பரப்படுத்தி மானம் கெடாமல் பேசாமல் தலை முழுக வேண்டியதுதானே” என்று.

அந்தச் சம்பவம் நினைவு வரவும் தன்னையும் அப்படித் தான் தலைமுழுகி விட்டார்களோ என்று கலங்கிப் போனாள் அனு.

ஆனாலும் வீட்டுப் பெண் காணாமல் போனால் கண்டு பிடிக்க என்று ஒன்றும் முயற்சி செய்யாமல் விட்டு விடுவார்களா?

நம்ப முடியவில்லை அவளால்.

குறைந்த பட்சம் அக்கம் பக்கம் என்று விசாரிக்கவேண்டும் மாட்டார்களோ?

நீலா வீடு மட்டும்தாலே அவள் வெளியே என்று சென்று வரும் ஒரே இடம்.

அவளிடம் கூடவா கேட்க மாட்டார்கள்? அவ்வளவு கவுரவமா?

அன்றிக் கேட்டால் நீலாவுக்கும் அவள் அண்ணனுக்கும் விவரம் தெரியும்தானே.

பின்னே?

வட்டத்தின் கோடு முடிவற்றுத் தொடர்ந்தது.

ஏதோ சூது என்கிற அளவில் புரிந்தது.

நீலாவும் அவள் அண்ணனும் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் அறிவிற்குத் தெரிந்தது.

ஆனால் நீலா அவளுடைய பிரியமான தோழி.

அவளுடைய அண்ணனோ தன் மேல் அதிகாரியின் கோபத்தைக் கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அவளைக் காத்தவன்.

இவர்களைப் பற்றி எப்படித் தவறாக எண்ணுவது?

மீண்டும் கையிருட்டில் வழிதேடுவது போலக் காரண காரியம் புரியாத கலக்கமே மிஞ்சியது.

இந்தக் கலக்கத்தோடு கூட நாளாக ஆக ஓர் அச்சமும் சேர்ந்து கொண்டது.

அவளைத் தவறாக எண்ணித் தலைமுழுகியே விட்டார்களோ, வீட்டில் இனி சேர்க்க மாட்டார்களோ என்ற பயத்தோடு கூடவே சித்தரஞ்சனும் மனம் மாறி விட்டிருந்தால் - அப்படி இல்லையென்றால் இந்த உலகையே தலைகீழாகப் புரட்டியேனும் அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்திருப்பான் இல்லையா? அவனும் மாறியிருந்தால் பிறகு அவள் கதியென்ன?

கதிக்கென்ன வந்தது? பேசாமல் ஒரு 'வொர்க்கிங் விமன் ஹாஸ்டலில்' தங்கிக்கொண்டு சம்பளத்தை வாங்கிச் செலவு பண்ணிக் கொண்டு ஜாலியாக இருக்க வேண்டியது தானே என்று தைரியமாக எண்ணமிட அவளால் முடியவில்லை.

அவள் அந்த மாதிரிப் பெண் அல்ல.

அவளுக்கு உறவு வேண்டும்; பிரியம் வேண்டும்; காதலும் வேண்டும்.

அத்தோடு இந்த மூன்று மாதம் கழிந்து சென்றால் வேலைதான் எப்படி நிலைக்கும்.

ஏற்கனவே அந்த வேலைக்கு ஜோதி வந்திருப்பாளே.

அத்தோடு இந்த பட்டத்துடன் செல்கையில் வேறு வேலைதான் வேறே எங்கே கிடைக்கும்?

விழித்திருக்கும் நேரமெல்லாம் தவியாய்த் தவித்து நூங்கவும் முடியாமல் நாளொரு மேனியாய் உடல் இளைத்தாள் அனு.

இந்தத் தவிப்பினூடே பத்து நாட்கள் கழிந்தன.

அன்று மதியத்துக்கு மேல் சிறை அதிகாரி அனுவை அழைத்தார்.

“இன்றிலிருந்து உனக்கு விடுதலை” என்றார் மேசை மேலிருந்த காகிதத்திலேயே கவனமாக.

“எ... எப்படி மேடம்?” என்று திகைப்புடன் வினவினாள்.

“யாரோ உனக்காக அபராதத் தொகையைக் கட்டி விட்டார்களாம். ஆனால்... படித்த பெண்ணாகத் தெரிகிறாய் நீ ஏன் இந்த மாதிரித் தொழிலுக்கெல்லாம்?” என்றவரை இடைமறித்தாள் அனு.

“இல்லை மேடம். நான் அப்படிப்பட்டவள் அல்ல. மெய்யாகவே என் தோழியைப் பார்க்கப் போன இடத்தில் தவறாகத்தான் என்னை...” என்று தொடங்கியவள் சிறை அதிகாரியின் முகம் கடுப்பதைப் பார்த்து நிறுத்தினாள்.

“சரி சரி. இது எல்லோரும் சொல்லும் கதைதான். யார்தான் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறார்கள். ஒப்புக் கொண்டாலும் என் பெரிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வேறு வழியில்லை என்று அளப்பார்கள். எப்படியோ தொலையுங்கள். ஆனால் ஒன்று.

அடுத்த முறை மாட்டிக் கொள்ளும்போது குறைந்தது ஓர் ஆண்டு தீட்டி விடுவார்கள். அதற்கு அஞ்சியேனும் ஒழுங்காக இரு. இதோ உன் ஆடைகள் அணிந்து கொண்டு வந்து இதில் கையெழுத்திட்டு விட்டுக் கிளம்பு” என்றவர் அதற்கு மேல் அவளிடம் பேச விருப்பம் அற்றவராய் வேறு ஒரு பைலைப் பிரித்துப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

அந்த அலட்சியம் அனுவின் மனதைப் பாதிக்கத்தான் செய்தது.

ஆனால் அதை மாற்ற ஒன்றும் செய்ய இயலாமையால் ஒன்றும் பேசாமல் தன் துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு அகன்றாள்.

ஆயினும் கிளம்பும் முன் அவரிடம், “வேண்டுமானால் பாருங்கள் மேடம், நான் மேலே அப்பீல் செய்து என்னுடைய குற்றமற்ற தன்மையை நிரூபிக்கிறேனா இல்லையா என்று நீங்கள் பாருங்கள்” என்றாள் உறுதியோடு.

அபராதத்தைக் கட்டியிருப்பதில் இருந்து அவளுடைய வீட்டார் அவளைக் கைவிட்டு விடவில்லை என்பது தெரியவில்லையா?

ஆனால் அவளுள் துளிர்விட்ட நம்பிக்கையைச் சிறை அதிகாரி முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்தார்.

“அப்பீலா? அபராதத்தைக் கட்டிய பிறகு உன் மாதிரி வழக்குக்கு அப்பீலுக்கு அனுமதி கூடக் கிடைக்காதே” என்றார் அவர்.

“என்ன சொல்லுகிறீர்கள் மேடம்? இனி... இனி அப்பீலே செய்ய முடியாதா?” என்றாள் அனு கலங்கிப் போய்.

அவர் தோளைக் குலுக்கவும், “என் வீட்டில் இது தெரியாமல் அபராதத்தைக் கட்டி விட்டார்களேயோ இருக்கிறதே. இனி என்ன செய்வது?” என்றாள் வேதனையோடு.

இந்த மாதிரிப் பழியோடு எப்படி வாழ்வது? அதை எதிர்த்துப் போராடக் கூட வழியில்லாது போகுமா என்று அவள் மனம் தவித்தது.

ஆனால், “வீடா?” என்றார் சிறை அதிகாரி ஒரு மாதிரி குரலில்.

வயிற்றில் குளிருடன் அவள் நிமிர்ந்து பார்க்கவும், “பெண்கள் குற்றவாளிகளாகவே இருப்பது எனக்குப் பிரியம் இல்லை. உன் பைலில் நீ கொடுத்திருந்த விலாசத்திற்கு நீ வந்ததுமே டெலிபோன் செய்தேன். உன் பெயரில் அங்கே யாருமே இல்லை என்றார்கள்” என்று மேலும் ஒரு கல்லைத் தூக்கி அவள் தலையில் போட்டார் அவர்.

தொடர்ந்து, “போ போ. இனியேனும் இப்படித் தப்பு விவரங்கள் கொடுக்காமல் தப்புத் தொழில் செய்யாமல் ஒழுங்காக வாழுகிற வழியைப்பார். நல்லம்மா. இவளைப் போய் வெளியே விட்டு வா” என்று மீண்டும் திரும்பிக் கொண்டார்.

அனுவின் நெஞ்சுக்குள் மீண்டும் ரயில் தடதடத்தது.

இல்லையென்று மறுக்கிறவர்கள் அபராதத்தை ஏன் கட்டினார்கள்?

அவள் பழியை உறுதிப்படுத்தவா?

அவ்வளவு கொடூரம் இருக்குமா? அதிலும் பெற்றவர் களுக்கு?

ஆனால் இல்லை என்று மறுத்து விட்டார்களே.

பத்து நாட்களுக்குப் பிறகாக, வேகவேகமாய் இயங்கும் வெளி உலகத்தைப் பார்க்கையில் நெஞ்சை அடைத்தது.

அநியாயமாய் ஏற்றப்பட்ட அருவருப்பான பழியும் அதனால் பட்ட அவமானங்களும் வேதனையுமாக உடம்பெல்லாம் சிலிர்த்துக் கண்ணோரம் கரித்தது.

எல்... லாம் அம்மாவிடம் கொட்டிவிட வேண்டும்.

சாதாரண விஷயங்களைத் தாயார் புரிந்து கொள்ளா விட்டாலும் மனம் நைந்து வெளிவரும் கதறல் கூடவா தெரியாமல் போகும். இல்லை இல்லை. கட்டாயம் புரியும்.

இவ்வளவு காலம் கழித்துத் தாயின் தேவை அப்போது தான் முழுமையாகப் புரிந்தது அனுவுக்கு.

மாமலையாய்த் தலையில் ஏற்பட்ட இந்த துயரத்தை வேறு யாரால் இறக்க முடியும்?

முன்போல் ஒரு சுடு மொழியில் நத்தையாய் ஒதுங்கிக் கொள்ளாமல் கோபப்பட்டாலும் கடிந்துரைத்தாலும் பிடிவாதமாய் எல்லாவற்றையும் சொல்லி...

“தூ!” என்று யாரோ உரக்கக் காறி உமிழும் ஒலியில் சட்டென நின்று திரும்பிப் பார்த்தாள்.

மூன்றாம் வீட்டு அம்மாள்.

தொண்டைக் கமறலோ என்ற சந்தேகத்துக்கு இடமே வைக்காமல் தோளில் முகவாயை இடித்துக் காட்டிவிட்டுத் திரும்பிச் சென்றாள் அந்த அம்மாள்.

மனதில் கஷ்டப்படாமல் இருக்க முடியவில்லை அவளால்.

ஆனாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் பார்வையைச் சாலையில் பதித்து நடந்து நேராக வீட்டை அடைந்தாள்.

அவளுடைய வீட்டிலோ ஒரு சன்னல் கதவுகூடத் திறந்திருக்கவில்லை - அவளுக்கு.

அழைப்பு மணியை அழுத்தினாள்; மெல்லக் கதவைத் தட்டினாள். அதற்குப் பதிலின்றிப் போகவும் ‘அம்மா’ என்று அழைத்துப் பார்த்தாள்.

“அம்மாவைக் கூப்பிடுகிறாள், அருமருந்தென்ன புத்திரி ரத்தினம், அம்மாவுக்குக் கேட்க இந்தச் சத்தம் போதுமா? அதற்கு இன்னும் எத்தனையோ மடங்கு உரக்க அல்லவா

அழைக்க வேண்டும்” என்றது விசுவத்தின் குரல் எகத்தாளமும் கோபமுமாக.

தொடர்ந்து அண்ணியின் மெதுவான குரல், “என்ன வேண்டுமானாலும் நேரில் சொல்லுங்களேன். வாசலில் நின்று அவள் அலறுவது தாங்கவில்லையே.”

“தாங்கவில்லை என்றால் நீயும் அவளோடு போய்விடு. இதில்தான் நல்ல வருமானமாமே. ஏண்டி, நீயும் இதற்கெல்லாம் உடந்தைதானா?”

மேலே சத்தமில்லை.

அண்ணி தன் வழக்கம்போல ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பி யிருப்பாள் என்று ஊகித்தாள் அனு.

அவளுடைய மனவேதனை பற்றி ஒருவருக்கும் அக்கறை இல்லையே. எல்லாம் தங்கள் மானம் பற்றி மட்டும்தானே நினைக்கிறார்கள். அவளிடம் நம்பிக்கை இல்லாததோடு அவளது மானம் பற்றிய அக்கறையும் அறவே இல்லை.

தாயார் ஹாலில் இல்லை என்பது புரிந்தது.

உரக்கக் கூப்பிடச் சொன்னானே, ஒருவேளை அன்னை உறங்குகிறாளோ என்று தோன்றியது அனுவுக்கு.

சிவகாமிக்கு ஒற்றைத் தலைவலி தொல்லை உண்டு.

தூங்கும்போது இடையில் விழித்தால் கட்டாயம் வந்து விடும். அதனால் பின்கோடி அறையில் உள்ளே பூட்டிக் கொண்டுதான் தூங்குவார்.

இப்போதும் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி, அண்ணனை விளித்தாள் அனு.

“கதவைத் திறவுங்கள் அண்ணா” என்றாள் சற்று உரக்க.

“சத்தம் போடாதே, சனியனே” என்று சன்னல் கதவைத் திறந்து சீறினான் விசுவம்; “சனியன், சனியன். உன்னைத் தான் அந்த லாட்ஜிலேயே வந்து பார்த்திருப்பேனே. அதற்கு

முன் என்ன அவசரம் என்று இங்கே வந்து வீட்டை நாற டிக்கிறாய்?”

“என்னண்ணா, இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள். நான் அந்த மாதிரிப் பெண்ணா? என்னைத் தப்பாய்...” என்று அழாக் குறையாய்ப் பேசியவளை ஆத்திரத்துடன் இடை மறித்தான் விசுவநாதன்.

“தப்...பாய்? தப்ப...பாய் உன்னைப் பிடிப்பதற்கு அந்த நேரத்தில் அந்த லாட்ஜில் உனக்கு என்னடி வேலை?”

“இல்லை அண்ணா, நான் நீலாவுடன்தான் என் தோழி சுருதியைப் பார்க்க அங்கே போனேன்” என்று விளக்கவே முயன்றாள் அனு.

“பத்து நாள் ஓய்வில் யோசித்து வைத்த கதையா? அந்த நீலாவின் அண்ணன் போலீஸ்காரன். நீ சொல்லுவது மெய்யென்றால் அவன் ஏன் உன்னைக் காப்பாற்றவில்லை? அன்றைக்குக் கடைத்தெருவில் என்னை ஏளனமாய் பார்த்து முறைத்துத் திருப்பிக் கொண்டு போனான். அவன் மட்டுமா? அறிந்தவர் தெரிந்தவர் அத்தனை பேரும் காறித் துப்பாத குறைதான்” என்று பொரிந்துக் கொட்டினான் அவன்.

“என் அப்பா வீட்டில் எனக்கு ஒரே தலைகுனிவாகி விட்டது” என்று சமயம் பார்த்து ஊதி விட்டாள் தாரகா. “இவளுக்கு நிஜமாகவே வேலை உயர்வு சம்பள உயர்வு எல்லாம் வந்ததா அல்லது இந்த சம்பாத்தியத்தை வெள்ளைப் பணம் ஆக்கி னாளா என்கூட கேட்பார்கள்.”

கண்களையும் உதடுகளையும் ஒரு கணம் இறுக மூடித் திறந்தாள் அனு. “அண்ணா, நான் அம்மாவுடன் பேச வேண் டும். நீங்களாகக் கதவைத் திறக்கிறீர்களா அல்லது நான் உரக்கக் கத்தி அம்மாவை எழுப்பட்டுமா?” என்றாள் உறுதி யான குரலில்.

சட்டென வாயில் கதவு திறந்தது.

கதவை அடைத்து நின்ற விசுவம், “அம்மாவுடன் பேச வேண்டுமா? பேசு. நன்றாகப் பேசு. இந்த அம்மாவுடன் இந்தா” என்று அவளிடம் ஒரு படத்தை விசிறி அடித்தான்.

திடீரெனத் தொண்டையில் வந்து இதயம் துடிக்கக் குனிந்து படத்தை எடுத்துப் பார்த்த அனு வீறிட்டுக் கதறி தரையில் சரிந்தாள்.

ஏனெனில் சிவகாமி சும்மா சும்மா மிரட்டியதை மெய் யாக்கி விட்டிருந்ததை காட்டும் படம் அது.

13

பத்து நாட்களாகக் கவலையும் பயமுமாய் அனு சரியாக உண்ணவில்லை; உறங்க வில்லை. அந்த நிலையில் ஆறுதலுக்காகத் தேடிய தாயாரும் இல்லை - அதுவும் அவராக வாழ்வை முடித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதைத் திடுமென அறிய நேர்ந்தபோது அதைத் தாங்கி நிற்கும் சக்தி அவளுக்கு இல்லை.

கண் இருள மயங்கிச் சாய்ந்து விட்டாள்.

அதுவரை ஒரு குரூரத்துடன் அவளைக் கொத்திப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்த விசுவமும் தாரகையும் விழிக்க உள்ளிருந்து வந்த மங்களம் கையில் கொணர்ந்திருந்த நீரை நாத்தனாரின் முகத்தில் மெல்லத் தெளித்தாள்.

“சும்மா சொம்பு நீரை முகத்தில் ஊற்று. எல்லாம் பாசாங்கா யிருக்கும்” என்று விசுவமும் தாரகையும் கூறியது கேளாதது போலப் பாவித்து அனுவை தூக்கித் தன் மேல் சாய்த்துக் கொண்டு, “அனும்மா... அனு...” என்று மிருதுவாய் அழைத் தாள் அவள்.

மெல்லக் கண்விழித்த அனுவுக்கு மங்களத்தின் முகத்தில் காணப்பட்ட இரக்கம் மேலும் தவிப்பூட்டியது.

“அண்ணி...” என்றவள் மேலே பேச முடியாமல் மங்களத்தின் மடியில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விசும்பி அழலானாள்.

அவள் முதுகை வருடியபடி பேசாமல் இருந்தாள் மங்களம்.

பத்தே நாட்களில் அந்தப் பெண்ணின் மெலிவு அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

கூடவே இந்த அதிர்ச்சியில் என்ன ஆவாளோ என்று கவலையாகவும் இருந்தது.

அழக்கூட ஆவியற்றுக் கண்ணீர் வடியச் சோர்ந்து கிடக்கும் பெண்ணை இந்தக் கிராதகர்கள் என்ன செய்வார்களோ என்று அஞ்சினாள்.

இடையே கணவன் பொறுமையிழந்தாற் போல வந்து எட்டிப் பார்ப்பது தெரிந்தது.

ஏதோ ஜாடை காட்டுவதுகூட ஓரக்கண்ணில் படத்தான் செய்தது. வேண்டுமென்றே எதையும் கவனியாதது போல அனுவின் முதுகை தடவியபடி பேசாமல் அமர்ந்திருந்தாள்.

அவளுக்கு மாமியாரின் மறைவு நினைவு வந்தது.

அனு காணாமல் போன அன்று இரவில் போலீசில் சொல்லலாமா என்று மங்களம் கேட்டதற்கு எல்லாருமாய் எப்படிப் பாய்ந்தார்கள்!

நீலாவின் வீட்டில் தங்கை இல்லையென்று வந்த அவளுடைய கணவன் நீலாவிடம் கேட்டிருப்பானா என்பதுகூட அவளுக்கு சந்தேகம்தான்.

நள்ளிரவில் அந்தப் பத்திரிகை நிருபர் வந்து அனுவின் கதை பற்றிச் சொல்ல “மெய்யாகவா?” என்று ஒரு கேள்வி தான்.

“மெய்தான்” என்று போலீஸ் ஜீப்பில் இருந்து அனு இறங்குகையில் எடுத்த போட்டோவை அவர் காட்ட,

“நாளைப் பத்திரிகையில் வருமே” என்றதுதான் சிவகாமி கடைசியாகப் பேசியது.

எழுந்து அறைக்குள் சென்றவளைப் பிறகு உயிரோடு யாரும் பார்க்கவில்லை.

மங்களத்துக்கு வருத்தம் வரவில்லை! கோபம்தான் வந்தது. கையாலாகாத கோபம்.

பெற்ற மகளின் கதி பற்றிக் கவலையில்லையா?

பத்திரிகையில் வந்தால் தனக்கு நேரும் அவமானம்தான் அதை விடப் பெரிய விஷயமா?

‘மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமான்’ என்று காட்டிவிட்டார்களாக்கும் என்று அசட்டையாக நினைத்தாள் மங்களம்.

அவள் கெஞ்சக் கெஞ்சத் திரும்பவும் அதே வேலைக்கு விரட்டியது அவ்வளவு சீக்கிரம் மறந்து போகுமா?

கதவு நிலையில் மீண்டும் வந்து நின்றான் விசுவம். “போதும் போதும். ரொம்பவும்தான் உருக வேண்டாம்” என்றான் பொதுப்படையாக. “போய் வேலையைப் பார் மங்களம்” என்று மனைவியை ஏவினான்.

மறுக்க விரும்பிய போதும் பணிந்தே பழகிவிட்ட பழக்கத்தில் குனிந்து, “எழுந்திரு அனு. கொஞ்சம் காபி தருகிறேன். குடித்தால் தெம்பாக இருக்கும்” என்று மடியில் கிடந்தவளை எழுப்பினாள். “உள்...” என்று தொடங்கியவளைக் கணவனின் முறைப்பு நிறுத்த ஒரு பெருமூச்சுடன் உள்ளே சென்றாள்.

மெல்ல எழுந்து அமர்ந்தாள் அனு. கண்களில் நீர் கோடாக இறங்க, சின்ன விசும்பல்கள் மட்டும் நிறுத்த மாட்டாமல் தொடர்ந்தன.

“இனி என்ன அழுது என்ன பிரயோசனம்? கண்ணைத் துடைத்துக் கொள் அனு. உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வேண்டும்” என்றான் விசுவம் தணிந்த குரலில்.

பதிலேதும் கூறாவிட்டாலும் அவன் பேச்சைக் கவனிப்பதற்கு அடையாளமாய் முகத்தை அவன் புறம் திருப்பினான் அவன் தங்கை.

“இதோ பார் அனு, நீ செய்த குற்றத்துக்காக இந்த வீடு அநியாயமாய்த் தாயை இழந்தது... வேண்டாம் வேண்டாம். இல்லை இல்லை என்று மீண்டும் ஏதும் கதை சொல்ல வராது. அதைக் கேட்க எங்களுக்கு நேரம் இல்லை; விருப்பமும் இல்லை. பார், நீ செய்த பெரும் பிழைக்குக் கூட ஒரு மாதிரி பிராயச்சித்தம் செய்ய உனக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது.”

மெல்ல அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் அனு.

ஒரு கணம் தயங்கிவிட்டு, மீண்டும் சொல்லத் தொடங்கினான் அவன். “தொழிலில் கொஞ்ச காலமாகவே நம... எங்களுக்கு நஷ்டம். உனக்காக வேறு அம்மா எடுத்துக் கொண்டே இருந்தார்களா, கிட்டத்தட்ட இரண்டு லட்சம் ஆகிவிட்டது...”

மாதம் சுமார் ஆயிரம் ரூபாய் எடுத்தால் இரண்டு ஆண்டு களில் இரண்டு லட்சம் ஆகிவிடுமா? என்ன கணக்கு இது என்று கேட்கக் கூடத் தோன்றாமல் அண்ணன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

“எல்லாவற்றையும் முழுவதுமாகப் பைசல் செய்கிறாராம் - நீ... நீ மட்டும் ஒரு நாள் அவரோடு இருந்தால்...”

அனுவின் கண்கள் அதிர்ச்சியில் அகன்றன.

“வீட்டுப் பெண்ணை விலைபேச வருகிறானா, ராஸ்கல் என்ன தைரியம்! அவனை அங்கேயே கொல்லுவது இல்லையா?”

ஒரு கணம் எல்லோரும் ஆச்சரியமாய் மங்களத்தைப் பார்த்தனர்.

பேச்சே அறியாத மங்களம்!

வினாடியில் சமாளித்துக் கொண்டு பதிலிறுத்தான் விசுவம். “பத்து நாட்களுக்கு முன் இந்த வார்த்தை யாரேனும் சொல்லியிருந்தால் நாக்கை அறுத்திருப்பேன். இப்போது சாக்கடையில் எச்சில் துப்புகிறேன் என்று ஒருவன் சொன்னால் அதில் ஆத்திரப்பட என்ன இருக்கிறது?”

“நான் தப்பே செய்யவில்லை அண்ணா. சத்தியமா” என்றான் அனு நலிந்த குரலில்.

“உதைப்பேன், கழுதை, உன்னைத் தொடக்கூடாது என்று இருக்கிறேன். மற்றபடி அடித்தே கொன்று விடுவேன்” என்று பல்லைக் கடித்தான் விசுவம்.

அனு மலங்க விழிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, “முதலில் அவள் கொஞ்சம் காபி குடிக்கட்டும்” என்று கணவனைத் தாண்டி காபி கப்புடன் முன்னே வர முயன்றான் மங்களம்.

காபி சிந்துவதைப் பொருட்படுத்தாமல் அவளை உள்ளே தள்ளினான் விசுவம். “முதலில் அந்தக் கழுதை பதில் சொல்லட்டும். பிறகு வைத்துக்கொள் உன் உபசாரங்களை எல்லாம்” என்று அதட்டி விட்டு மீண்டும் தங்கையிடம் திரும்பினான்.

“தயவு பண்ணிச் சரியென்று சொல், தாயே. ஏதோ அப்பாவாவது பிழைத்துப் போகட்டும்.”

“தயவு செய்து இப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள் அண்ணா. நிஜமாகவே நீங்கள் என்னைத் தப்பா...”

“அந்தக் கதையெல்லாம் வேண்டாம் என்று சொன்னேன் இல்லையா” என்று கத்தினான் அண்ணன்.

உடனே குரலைத் தணித்து, “சரி, உனக்குப் புரிகிற பாஷையில், உனக்குப் பிடித்த மாதிரியில் பேசுகிறேன், கேட்டுக் கொள். இன்று இரவு மட்டும் தான் உனக்கு வேலை. வேண்டுமானால் பத்தாயிரம் ரூபாய் தருவதாக அப்பா சொன்னார்கள். ஒரே நாளில் பத்தாயிரம்! இதுவாவது புரிகிறதா?” என்றான்.

ஒன்றும் எண்ண மாட்டாமல் அனுவின் மனம் திகைத்தது.

இப்படிக்கூட ஒரு தங்கையிடம் அண்ணன் பேச முடியுமா?

கைது, தண்டனை என்று ஆனால் மெய்யென்று எண்ணி விட்டார்கள் பாவம் ஒரு புறம் சமாதானம் செய்ய முயன்றாலும் அதெப்படி என்னவென்று கூடக் கேளாமல் ஒரு பொய்ப் பழியை இவர்கள் நம்பலாம் என்று ஆத்திரமும் கிளர்ந்தது.

அந்தச் சினம் தந்த சக்தியில் நிமிர்ந்து, “முடியாது” என்றாள் இயன்ற மட்டும் அழுத்தத்துடன்.

“முடியாதா? முடியாதா” கீரிச்சிட்டான் அவன். “ராட்சசி, கொலைகாரி. அம்மாவைக் கொன்றது உனக்குப் போதாதா? எங்களையும் ஒட்டு மொத்தமாய் ஒழித்தால்தான் நிம்மதி. அப்படித்தானே.”

“அப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள் அண்ணா... ப்ளீஸ்.”

“அப்படித்தான் சொல்லுவேன், அது நிஜமும் கூட. இரண்டு லட்சம்! நாங்களும் உன்னைப் போல சொரணை கெட்டவர்கள் என்று நினைத்தாயா? நாங்கள் மானம் உள்ளவர்கள். போய் விடுவோம். அதுதான் உன் ஆசை. அம்மாவைப் போல நான், அப்பா, தம்பி எல்லோரும் ஊஞ்சலாடினால்தான் உனக்கு திருப்தி, இல்லையா?” என்றான் அவன் குரூரத் துடன்.

தடுக்க இயலாமல் அந்தக் காட்சி மனக் கண்ணில் தோன்றிவிட, “அம்மா” என்று கைகளால் கண்களையும் பொத்திக் கொண்டு, “அப்படிச் சொல்லாதீர்கள் அண்ணா, சொல்லாதீர்கள்...” என்று கதறி விட்டாள் அனு.

சற்றும் இரக்கமின்றி அவன், “நடக்கயிருப்பது அதுதான். இந்த இரண்டு லட்சம் கடன் இந்த வழியில் தீரவில்லை யென்றால் வீட்டில் எல்லோரும் பட்டினி கிடக்க வேண்டியது தான். அதுவும் கடன்காரப் பட்டத்தோடு. அதைவிடத் தூக்...”

என்றபோது. “அய்யோ, வேண்டாம் அண்ணா” என்று இடை மறித்துக் கெஞ்சினாள் தங்கை.

கூசிப் போகிறவள் அனு. ஆனால் இன்று அந்த நிலையெல்லாம் தாண்டிப் போய் தன் இழப்புகள் மட்டுமே பெரிதாய் தோன்றின.

ஆக அன்பு இல்லை; ஆதரவு இல்லை; வீடு இல்லை; சுற்றம் இல்லை; பெற்ற தாயும் இல்லை; உற்ற காதலனும் இல்லை.

இருந்தால் ஒரு நாளைக்கு இரையாய்க் கேட்பானா?

ஊரெல்லாம் - நாடெல்லாம் கைகால் கொம்பு முளைத்துப் பரவிவிட்ட கெட்ட பெயர் மட்டும் பூதமாய் நின்று அவளை விழுங்கக் காத்திருந்தது.

அனுஅணுவாய் இந்த வதை அவள் பட்டுத்தான் ஆக வேண்டுமா?

எதிர்காலம் தாங்க மாட்டாத பளுவாய்த் தோன்றிவிட, அந்த வினாடியில் அனு ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

அண்ணன் புறம் திரும்பிச் “சரி” என்றாள்.

“என்ன சரி என்றான்” அவன் புரியாமல்.

“நான் சி... சித்... நீங்கள் சொல்லுகிறபடி செய்கிறேன்” என்றாள் குரல் நடுங்க. “ஆனால் ஒரு நிபந்தனை.”

முதலில் திகைத்துப் போனான் அவன். உடனே சமாளித்து, “என்ன வேண்டும்? இன்னும் கொஞ்சம் பணம் வேண்டுமா? மேலே ஐயாயிரம் போதுமா? அதற்கு மேல் கேட்டு விடாதே. இல்லை” என்று பரபரத்தான்.

“இல்லை. பணம் வேண்டாம்” என்றாள் அனு சோர்வுடன்.

“பின்னே?”

“தூக்க மாத்திரை ஒரு பாட்டில்.”

ஒருகணம் யாரும் பேசவில்லையே.

பேச முடியவில்லையோ?

14

அத்தனை பேரிலும் முதலில் சுதாரித்துக் கொண்டவள் தாரகேசுவரிதான்.

“சாகிறவளை எங்கேனும் கண்காணாத இடத்திற்குச் சென்று செத்துத் தொலையச் சொல்லுங்கள். இங்கே அதை அடித்து வைத்த கூத்து இன்னும் பத்து பிறவிக்குப் போதும். இவளும் செய்து வைத்தால் இது இன்னும் பெரிய கதையாகி விடும். வருகிறவர்களுக்கும் போகிறவர்களுக்கும் பதில் சொல்லி அழ என்னால் ஆகாது” என்றாள் வெறுப்புடன்.

முதல்முறையாக வாயைத் திறந்து, “தாரா...” என்று இழுத்தான் சின்ன அண்ணன் வினாயகம்.

“உன் மனைவி சொல்வதும் சரிதானே, வினு, திரும்பவும் - ஒரு மூச்சு பத்திரிகைக்காரர்களும் ஊர் வம்புகளும் படையெடுப்பார்கள். அதைவிட எங்கானும் வெளியூரில்...”

யோசனையோடு பேசிய கணவனை இடைமறித்தாள் மங்களம். “அய்யோ, அந்தப் பிள்ளையின் உயிரைப் பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். புரியவில்லையா? உடன் பிறந்த பாசம்தான் இல்லை என்றாலும் மனிதாபிமானம் கூடவா. ஆ...” என்று கன்னத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு கீழே விழுந்தாள்.

“வாயை மூடித் தொலை சனியனே. அம்மாவின் உயிரை வாங்கிய இந்த நாய் உயிரோடு இருப்பதுதான் பாவம்.”

ஆனால் வாயை மூடாமல் மேலும் ஏதோ சொல்லத் தொடங்கிய மங்களத்துக்கு முதுகில் ஓர் உதை கிடைத்தது.

வலியில் சுருண்ட அவளைக் கரகரவென்று இழுத்துச் சென்று ஓர் அறைக்குள் தள்ளிக் கதவை வெளிப்புறமாகத் தாளிட்டு விட்டு வந்தான் விசுவம்.

உள்ளே நடந்ததை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த அனு அவன் திரும்பி வந்ததும் பேசினாள்.

“எனக்குத் தூக்க மாத்திரை ஒரு பாட்டிலும் தூரத்து ரயில் ஏதாவது ஒன்றில் முதல் வகுப்பு டிக்கெட்...”

“மகாராணிக்கு முதல் வகுப்பு கேட்கிறதாக்கும்” என்றாள் தாரகை.

ஒரு முறுவலின் சாயலில் அனுவின் உதடுகள் நெளிந்தன.

அண்ணனிடமே திரும்பி, “எல்லாம் உங்களுக்காக உங்களுடைய கவுரவத்திற்காகத்தான் அண்ணா. இரண்டாம் வகுப்பு என்றால் உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் கூட இருக்கலாம். இந்த வகுப்பில் மொத்தமாய் ஒரு கேபினில் உள்ள நாலு டிக்கெட்டையும் டிக்கெட் பரிசோதகரிடம் காட்டி விட்டு நான் உள்ளே பூட்டிக் கொள்வேன். பிறகு ரொம்ப தூரம் போன பிறகு - “நான் அனாதை, தனிமை, தற்கொலை” என்று எழுதி வைத்துவிட்டு மாத்திரைகளை தின்று விட்டால் உங்களுக்குத் தொல்லை ஏதும் இராது” என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

தன்னுடைய மரணத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம் என்ற உணர்வே இல்லாமல் கோவையாகவே சொல்லி முடித்தாள்.

அண்ணன் என்ன மாதிரி உணர்ந்தானோ.

சில விநாடிகள் பொறுத்து, “பரவாயில்லை, உனக்கு நன்றாகவே திட்டம் போடத் தெரிகிறது. ஆனால் இந்த கெட் டிக்காரத்தனம் இல்லாமல் இத்தனை நாள் வீட்டை, ஊரை ஏமாற்ற முடியுமா?” என்று பேச்சிலேயே மற்றொரு ஊசியைச் சொருகினான்.

பதிலேதும் சொல்லவில்லை சின்னவள்.

இன்னமும் ஒருநாள், அதற்குப் பிறகு நெஞ்சைக் கசக்கும் இந்த வேதனை இராதல்லவா என்று கணக்கு போடத் தொடங்கி விட்டிருந்தது அவள் மனம்.

“டிக்ரெட் எடுக்கும்போது தப்பு விலாசம் கொடுங்கள்” என்றாள் தாரகா அவசரமாய்.

“ம். ஞாபகம் வைத்துக் கொள்கிறேன்” என்று உள்ளே சென்றாள்.

டெலிபோனை எடுத்து அவன் பேசுவது தெளிவாகக் கேட்டது.

எங்கோ ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் படபடத்தது.

தெரு விளக்குகள் ஒளி பெற்றன.

எதையும் கவனிக்கத் தோன்றாமல் சுவரோடு சாய்ந்து கிடந்தாள் அனு - இன்னமும் ஒரே நாள்...

ஆனால் அத்தோடு அவளை விட்டுவிடக் கூட அவளுடைய சின்ன அண்ணனிக்கு மனம் வரவில்லை போலும்.

அனுவின் அருகே வந்து குறுகுறுப்புடன் பார்த்து, “இவ்வளவு நாள் இப்படிச் சம்பாதித்த பணத்தை என்னடி செய்தாய்?” என்று மெதுவான குரலில் வினவினாள்.

விழிகள் அகன்றபோதும் அவளுக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லத் தோன்றவில்லை அனுவுக்கு.

‘செத்த உடலைத்தான் அடிக்கிறாய், சின்னண்ணி, எனக்குக் கொஞ்சமும் வலிக்கவே இல்லை தெரியுமா?’ என்று நினைப்பு மட்டும் ஓடியது.

ஆனால் அவளுக்கு அப்படி ஒன்றும் வலி மரத்துப் போய் விடவில்லை என்று விரைவிலேயே உணரும்படி ஆயிற்று.

மாலை மயங்கி இருள் படர்ந்து அடர்ந்தது.

வாயில் வராண்டாவில் சுவரோடு சாய்ந்து கிடந்த அனுவை அந்த வீட்டில் யாரும் கவனிப்பதாக இல்லை.

அப்பா - அவளுடைய தந்தையைப் பார்க்க வேண்டும் போல ஒரு சிறு ஆவல் ஒரு தரம் தோன்றியது.

ஆனால் பத்தாயிரம் தரச் சொன்னார் என்று அண்ணன் சொன்னது நினைவுக்கு வந்து லேசாகத் தலை தூக்கிய அந்த எண்ணத்தையும் மடிய வைத்தது.

இன்னும் எத்தனை மணி நேரம் இந்த வாழ்வு என்று அதே நினைவாய் அமர்ந்திருந்தாள்.

வெகு நேரம் சென்றபின் ஒரு தம்ளர் காபியை அவள் முன்னே வைத்துவிட்டு அகன்றாள் தாரகா.

மறுத்துத் தலையசைத்தவள், “குடித்துத் தொலை பிறகு வழியில் பசி மயக்கம் எழுந்து விழுந்து வைத்து அது வேறு தொல்லை வைக்காதே” என்று விசுவம் அதட்டவும், மறு பேச்சின்றி எடுத்து சூடு, கசப்பு எதுவும் உணராமல் விழுங்கி வைத்தாள்.

“உன்னோடு சேர்ந்து செல்வதை யாரும் பார்த்தால் அவமானம்” என்று அண்ணன் இரண்டு ஆட்டோ கொணர்ந்ததுகூட அவ்வளவாக உறுத்தவில்லை.

முன்னமே சொல்லி வைத்திருந்தது போலத் தடுப்பார், கேட்பார் யாரும் இல்லாமல் அந்தப் பெரிய பங்களாவின் மாடி ஹால் வரை அனுவை அழைத்துச் சென்றாள் விசுவம்.

அங்கே ஒரு சிகரட்டைப் புகைத்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான் சித்தரஞ்சன்.

அவளுடையவன் என்று ஆனந்தத்தோடு அவள் ஒரு சமயத்தில் நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன்.

அந்த ரஞ்சனுடைய பார்வை ஒரு அவமானப்படுத்தும் நோக்குடன் தன் மேல் மேய்வதை, அவனைப் பாராவிடினும் அவளால் உணர முடிந்தது.

பார்வை அவள் மேலேயே பதிந்திருக்க, “நீ போகலாம்” என்றான் அவன் விசுவத்திடம்.

அந்த ஏகவசனமும் குரலுமாய் ஒருகணம் நிமிர்ந்தான் விசுவம்.

உடனே தழைந்து, “வந்து... அந்தக் கடன் பத்திரங்கள்” என்று இழுத்தான்.

ஒரு புழுவைப் போல அவனை நோக்கி, “நானை இதோ இவளிடம்... உன் தங்கையிடம் அனுப்பி வைக்கிறேன், இப்போது நீ வெளியே போகலாம்” என்றான் சித்தரஞ்சன்.

அந்தக் குரலில் திரும்பி ஓர் எட்டு எடுத்து வைத்து விட்ட விசுவம் தயங்கி நின்று மீண்டும் திரும்பினான்... “வந்து... நீங்கள்... வந்து உங்களை எப்... எப்படி நம்புவது?” என்று தடுமாறியபடியே வினவினான்.

உறிஞ்சிய புகையை மேல்நோக்கி ஊதினான் சித்தரஞ்சன், “நம்பிக்கை இல்லையென்றால் உன் சகோதரியை அழைத்துக்கொண்டு தாராளமாய்ப் போகலாம். வரும்போது போலவே இப்போது உன்னை யாரும் தடுக்க மாட்டார்கள்” என்றான் வெகு அலட்சியமாக.

“இல்லை இல்லை; நம்புகிறேன்... ம்... மனமார் நம்புகிறேன். நீங்கள் அவளிடமே அனுப்பி வைப்பீர்கள்” என்று அவளிடம் காலைப் பிடிக்காத குறையாகக் கூறிவிட்டு அனுசூயாவிடம் திரும்பினான் விசுவம் “மறக்காமல் ரூபகமாய் வாங்கிவா” என்று உத்திரவிட்டுவிட்டு அவசர அவசரமாய் வெளியேறினான்.

ரஞ்சனுடைய உதாசீனச் சிரிப்பு அவனை இன்னமும் வேகமாக விரட்டியடித்தது.

ஒடுவது போலச் செல்லும் அண்ணனைப் பார்க்கையில் அனுவுக்குப் ‘பாவம்’ என்று கூடத் தோன்றியது.

அவன் ஒரு வழியாய் சென்று கேட் கதவு திறந்து மூடும் ஓசையும் கேட்ட பிறகு, சித்தரஞ்சன் அனுவிடம் திரும்பினான்.

உடம்பிலிருந்து உயிர் பிரியும்போது சுலபத்தில் போகலாம்.

அனுவுள்ளும் ஒரு சின்ன சலனம்.

இவளிடமேனும் சொல்லலாமா?

சொன்னால் ஒரு வேளை நம்புவானோ? என்று தோன்றிய நம்பிக்கை உடனேயே சோர்ந்தது.

நம்புகிறவன் இந்த மாதிரி இரவுக்கென்று அவளை வரவழைப்பானா?

மேலும் பத்திரிகைகளில் எல்லாம் படத்தோடு வந்திருக்கிறதே.

அன்று திருமணம் பற்றிப் பேசியதும் அணைத்ததும்... நினைக்கையில் தொண்டையை அடைத்தது.

அந்த எண்ணத்தை அடியோடு துடைத்து எறிந்திராவிட்டால் இந்த மாதிரி அவளை வரவழைத்து இருக்க மாட்டானே!

எப்படி... எப்படி எல்லோருமே அவளைக் கைவிட்டார்கள்?

“பிரமாதம்? யார் யாருக்கோ ‘ஆஸ்கார் அவார்டு’ கொடுக்கிறார்களே” என்றது எகத்தாளம் மிகுந்த அவனது குரல்.

அவளது புரியாத பார்வையில் அவன் மேலும் கை தட்டினான். “பிக்சர் ஆஃப் இன்னசன்ஸ்” என்பார்கள். அநியாயமாய்ப் பழி சுமத்தப்பட்ட ஓர் ஒழுக்கமான பெண்ணின் தோற்றத்தை உன்னைவிடச் சிறப்பாக யாராலும் காட்டவே முடியாது. ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் இப்போது தேவைப்படும் போஸ் அது அல்லவே. பழைய காலத் தாசி இனத்தார் தோற்றம். லாட்ஜில் கொடுக்கும் போஸ். அதுதான் இப்போது தரவேண்டிய சரியான காட்சி. ஆனால் உன் லாட்ஜைவிடவும் நூறு மடங்கு பிரமாதமாய் இருக்கவேண்டும். நியாயப்படி ஏன் என்கிறாயா? அங்கே வெறும் இரண்டு லட்ச ரூபாய் தருவானா? அதிலும் இந்தப் பத்து நாட்களுக்குள் அவசர அவசரமாய் உன் அப்பாவின் கடன்கள் அத்தனையும் என் பெயருக்கு மாற்ற இருபதினாயிரம் அதிகமாகவே செலவாகி

விட்டதே, இரண்டு லட்சத்து இருபதினாயிரம் அங்கே கிடைக்குமா? ஐநூறு... அதிக பட்சம் ஆயிரம் கிடைக்குமா? அதில் லாட்ஜ்காரர்களுக்கு பங்கு போக... அல்லது அதற்குப் பதிலாகவும் உடம்பைக் கொடுத்தே சமாளித்து விடுவாயா?..."

வலி மரத்துப் போய்விட்டது என்று நினைத்தது எவ்வளவு பெரிய பிழை.

தாங்கமாட்டாமல் ஏந்தினாற்போல் கைகளை நெரித்தாள். "ப்ளீஸ்... அப்படி எதுவும் இல்லை ரஞ்சன். அது பொய்... ஆ!" சுளீர் என்று விழுந்த அறையில் பிரமித்து நின்றாள் அனு.

"இல்லையா? மேலே ஒரு வார்த்தை பேசினால் உன்னை அறைந்தே கொன்று விடுவேன். நாய் - தெருநாய் நீ பத்திரிகைகளில் பக்கம் பக்கமாய்ச் சந்தி சிரிப்பு விட்டுப் பேச வேறு செய்கிறாயா?"

சித்தரஞ்சனின் கோபத்திற்கு ஆளாவதை விடக் காட்டுப் புலியிடம் சிக்கிக் கொள்வது மேல் என்று நீலா சொன்னது நினைவு வர "மீண்டும் ஒரு முயற்சியாய்" நான்... என்று தொடங்க முயன்றாள் அனு.

அதற்கு இடமே தராமல், "ஏய்..." என்ற அதட்டலுடன் அவளைப் பற்றினான் சித்தரஞ்சன். "பேசாதே என்றேன் இல்லையா?"

உடம்பின் ஒவ்வொரு அணுவும் விட்டுப் போகிற மாதிரி உலுக்கினான்.

அவள் உடல் விரைவிலேயே தளர்ந்து துவளுவதை சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் பலம் கொண்ட மட்டும் உலுக்கி விட்டு, அவளை ஓர் அறைக்குள் இழுத்துச் சென்று தள்ளினான்.

"இன்றிரவு முழுவதும் உன் இடம் இது இங்கே இன்று நீ படுகிற பாட்டில் படுக்கை என்ற சொல்லிலேயே நீ நடுங்க வேண்டாமா?" என்றான் கடித்த பற்களுக்கிடையே.

அதையே மெய்யாக்கினான்.

தெரு நாய் என்று அவளை ஏசியவன் தானே வெறி நாயாக மாறி அவளைக் குதறினான்.

முடியவே முடியாதோ என்றிருந்த இரவு ஒரு வழியாய் விடிந்தபோது அனு குற்றயிராய் இருந்தாள்.

அரை உணர்வோடு நிற்க முடியாமல் நின்றவளிடம் ஒரு தடிமனான உறையை எடுத்து வீசினான் சித்தரஞ்சன்.

"வீட்டு பெண்களை விலைக்கு விற்கும் உன் வீட்டு ஆண் பிள்ளைகளிடம் கொடுத்து விடு. அவர்களது கடன் பத்திரங்கள் பாதியை வைத்துக் கொண்டு இன்றும் ஓர் ஆட்டம் காட்டலாமா என்று கூடத் தோன்றுகிறது. ஆனால் நான் பேச்சு மாறுகிறவன் இல்லையே. அதோடு... சே! எல்லாவற்றையுமே தந்து விட்டேன். எடுத்துச் செல்" என்றவன் அப்போதும் ஆத்திரம் அடங்காதவனாகவே அவளை உறுத்து விழித்தான்.

"போ, போய்விடு. பாவி! 'விளக்கு மாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சலம்' என்று உங்கள் தமிழில் ஒரு பழமொழி உண்டு தெரியுமா? உனக்கு இந்தப் பெயரை வைத்ததைவிட அதற்குச் சரியான எடுத்துக்காட்டு, வேறு இருக்க முடியுமா? போ... போ... விரைவாகப் போய்விடு. இன்னமும் கொஞ்ச நேரம் நீ இங்கே நின்றாயானால் உன்னைக் கொன்றாலும் கொன்று விடுவேன், போ... போ!" என்று உரக்கக் கூறியவன் சட்டென அவளுக்கு முதுகு காட்டித் திரும்பி நின்று கொண்டான்.

ஒரு தரம் அவனை நன்றாகப் பார்த்து விட்டுப் போக வேண்டும் என்று பயமின்றி முயன்று கொண்டிருந்த அனு வுக்கு இப்போது அவனுடைய முதுகு கூடக் கலங்கலான வரி வடிவமாய்த் தெரிந்தது.

ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பி மெதுவாகப் படியிறங்கத் தொடங்கினாள்.

தொய்ந்து விழ முயன்ற கால்களைக் கட்டாயப்படுத்தி நடக்க வைத்து அவனது இல்லத்தை ஒருவாறு வெளியேறி. ஓர் ஆட்டோ ரிக்ஷா பிடித்து வீடு வந்து படியேறிச் சோர்வுடன் வராண்டாவில் அவள் இருந்தபோது, தாரகா அவள் முன்னே இரண்டு பொருட்களைக் கொணர்ந்து வைத்தாள்.

ஒன்று ரப்பர் பாண்டினால் கட்டப்பட்டிருந்த நான்கு முதல் வகுப்பு டிக்கெட்டுகள் அடங்கிய ஒரு கட்டு.

அடுத்தது தூக்க மாத்திரைகள் நிரம்பிய ஒரு பாட்டில்.

15

தன் சின்ன அண்ணி கொணர்ந்து தன் முன்னே வைத்த பொருட்களை அனு முதலில் கவனிக்கவே இல்லை.

உடம்பின் சக்தியெல்லாம் ஒடுங்கி விட்டாற் போல வராண்டாச் சுவரில் சாய்ந்தவள் அப்படியே கிடந்தாள்.

தீயாய் எரிந்த கண்களைத் திறப்பது கூடச் சிரமமாய் இருந்தது.

தெருவைக் கடந்த ஒரு மோட்டார் சைக்கிளின் ஓசையில் தலை பிளந்து விடும் போல வலித்தது.

அதற்குள் தாரா சென்று சேதி அறிவித்ததாலோ என்னவோ வாயிலிருந்த பற்பசையைக் கூடச் சரியாகக் கழுவிக்கொப்பளிக்காமல் விசுவம் வேகமாக ஓடி வந்தான்.

“எங்கே? எங்கே? கடன் பத்திரங்கள் எங்கே?” என்று வெகு ஆவலாய்க் கேட்டான்.

கைப்பையில் இருந்து அவள் எடுக்குமுன் அவசரமாய்ப் பறித்துப் பிரித்துப் பார்த்தான்.

அவன் எதிர்பார்த்த அத்தனையும் இருக்கவும், “அப்பாடி, இப்போதுதான் ஒரு வழியால் நிம்மதியாய் இருக்கிறது” என்றான் மகிழ்ச்சியோடு.

அவனை வெறுப்புடன் நோக்கிவிட்டு, ஒரு தம்ளர் காபியை அனுவிடம் நீட்டினாள் மங்களம்.

அவள் அதை வாங்கிக் கொள்ளாமல் சோர்ந்து கிடக்கவும், “குடிம்மா” என்று அவளது கையைப் பற்றித் தம்ளரை வைக்க முயன்றவள் திடுக்கிட்டாள்.

நாத்தனாரின் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு, “நல்ல காய்ச்சல் அடிக்கிறதே. போய் டாக்டரைக் கூட்டி வாருங்கள். மெள்ள எழுந்து உள்ளே வந்து கட்டிலில் படம்மா” என்று கவலையுடன் கூறிய மங்களம் கணவன் முகத்தைப் பார்த்ததும் தயங்கி, “அவளுக்கு நல்ல ஜூரம் பாவம்” என்றாள் மெதுவாக.

“சனியன், சனியன், எதற்கும் முந்திரிக் கொட்டை மாதிரி முன்னே வந்து நின்று தொலைத்து விடும். அவளுக்கு உடன் பிறந்தவன் எனக்கு இல்லாத அக்கறை உனக்கு என்னடி வந்தது?” என்று எரிச்சலோடு முணுமுணுத்தான் விசுவம்.

“ஒன்று மட்டும் தெளிவாகச் சொல்லிவிடுகிறேன். இவள் இந்த வீட்டுக்குள் அடியெடுத்து வைத்தாளானால் அடுத்த வினாடியே நான் வெளியேறி விடுவேன். இதென்ன மானமுள்ள பெண்கள் வசிக்கிற வீடா இல்லை லாட்ஜா?” என்றாள் தாரகா அழுத்தம் திருத்தமாக.

மறுத்து ஏதோ சொல்ல வாய் திறந்த மங்களத்தின் கையை லேசாக அழுத்தித் தடுத்தாள் அனு.

“நான் உள்ளே வரவில்லை” என்றாள் மௌனமான குரலில், தெளிவாக.

“அதுதான் சரி” என்றான் விசுவம், சங்கடமான விஷயம் ஒன்று நல்லபடியாக முடிவுக்கு வந்த திருப்தியோடு.

“அத்தோடு சும்மா சீராடிக் கொண்டிருந்தால் ரயிலும் நின்றுகொண்டே இருக்குமா? நாலு முதல் வகுப்பு டிக்கெட் அல்லவா வீணாகிப் போகும்” என்று நினைவூட்டினான்.

அவன் பேச்சில் கொஞ்சம் தெம்பு வந்தாற் போல் நிமிர்ந்தான் அனு.

“எப்போது ரயில்?” என்று கேட்கையில் பாட்டிலும் அடுத்திருந்த டிக்கெட் கட்டும் கண்ணில் படவும், கை நடுங்க ஆவலுடன் அவைகளை எடுத்தான்.

இந்தத் துன்ப மயமான உலகத்திலிருந்து அவளுக்கு விடுதலையை வாங்கித் தருகிற வரப்பிரசாதங்கள் ஆயிற்றே.

நன்றாகப் பார்த்துவிட்டுப் பத்திரமாய்க் கைப்பையுள் வைத்தான்.

‘சென்ட்ரல் போக வேண்டுமே. இன்னும் ஒரு மணி நேரம்தான் இருக்கிறது. இப்போதே கிளம்பினால்தான் சரியாக இருக்கும்’ என்று இரக்கமற்றுத் தூண்டிய கணவனை ஒன்றும் செய்ய முடியாத தவிப்புடன் வெறித்தான் மங்களம்.

சட்டையே செய்யாமல், “ஆட்டோவுக்குப் பணம் வைத்திருக்கிறாயா? இல்லையென்றால் இந்தா” என்று வெகு தாராளமாய் ஓர் இருபது ரூபாய் நோட்டை எடுத்து நீட்டினான் விசுவம்.

அவனிடம் பேசிப்பயன் இல்லை என்பதைக் கண்டு “அனு, வேண்டாம்மா வேண்டாம் கண்ணு” என்று இறைஞ்சினாள் மங்களம்.

கண் வரை எட்டாத லேசான முறுவலுடன் அனு வெறுமனே பணத்தை மறுத்துத் தலையசைப்பதைக் கண்டதும், “சே, நீங்களும் ஒரு மனிதரா? அவள் உங்களோடு உடன் பிறந்தவள் என்கிற எண்ணம் கூட இல்லையே” என்று ஆத்திரத்துடன் வெடித்தான்.

அவனும் கொதித்தான். “கூடப் பிறந்தவள் என்பதால் தானடி சாவது மேல் என்கிறேன். ஊரில் எவளாவது என்றால் எனக்கென்ன வந்தது? கூடப் பிறந்து தொலைத்து விட்டாளே பாவி! இவளை இனி என்ன செய்ய முடியும்? ஊரெல்லாம் நாறி விட்ட பிறகு வீட்டில் வைக்க முடியுமா? அல்லது லாட்ஜிலேயே பிழைத்துப் போ என்று அனுப்பத் தான் முடியுமா? எவனாவது - வேண்டாத விரோதிகள் எத்தனைபேர் உண்டு? அவர்களில் எவனாவது உன் தங்கையைப் பார்த்தேன்; அவளோடு இருந்தேன் என்று வேலை மெனக் கெட்டு வந்து சொல்வானே. அதன் பிறகு நான் எப்படி உயிரோடு இருப்பது? அதைவிடத் தப்பு செய்த இந்த நாயே சாவதுதான் சரி. இதற்கு மேல் குறுக்கே ஏதாவது பேசினால் மண்டையை உடைத்து விடுவேன்” என்று மனைவியைப் பிடித்துப் பலம் கொண்ட மட்டும் வேகமாய் உள்ளே தள்ளி விட்டான்.

அவள் எங்கேயோ மோதிக்கொண்டு முனகியபடியே விழுவது கேட்டது.

ஒரு கணம் பதறிய அனு உடனேயே அமைதியானாள்.

சில நிமிடங்களுக்குள் அண்ணி எழுந்து விடுவாள்; இல்லாவிட்டாலும் அவளைச் சாக விட்டுவிட மாட்டார்கள். எப்படியும் இந்த வீட்டுக்கு ஒரு வேலைக்காரியாகவேனும் அவள் வேண்டுமல்லவா?

இன்னமும் இங்கே இருந்து அவளுக்கு இந்த அடி உதைகளை இவள் வேறு வாங்கிக் கொடுப்பானேன்?

மெல்ல எழுந்தாள்.

ஒரு தரம் உலகம் தட்டா மாலையாடிப் பின்னர் நேராயிற்று.

சமாளித்துக்கொண்டு மேலே யாரிடமும் ஏதும் பேசாமல் மெல்லப் படியிறங்கினாள்.

வாயிலோடு தெருவில் சென்ற ஓர் ஆட்டோ ரிக்ஷாவை நிறுத்தி, சென்ட்ரல் ரயில் நிலையத்துக்குப் போகச் சொன்னாள்.

அன்று நீலாவோடு ஆட்டோவில் சென்றது நினைவு வந்தது.

நீலா ஏன் இப்படிச் செய்தாள்?

அதே சமயத்தில்,

நீலாவின் வீட்டில் அவளுடைய அண்ணனும் இதைப் பற்றித்தான் அவளோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான். மிக மிக வேதனையோடு.

“நேற்று இரவு ‘டியூட்டி’க்குச் செல்லும்போதும் பார்த்தேன்; இன்று காலை வரும்போதும் பார்த்தேன். வராண்டாவிலேயேதான் கிடக்கிறாள். அவளை வீட்டின் உள்ளேயே விடவில்லை போல் இருக்கிறதே. நீலா நேற்றைக்கு இன்று அரை உயிராகி விட்டாள் தெரியுமா? அந்தப் பெண் அப்படிச் சோர்ந்து கிடப்பதைக் காண என்னால் தாங்க முடியவில்லையே. அய்யோ! எவ்வளவு பெரிய பிழையை யோசனையின்றிச் செய்து விட்டோம். இந்த வேதனையை தாங்கி அவள் உயிரோடு இருப்பாள் என்று தோன்றவில்லையே” என்று மன உளைச்சலோடு அரற்றினான்.

ஆனால் அவனுடைய கலக்கம் அவனுடைய தங்கைக்குச் சிறிதும் இல்லை.

“நீ சரியான முட்டாள் அண்ணா. அவளை ஏன் அங்கே போக விட்டாய்? சிறையில் இருந்து நேராக நம் வீட்டுக்கு அழைத்து வர வேண்டியது தானே?” என்று அண்ணனை அதட்டிக் கேட்டாள் அவள்.

“எந்த தைரியத்தில் அவள் முகத்தைப் பார்த்துப் பேசுவது? முதல் கேள்வியாகக் காப்பாற்ற ஏன் வரவில்லை என்று

கேட்பாளே, அதற்கு என்ன பதில் சொல்லுவது?” என்று மீண்டும் வருந்தினான் அவன்.

நீலாவுக்கு எரிச்சல்தான் வந்தது.

“நீயெல்லாம் ஆண் பிள்ளை என்று பிறந்தாயே. ஏதாவது ஒரு பொய் - திடீரென்று அடிபட்டு விட்டது. விபத்து, மயக்கம் என்று ஏதாவது ஒரு கதை கட்டி விட வேண்டியது தானே? அதைச் சந்தேகப் படக்கூடத் தெரியாத முட்டாள் அவள். இங்கே வைத்து மெல்ல அவளுடைய தாயாரின் தற்கொலை. வீட்டினர் வெறுப்பு, வெளியே அவமானம் என்று எல்லாவற்றையும் சொல்கிற விதமாய்ச் சொல்லி இனி ‘நாங்கள்தான் உனக்கு நாதி’ என்று பதிய வைத்து விட்டால் முடிந்தது விஷயம். நாய் மாதிரி நன்றியோடு உன் காலடியில் கிடந்திருப்பாள். அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு... சரி சரி. இப்போதும் ஒன்றும் குடி மூழ்கிப் போய்விடவில்லை. போய் அவளை அழைத்து வா. மேலே நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்றாள் ஒரு நிமிர்வோடு.

அவன் வருத்தத்தோடு தங்கையைப் பார்த்தான். “குடி முழுகி விடவில்லையா? அன்றைக்குப் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் கேஸ் எழுத ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அவளது கண் மறைவாய் ஒதுங்கி நின்றேன். என்ன ஆயிற்று தெரியுமா? நல்ல வேளையாகச் சமயத்தில் ஆர்டர்லி வந்து சொன்னான். இல்லாவிட்டால் அவளுக்கு மானம் போயிருக்கும். அதற்கு மேல் அவள் உயிரோடு இருந்திருப்பாள் என்றா நினைக்கிறாய்.”

“ச்சு. அதுதான் நடக்கவில்லையே, சமயத்தில் போய்க் காப்பாற்றி விட்டாயே. பிறகு என்ன? சும்மாச் சும்மாப் பட்டி காட்டுப் பெண் பிள்ளை போலப் பிலாக்கணம் வையாதே. இப்படியிருந்தால் அப்படி இருந்தால் என்று இல்லாததை எல்லாம் சொல்லி ஒன்றும் இல்லாததற்கு இந்த ஒப்பாரி எதற்கு?” என்று கடுகடுத்தாள் நீலா.

தன் பிரியமான தங்கை யாரோவாகி விட்டாற்போல வெறித்தான் கமலநாதன். “அப்பாவும் அம்மாவும் இறந்த பிறகு இந்தக் குறையே தெரியாதபடி உன்னை நன்றாகவே வளர்த்து விட்டதாக எண்ணி பெருமைப்பட்டிருந்தேன். நீலா! அதெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய பொய். அம்மா இருந்திருந்தால் உன் மனம் இப்படி இரக்கமற்ற பாவையாய் இறுகி விட்டிராது. கொஞ்சமேனும் ஈர்க்கசிவு இருந்திருக்கும். இன்னொரு அறியாப் பெண்ணுக்கு அதுவும் நம்பிய வளுக்குத் துரோகம் எண்ணியிருக்க மாட்டாய்” என்றான் வேதனையோடு.

“வெறுமனே அடுக்காதே அண்ணா உனக்கு அவள் மேல் நாட்டம் இருக்கிறதே; வேற்று இனம் என்பதால் அவர்கள் வீட்டில் ஒப்ப மாட்டார்களே என்று உனக்கு ஒரு வழி சொல்லிக் கொடுத்தேன். மட்டித்தனமாய்க் கோட்டை விட்டு விட்டு இங்கே வந்து ஊளையிடுகிறாய். ஆனால் உன்னைப் போல முட்டாள்தனமாய் நான் என் கோட்டையை விட மாட்டேன் பொறுத்திருந்து பார்” என்றாள் நீலா கர்வத்தோடு.

மேலே அவளோடு பேச மனமின்றித் திரும்பி வெளியே சென்றான் அவன்.

உயிரற்றவள் போல ஓய்ந்து கிடந்த ஒருத்தி, அவன் எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் தோன்றி அவனை வதைத்தாள்.

என்ன மாதிரிப் பெண் - எப்படிச் சோர்ந்து விட்டாள்!

இதற்கு என்னவென்று பரிகாரம் செய்ய முடியும்?

இறந்துவிட்ட தாயாரை உயிர்ப்பிக்க முடியுமா?

அழிந்துவிட்ட நல்ல பெயரைத் திருப்பித் தர முடியுமா?

‘நாயாகக் காலடியில் கிடப்பாள் என்றாளே; அவளைச் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்திக் காலை வருடவும் தகுதியற்றுப் போய் விட்டதே; இந்தப் பிழை எப்படிச் செய்தேன்’ என்று தன்னையே நொந்து கொண்டான் அவன்.

எவ்வளவோ முயன்றும் சித்தரஞ்சனாலும் அன்றாட வாழ்வில் இயல்பாக ஈடுபட முடியவில்லை.

அவனது தன்மைப்படி அன்று அவனது பழி நிறைவேறி விட்ட மகிழ்ச்சியில் அவன் துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும்.

இருபது வயது கூட நிரம்பாத சின்னப் பையன் போல அவன் கட்டுக் கடங்காத ஆவலும் உற்சாகமுமாய் டெல்லியி லிருந்து திரும்பி வந்ததென்ன! அதில் மண்ணை வாரிக் கொட்டுவது போலப் பத்திரிகைச் செய்தியைக் காட்டி நீலா வைத்த நெருப்புதான் என்ன?

அந்த வினாடியிலிருந்து அவன் திட்டமிட்ட பழிவாங்கு படலம்.

அது நிறைவேறிய பிறகும் அவனுக்கு ஏன் அமைதி வரவில்லை?

அவளைக் குற்றயிராக்கி விட்டதில் அவனுக்குக் கொஞ்சம் கூட வருத்தமே இல்லைதான்.

அந்த வேதனை அவளை வாழ்நாள் முழுதும் துரத்தும் என்பதில் அவனுக்கு ஐயமே இல்லைதான்.

ஏன், துரத்த வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துடன்தான் அவன் அவளை வதைத்ததும் கூட.

ஆனால் தன் நோக்கம் நிறைவேறி வெற்றி பெற்ற உற்சாகம் ஏன் வரவில்லை.

அன்று தோற்ற பிறகும் வென்ற மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

ஒருவேளை செத்த பாம்பை அடிப்பது போல அவள் எதிர்ப்பே காட்டாத காரணத்தாலா?

அவள் ஏன் எதிர்க்கவில்லை?

பிழைக்குத் தண்டனை என்று ஏற்றாளா?

அல்லது... ராமசரிதத்தில் ஓர் இடம் மகா அசந்தர்ப்பமா நினைவு வந்து அவனை உறுத்தியது.

ஒரு தரம் பூஜை செய்யுமுன் ராமர் தன் கோதண்டத்தை அருகில் சாய்த்து நிறுத்திவிட்டுப் பூஜையில் ஆழ்ந்தாராம். பூஜை முடித்துப் பார்க்கையில் வில்லின் அடிமுனை குத்தி ஒரு தவளை மரண காயப்பட்டு கிடப்பதைக் கண்டாராம். 'நீ ஏன் சத்தமிட்டு அழைக்கவில்லை?' என்று ராமர் கேட்டதற்கு 'எனக்கு மற்றவர் தீங்கு செய்தால் ராமா என்று உன்னை அழைப்பேன்; ஆனால் நீயே பிழை செய்தால் யாரைக் கூப்பிடுவேன்?' என்று பதில் இறுத்ததாம்.

இந்தக் கதை நினைவு வந்ததுமே ஒப்புமைகள் சரியில்லை என்று அவன் மனம் ஒதுக்க முயன்றது.

கையும் களவுமாய்ப் பிடிபட்டு, தண்டனையும் பெற்ற இவளைப் போய் பக்தியுள்ள அந்தப் பிறவிக்கு ஒப்பிடுவதா?

பின் ஏன் அவள் எதிர்க்கவில்லை.

பிறகு ஏன் அப்படிப் பார்க்க வேண்டும்?

எல்லாம் முடிந்துவிட்டாற்போல அந்த மயானப் பார்வை - அது ஏன்?

வாழ்வு முழுவதும் நினைவு இருக்கவேண்டும் என்று அவன் தண்டனை கொடுத்து இருக்கையில் இனி வாழ்வே இல்லாததுபோல, அந்த உயிரிழந்த பார்வை அவனை உண்ணமாட்டாமல், உட்கார விடாமல் விரட்டியது.

உடற்பயிற்சி, பத்திரிகை என்று ஒவ்வொன்றாக முயன்று விட்டுக் கடைசியாகக் காரை எடுத்துக் கொண்டு மனம் போன போக்கில் சுற்றத் தொடங்கினான்.

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனை அடைந்த பிறகு, சுர மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டிருந்த அனுவை ஆட்டோ டிரைவர் அவளது கையைத் தொட்டுத் தட்டித்தான் எழுப்ப வேண்டியிருந்தது.

கை அனல் அடிக்கவும், "சுரம்போல் தெரிகிறதே அம்மா. மருந்து ஏதும் வைத்திருக்கிறியா, தாயி?" என்று பரிவாக வினவினான்.

வலிய வரவழைத்த மெல்லிய முறுவலோடு தலையசைத்து விட்டுப் பணத்தைக் கொடுத்துச் சென்றாள் அவள்.

தனக்கு உரிய முதல் வகுப்பு கேபினுக்குள் சென்று கதவு உட்புறமாகத் தாளிட்டாள்.

அமர்ந்து போலீசுக்குத் தன் கடைசிக் கடிதத்தை எழுதத் தொடங்கினாள்.

16

கைபோன போக்கில் கால் அழுத்திய வேகத்தில் இலக்கின்றிக் காரைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான் சித்தரஞ்சன்.

திடுமென 'கிரீச்' சிட்டபடி கார் நிற்கவும் நடப்புக்கு வந்தான்.

சிறுவயதிலிருந்தே கார் ஓட்டி வந்த பழக்கத்தால் தன் கை கால்கள் அனிச்சை செயலாக இயங்கி, ஒரு பெரிய விபத்தைத் தடுத்திருப்பது புரிந்தது.

கண்டபடி கத்திய சைக்கிள்காரனிடம், "சாரி" சொல்லி ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்துவிட்டு விலகி மேலே ஓட்டினான்.

ஆனால் மீண்டும் ஒரு தரமும் இதே போல நடக்கவும் வேகத்தை வெகுவாக மட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மெதுவாய் சென்றான்.

கடைசியாக அதுவும் அலுத்துப்போய்விட, வீட்டிற்கே திரும்பிச் சென்றுவிட எண்ணி, வழிக்காக எங்கிருக்கிறோம்

என்று அறிந்துகொள்ள வெளியே பார்க்கவும் நெஞ்சு திடுக்கிட்டது.

ஏனெனில் தெருவில் அவனது காருக்கு மறுபுறமாய் இருந்தது அனுவின் வீடு.

தானாகக் காரைச் செலுத்திக் கொண்டு இருந்த அவனது கை கால்கள் இருந்திருந்து இங்கே ஏன் கொண்டு வந்து சேர்க்க வேண்டும்? சே!

கிளம்பிட வேண்டும் என்று அவன் எண்ணுகையில் விசுவத்தின் சாயலில் சற்றே இளமையாய் ஒருவன் அந்த வீட்டுப் படியேறுவது அவன் கண்ணில் பட்டது.

அனுவின் மானமுள்ள சகோதரர்களில் இளையவனோ என்று எகத்தாளமாய் எண்ணினான்.

மீண்டும் மனதில் அருவருப்பு மண்ட அவசரமாகக் கிளம்பிவிட எண்ணிக் கியரை மாற்றியவன், முன் நெற்றி புடைத்து ரத்தம் கசிந்து காயத்துடன் அந்த வீட்டினுள் ளிருந்து வேகமாக வெளியே வந்த ஒரு நடு வயதுப் பெண்ணைப் பார்த்ததும் சற்றுத் தயங்கினான். “எங்கள் மங்களம் அண்ணி...” அவள் தானே?

“தம்பி, நீங்களாவது தயவு பண்ணி நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். பெண் பாவம் பொல்லாதது தம்பி. அதிலும் அவள் உங்கள் தங்கை, தயவு செய்து உடனே போய் அவளைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று வினாயகத்திடம் மங்களம் அழுகரலில் இறைஞ்சுவது கேட்கவும் சித்தரஞ்சன் துணுக்குற்றான்.

உடனே சென்று காப்பாற்றும் அளவுக்கு என்ன ஆபத்து வந்தது.

“வந்து...” என்று தடுமாறினான் வினாயகம்.

அவன் தயங்கி நிற்கவும். பந்தயக் குதிரையின் நிமிர்வும் உடல் கட்டுமாக இன்னொரு பெண் - சின்ன அண்ணியா? தடதடவென்று வெளியே வந்தாள். “எப்போது பார்த்தாலும் நீங்கள் ‘வந்து’ கொண்டே இருங்கள். பட்டென்று முடியாது என்று பதில் சொல்லுவதற்கென்ன? கெட்டழிந்தவளைக் காப்பாற்றினால் பிறகு எங்கே வைத்துக் கொள்வீர்கள்? கேட்டால் என் அப்பா காறித் துப்புவார்” என்று உரக்கவே மொழிந்தாள் அவள்.

தன் பத்தினித்தனமும் பிறந்த வீட்டுப் பெருமையும் நாலு வீட்டுக்குக் கேட்க வேண்டும் என்ற நோக்கமோ என்று தோன்றியது சித்தரஞ்சனுக்கு.

ஆனால் அனுவுக்கு என்ன ஆபத்து?

“சனியனே, மரியாதையாய் உள்ளே வந்து தொலை. இன்றைக்கு ஒரு தடவை பட்டது போதாதா? இன்னமும் வேண்டுமா?” என்று மிரட்டியபடியே வெளியே வந்தான் விசுவம்.

ஓ! இவனுடைய கைவண்ணம்தானா இந்த நெற்றிப் புடைப்பும் ரத்தமும்? பெண்டாட்டியை அடிக்கிற மாவீரன். தங்கையை விக்கிற மகாகூரன். ஆனால் அனுவுக்கு என்ன என்று யோசித்தபடியே மேலும் அங்கேயே நின்றான் சித்தரஞ்சன்.

“என்னைக் கொன்று வேண்டுமானாலும் போடுங்கள். ஆனால் அனுவைக் காப்” என்று கணவனிடம் கெஞ்சிய மங்களம் அவன் கையை ஓங்கிக் கொண்டு முன்னே வரவும் அவசரமாய் விலகினாள்.

மிரள ஒரு தரம் விழித்தவள், ஒரு முடிவுக்கு வந்தவள் போலச் சட்டெனப் படிகளில் இறங்கத் தொடங்கினாள்.

“பட்டிக்காடே, படி தாண்டினாயானால் பிறகு இந்த வீட்டுப் படி ஏற விடமாட்டேன். உன் அப்பன் வீட்டிற்கு விரட்டி

விடுவேன். தெரிந்து கொள்” என்று பல்லைக் கடித்தான் விசுவம்.

“செய்யுங்கள், இங்கே இருப்பதைவிட அது எவ்வளவோ மேல்” என்றான் மங்களம் பதிலுக்கு.

“இருக்காதாடி பின்னே, ‘பத்து பவுன் தாலியாயிற்றே விறறால் உன் அப்பனுக்கு இருபதாயிரமாவது கிடைக்கும்’ என்றான் விடாமல் விசுவம்.

கடைசிப் படியைத் தாண்டிய மங்களம் திரும்பி அவனை வெறித்துப் பார்த்தான்.

யாரும் என்னவென்று புரிந்து கொள்ளும் முன் தாலிச் சங்கிலியைக் கழற்றிக் கணவனிடம் வீசி விட்டான்.

எல்லோரும் வாயடைத்து நிற்கையில், “எடுத்துக் கொள் உன் தாலியை. இனியேனும்... இனியேனும் இரண்டு பிள்ளைகளோடு வெறுங் கழுத்தாய் இருக்கிறாளே, அந்த பெசன்ட் நகர்க்காரியின் கழுத்தில் கட்டு. பேரன் பேத்தி என்றாளே உன் தாய் - அவள் படத்திடமாவது இங்கே ஏன் பிறக்கவில்லை என்று சொல்லு - பாவி” என்று குமுறிக் கொட்டினான்.

எல்லோரும் போலத் திகைத்த போதும் முதலில் சுதாரித்து, மங்களம் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கவும் அவசரமாய், “அய்யோ, அவளைக் கூப்பிடுங்கள். அவள் பாட்டுக்குப் போய்விட்டால் இந்த வீட்டு கும்பலுக்கு யார் சமையல் செய்து அழுவது, சீக்கிரம் கூப்பிடுங்கள்” என்று கூவினான் தாரகை.

சாதுமிரண்டால் காடு கொள்ளாது போல அவளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் விட்டுவிடவில்லை மங்களம். “நீயும் இந்த வீட்டுக்கு மருமகள்தானே தாரா? உனக்கும் இந்த வீட்டுச் சமையல் அறை எப்படி இருக்கும் என்று தெரிய வேண்டும் இல்லையா? நீயே செய்.”

தாராவுக்குப் பதில் கொடுத்துவிட்ட திருப்தியோடு திரும்பி வேகமாக நடக்க முயன்றவள், எதிர் சாரியில் நின்ற காரில் இருந்து இறங்கி வந்த ஒருவன் தன்னை வழி மறைக்கவும் திகைத்தாள்.

“அனு எங்கே?” என்று கேட்டான் அவன்.

மின்னல் வேகத்தில் ஓடிவந்து மனைவியின் வாயைப் பொத்தித் ‘தெரியாது’ என்றான் விசுவம்.

திமிறி அவள் கையிலிருந்து வாயை விடுவித்துக் கொண்டு “நீங்கள்தான் அந்த ரஞ்சன் மிஸ்டர் - சித்தரஞ்சனா ஓடுங்கள்... அவளை...” எனும் மீண்டும் அவளைப் பற்றி “மேலே ஒரு வார்த்தை சொன்னால் கொன்று விடுவேன்” என்று மிரட்டினான் விசுவம்.

கணவனிடமிருந்து விடுபட முயன்றபடியே, “அனாதைப் பிணமாகச் சாகிறேன் என்று அவள் நேற்று கேட்டபடி தூக்க மாத்திரையும் கோரமண்டல் எக்ஸ்பிரசில் ஒரு கேபின் முழுவதற்கும் முதல் வகுப்பு டிக்கெட்டும் வாங்கிக் கொடுத்து...” என்று சித்தரஞ்சனிடம் சொல்லிக் கொண்டே வந்தவள் கணவன் கொடுத்த அடியின் வேகத்தில் “ஆ!” என்றாள் மங்களம்.

சித்தரஞ்சன் சற்றுத் தயங்கவும், “எனக்காகப் பாராதீர்கள் போங்கள். சீக்கிரம், இப்போதே அவள் என்ன செய்து விட்டாளோ? ரயில் கூடக் கிளம்பி விடலாம். அய்யோ போங்களேன்...” என்று அவனை விரட்டி அடித்தாள்.

அதற்கு மேல் நில்லாமல் அவன் சென்று விடவும் கணவனிடம் திரும்பி, “நீ கட்டிய தாலியையே திருப்பித் தந்து விட்ட பிறகு என்னைத் தொட நீ யாரடா? சீ விடு” என்று உதறித் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

செய்வது அறியாதவள் போல ஒருகணம் திகைத்து நின்றுவிட்டு சற்று யோசித்துத் தன் தந்தை வீடு நோக்கி நடக்கலானாள்.

நொடித்துப் போன குடும்பம்தான்! சாப்பாட்டுக்கே கஷ்டம்தான்; ஆனால் அங்கே இருப்பவர்கள் மனிதர்கள். அது போதும்.

ஆனால் அனு? அவளை இனிப் பார்க்கும் வாய்ப்பு இருக்குமா?

கடவுளே! நல்லவளோ இல்லையோ, அந்த பெண்ணின் உயிரைக் காப்பாற்று என்று வெகு தீவிரமாய் இறைவனிடம் வேண்டினாள்.

சித்தரஞ்சன்... அவன் மனதிலும் அப்போதைக்கு அனு ஒழுக்கம் அற்றவளா உள்ளவளா என்ற எண்ணமே வர வில்லை.

அவளுடைய உயிர் - அவன் செல்லுமுன், சென்று அவளைத் தடுக்குமுன் காரியம் மிஞ்சி விடக்கூடாதே என்ற ஒரே நினைப்பு தவிர வேறு எதற்கும் அங்கே இடமில்லை.

வேகக் கட்டுப்பாடுகள் என்று இருந்த அத்தனையையும், மீறி அவன் கார் பறந்தது.

எப்படியோ விபத்து ஏதும் இன்றி ரயில் நிலையத்தை அடைந்தான்.

கார்களை நிறுத்தும் இடத்தில், பார்க்கிங் டிக்கெட் கொடுப்பவன் ஏதோ சொல்ல அதைக் காது கொடுத்துக் கேட்கவும் நில்லாமல் கார் சாவியை அவனிடம் வீசி எறிந்து விட்டு உள்ளே ஓடினான்.

நகரத் தொடங்கியிருந்த அந்த ரயிலில் தாவி ஏறினான்.

நல்லவேளை, வடக்கே செல்லும் அகலப் பாதை வண்டி என்ற ஆறுதல் ஒரு கணம் வந்தது. முழு ரயிலும் சென்று தேடி விடலாமே.

உள்ளே பூட்டியிருந்த இரண்டு கேபின் கதவுகளை நெஞ்சு பதைக்கத் தட்டித் திறக்கச் செய்தான்.

ஒன்றில் ஒரு தேனிலவு ஜோடி ஆத்திரமாய் உறுத்தது.

இன்னொன்றில் சீட்டாட்டம் அசடு வழிந்தது.

‘சாரி’ சொல்லக்கூடத் தோன்றாமல் கடைசியாய் இருந்த முதல் வகுப்பு கேபினின் கதவைத் தொண்டை உலரத் தட்டினான்.

அனு போலீசுக்கு என்று எழுதத் தொடங்கிய கடிதத்தை ஒருவாறு முடித்தாள்.

வைத்து எழுதக் கனமானதாக எதுவும் கொண்டு வராததால் சீட்டிலேயே வைத்து எழுத வேண்டியிருந்தது.

குனிந்து எழுதினால் வண்டிப் பாரம் ஏற்றினாற்போலக் கனத்த தலை எங்கோ சரிந்தது.

மூட்டுக்கு மூட்டு வலித்த கை அசைய மறுத்தது.

அத்தனை உடல் உபாதைகளையும் அதிகமாய் உணரக் கூடத் தோன்றாமல் முயன்று எழுதினாள்.

“அண்ணனிடம் ஒத்துக் கொண்டதில் ஒன்றும் பிசகாமல் அனாதை, தனிமை தாளவில்லை. இறைவனிடம் போகிறேன். சாவுக்கு யாரும் காரணம் இல்லை என்று யோசித்து யோசித்து இயன்ற மட்டும் தெளிவாக எழுதினாள்.

தமிழ்ப் பெண் என்ற துப்புக்கூடத் தருவது தவறு என்று தோன்றவும் ஆங்கிலத்தில் எழுதி மடித்துக் கைப்பையில் வைத்தாள்.

மாத்திரை பாட்டிலைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள்.

ஈரப்பசையே இல்லாமல் காய்ந்திருந்த தொண்டையால் இதை விழுங்க முடியுமா?

முடியாது என்று தோன்றவும் காபி விற்றுச் சென்ற ஒருவனிடம் தம்ளருக்கும் காசு கொடுத்து வாங்கினாள்.

காபியைக் குடித்துத் தொண்டையை நனைக்கத் தோன்றாமல் காபியைக் கொட்டிவிட்டுத் தண்ணீர் பிடித்து வைத்தாள்.

அந்த மாத்திரைகளைத் தின்பது தவிர வேறு ஒன்றும் முக்கியமாக - முக்கியமாக என்று என்ன - சாதாரணமான ஒரு விஷயமாகக் கூடத் தோன்றவில்லை.

தற்கொலை கோழைத்தனம் என்று ஒரு காலத்தில் அடித்துப் பேசியது எல்லாம் மறந்து போயிற்று.

இப்போதே இந்த மாத்திரைகளை விழுங்கிவிட்டால் என்ன என்ற வேகம் வந்தது.

தாங்கமாட்டாதது போலத் தோன்றிய தலைப்பாரமும் நெஞ்சுக்கனமும் விரைவிலேயே நீங்கிவிடுமே என்று தோன்றியது.

ஆனால் குறைந்த பட்சம் டிக்கெட் பரிசோதகர் வரும் வரை இதை அவள் சகித்துதான் ஆகவேண்டும்.

அவர் வந்து சந்தேகப்பட்டுக் காப்பாற்றித் தொலைத்து விட்டால் இந்தத் துன்ப வாழ்வு இன்னும்ல்லவா நீண்டு போகும்.

அதைவிட இப்போதைக்கு ஒருசில மணி நேரம் காத்திருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று தலையைக் கையில் தாங்கியபடி அமர்ந்திருந்தாள் அவள்.

சீட்டின் மென்மையான குஷனில் சாயக்கூடப் பயம் - ஆட்டோவில் போலக் கண் மயங்கி விட்டாள் எல்லாம் கெட்டுவிடக் கூடும்.

அரை குறையாய் ஏதேதோ நினைவு வந்தது. கடைசியாகச் சித்தரஞ்சன்...

அவள் அதிக நேரம் காத்திருக்க நேராமல் ரயில் கிளம்பிச் சற்று நேரத்திலேயே கதவு அவசரமாகத் தட்டப்பட்டது.

நிற்கமாட்டாமல் தள்ளாடிய கால்களையும் உடம்பையும் சமாளித்து அவள் எழுந்து வருமுன் பல தடவை தட்டி விட்டார்கள்.

டிக்கெட் பரிசோதகர் இவ்வளவு அவசரமாய்த் தட்டுகிறாரே என்று மந்தமாய் ஒரு நினைவு ஓடக் கதவைத் திறந்த அனு திகைத்து விழித்தாள்.

சித்தரஞ்சன்தானா? நினைத்துக் கொண்டே இருந்த அவளது பிரமையா?

“அனு, நீ ஒன்றும் செய்து விடவில்லையே?” என்று அவசரமாகக் கேட்டவன் அவள் பதில் சொல்லாமல் விழித்துக் கொண்டு நிற்கவும் அவளை விலக்கி கேபினுக்குள் வந்தான்.

தண்ணீர் தம்பளரோடு, இருக்கையில் கிடந்த கைப் பையும் கண்ணில் படப் பாய்ந்து எடுத்துப் பார்த்தான்.

“கடவுளே!” என்று உள்ளிருந்த பாட்டிலை எடுத்தவன் அவசரமாய் மூடியைத் திறந்து அத்தனை மாத்திரைகளையும் சன்னல் வழியே வெளியே கொட்டி, பாட்டிலையும் விசிறியடித்தான்.

அவ்வளவு நேரம் பிரமை கொண்டவள் போல நின்ற அனுவுக்குத் தன் விடுதலைச் சாதனம் அழிவதைக் கண்டதும் சட்டென உயிர் வந்தது.

ஓடிவந்து அவன் கையைப் பற்றித் தடுக்க முயன்றபோது அவன் கையில் மாத்திரை பாட்டில்கூட இல்லை என்பது தெரியவர அவள் அப்படியே உடைந்து போனாள்.

அடிபட்ட புறாவின் துடிப்போ, அம்பு தைத்த மானின் கதறலோ என “அய்யோ!” என்று அப்படியே கீழே சரிந்து விழுந்தாள்.

“இனி என்ன செய்வேன்? அய்யோ, இனி நான் என்ன செய்யட்டும்? அய்யோ, அய்யோம்மா...”

மரணகாயம் பட்டாற்போல அவள் தவிப்பதைக் காணவும் சித்தராஞ்சன் ஒரு கணம் திகைத்தான்.

உடனேயே கேபினை உள்ளே தாளிட்டுவிட்டு அவளைத் தூக்கி சீட்டில் அமர வைத்தான்.

ஆடி காற்றில் சருகுபோல அவள் துடியாய்த் துடிக்கவும் தன் மீதே அவளைச் சாய்த்து அணைத்து வருடி, தட்டிக் கொடுத்து, பரிவாகப் பேசி ஆறுதல் படுத்த முயன்றான்.

அவனது அணைப்பு, பரிவு எதையுமே அவள் உணர்ந்தது போலவே தெரியவில்லை.

இந்தப் பதிமூன்று நாட்களாகப் பட்ட துன்பங்கள் அனைத்தையும் முட்டி மோதிக் கொண்டு கண்ணீரிலேயே வர கரைந்து விடுவாள் போல அவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

17

தொழில் துறையில் சித்தராஞ்சனுக்கு பெத்த பெயர் ஒன்று உண்டு.

எவ்வளவு சிக்கலான பிரச்சினை என்றாலும் வினாடிக்குள் சரியான முடிவு எடுத்து விரைந்து செயலாற்றி வெற்றியும் பெற்று விடுவான் என்று.

ஆனால் பரிதாபகரமாக கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டு இருந்த அனுவைத் தேற்றும் வகையே அவனுக்குத் தெரிவதாகக் காணோம்.

ஆதி மொழியான அரவணைப்பைக் கூட உணரவில்லை என்றால் என்ன செய்ய முடியும்?

ஒருவேளை உணர விரும்பவில்லையோ என்ற எண்ணம் தோன்றவும் அவனுக்குத் திக்கென்றது.

மெல்ல அவளை விட்டு விலகி எதிர் சீட்டில் அமர்ந்து அவளது கண்ணீரை ஒரு கையாலாகாத தனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பார்க்கப் பார்க்க அவளது அளவு மீறிய உடல் மெலிவு கண்ணோடு கருத்தையும் உறுத்தியது.

எதை எதையோ எண்ணிப் பார்க்கையில் மனது வெகுவாகக் கலங்கிப் போயிற்று.

அனைத்தையும்விட அந்த நேரத்தில் அவளது துன்பத்தை அணுஅளவு குறைக்கக்கூட முடியாத தன் இயலாமையை வெகுவாக உணர்ந்தபடி கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தான் சித்தராஞ்சன்.

சிரிப்பானாலும் சரி, அழுகையானாலும் சரி, எதுவுமே ஒரு முடிவுக்கு வந்துதான் தீரும் அல்லவா?

அனுவின் கண்ணீரும் மெல்ல மெல்லக் குறைந்தது.

ஆனால் ஒரு மூச்சு அழுததால் மனப்பாரம் இறங்கிப் போனதால் அல்ல.

ஏற்கனவே மெலிந்து பயம் இழந்த உடம்பில் சுரத்தின் வேகமும் சேர்ந்து கொள்ள, விம்மி அழச் சக்தியற்றுப் போனதால் அவளது அழுகை மெல்லக் குறைந்து சிறு விசும்பலில் வந்து நின்றது.

அவளையே பார்த்திருந்த சித்தராஞ்சன் ஒரு பெருமூச்சுடன் “அனு” என்று மெல்ல அழைத்தான்.

அவளிடமிருந்து பதிலின்றிப் போகவும் அவன் உடல் ஒரு கணம் இறுகிப் போயிற்று.

கண்களை இறுக மூடித் திறந்தவன் மறுமுறை சற்று உரக்க அவளை அழைத்தான்.

ஒரு திடுக்கிடலுடன் அவள் நிமிர்ந்து பார்க்கவும், தன்கைகளை நீட்டி, “இங்கே வா” என்றான் மிருதுவாக.

அவன் உள்ளூர அஞ்சியது போல அவள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால் எழுவதற்கு அவள் சிரமப்படுவதைக் கண்டதும் “வேண்டாம்” என்று தடுத்துத் தானே அவள் அருகில் சென்று அமர்ந்தான்.

“படுத்துக் கொள்” என்று தன் மடியில் தலை வைத்துப் படுக்கச் செய்தான்.

அப்போதும் விசும்பலில் அவள் உடம்பு அதிர்வதை உணர்ந்து, அவள் தலையை வருடி, “தூங்கு” என்றான்.

அவன் பேச்சுக்குப் பணிந்தாற்போல அவளது இமைகளும் அயர்வோடு மூடிக் கொண்டன.

ஆழ்ந்த தூக்கமே, அவளது தூக்கம் கலைந்துவிடக் கூடாது என்று அவனும் அப்படியே அமர்ந்திருந்தான்.

டிக்ரெட் பரிசோதகர் கேட்டால் சொல்ல வேண்டுமே என்று அவளது பையில் இருந்த டிக்ரெட்டுகளை எடுத்துப் பார்த்தான்.

ஒரு வக்கிரத்துடன் திருமதி. திரு. சித்தரஞ்சன் என்றே இரண்டு டிக்ரெட்டுகளை எடுத்திருந்தான் விசுவம்.

சில கணங்கள் அதையே பார்த்திருந்து விட்டு மற்றதைப் பார்த்தான். அவை இரண்டும் கற்பனைப் பெயர்கள்.

அத்தோடு அவள் எழுதி வைத்திருந்த கடிதத்தைப் பார்த்தான்.

எடுத்துப் படித்துவிட்டு முகம் இறுக அதைக் கிழித்துப் பறக்க விட்டான்.

டிக்ரெட் பரிசோதகர் வந்து சென்ற பிறகு மீண்டும் முன் போலவே அமர்ந்து அவளைத் தூக்கி மடியில் போட்டுக் கொண்டான்.

ஆனால் அதன் பிறகு அவள் சரியாக உறங்கவில்லை.

உடம்பில் சூடு வெகுவாக ஏறி, அனத்தத் தொடங்கினாள்.

அங்கும் இங்குமாய் உடம்பை முறுக்கிக் கொண்டாள்.

அப்படிப் புரண்டதில் ஒருதரம் கீழே விழப் போனாள்.

அதைத் தடுத்து அவளைச் சட்டென இறுகப் பற்றி அவன் இழுத்தபோது வலியால் சுருண்டாள்.

வலியின் காரணத்தை ஊகித்தபோது அவனுக்கு நெஞ்சுக்குள் வலித்தது.

சமாளித்துக் கொண்டு இதமாய்ப் பேசி அவளை அமைதிப்படுத்த முயன்றான்.

“அனும்மா, கண்மணி கண்ணம்மா” என்றெல்லாம் உருகினான்.

ஒரு காலத்தில் இந்த அழைப்புகளுக்காக உயிர்த்தியாகம் புரிய தயாராக இருந்தவள் இன்று ஒன்றையுமே உணர மாட்டாமல் கிடந்தாள்.

மதிய உணவுக்கென வந்து கேட்டவனிடம் சொல்லிப் பாலும் ரொட்டியும் வரவழைத்து, பாலை மட்டுமேனும் அவளை அருந்த வைத்தான்.

ஆனால் அவள் உடலில் எதிர்ப்பு சக்தியே இல்லாதது போல மேலும் மேலும் காய்ச்சல் சூடு அதிகமாகக் கொண்டாள்.

ஒருவாறு கொல்கத்தாவரை சென்று விட்டால் அங்கே உறவு, தெரிந்தவர்கள் அதிகம் உண்டு; இவளுக்குத் தேவை

யானதை அங்கே பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று முதலில் நினைத்தது முடியாது என்று தோன்றியது.

அவ்வளவு தூரம் மருந்து வசதியின்றி இவளை அழைத்துச் செல்வது பெரும் தவறாகி விடக்கூடும்.

எப்படியோ, இங்கேயே பார்த்தாக வேண்டும் என்று விஜய வாடாவில் அனுபோடு இறங்கிவிட்டான்.

ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடமே விசாரித்துக் கொண்டு நேராக அவ்வூரில் நல்ல முறையில் நடந்த ஒரு தனியார் மருத்துவ மனையை அடைந்தான்.

பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்காகப் பெரிதும் பாடுபடும் ஒரு பெண் டாக்டரின் மருத்துவமனை அது.

அனுவைப் பரிசோதித்து விட்டு, 'ரேப் விக்டிமா?' என்று அந்த டாக்டர் கேட்கவும் சித்தரஞ்சன் திணறிப் போனான்.

ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு, "கிட்டத்தட்ட... எ... எப்படி இருக்கிறாள்?" என்று விசாரித்தான்.

"ம்-காய்ச்சல் மிகவும் அதிகம். நூற்று நாலு இருக்கிறது. சும்மாவே பலவீனமானவள் போலத் தெரிகிறது. அவளைப் போய்... ராஸ்கல்ஸ். இவன்களையெல்லாம் நடுத்தெருவில் வைத்துச் சுடவேண்டும். சும்மா விடக் கூடாது" என்றார் அந்தப் பெண் மருத்துவர் சீற்றத்துடன்.

பதில் சொல்லச் சக்தியற்று வெறுமனே தலையை மட்டும் அசைத்து வைத்தான் அவன்.

அனுவுக்கு நன்றாகச் சுய நினைவு வரவே, ஒருவாரம் ஆயிற்று.

அவன் தன்னால் ஆன மட்டும் ஏசி அறை, முழுநேர நாஸ் என்று வேண்டியது எல்லாம் செய்தான்.

ஆனால் அவனால் செலவு மட்டும் தான் செய்ய முடியும் இல்லையா?

கட்டிலின் சட்டத்தோடு சட்டமாய் பிடுங்கி வெயிலில் எறிந்த கொடி போல அவள் வாடித் துவண்டு கண் திறவாமல் கிடப்பதைக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு நெஞ்சு வலிக்க வலிக்க, பார்த்து சகித்துத்தான் ஆக வேண்டியிருந்தது.

இப்படியே மூன்று தினங்கள் செல்லவும் பயந்து போய் டாக்டரிடம் கேட்டான்.

"என்ன செய்யட்டும் மிஸ்டர் சித்தரஞ்சன்? மருத்துவத் தால் ஆகக் கூடியது இவ்வளவுதான். கூடச் சேர்ந்து அவளும் போராட வேண்டும் இல்லையா? நம் பெண்களுடைய 'மென்டாலிட்டி'யே மகா மோசம், சார். கற்பழிப்பு என்பது ஆணுடைய மிருகத்தனமான குற்றம். நிமிர்ந்து நின்று அவனுக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைப்பது இல்லை. என்னவோ தாங்கள்தான் இழிந்து போய்விட்டாற் போல இடிந்து போய்விடுவது, சாவதே மேல் என்று மனம் ஒடிந்து போவது, நீங்கள் தவிப்பது தெரிகிறதா? பார்ப்போம். கடவுளையும் வேண்டிக் கொண்டு நம்மால் ஆன அத்தனையும் செய்து விடுவோம். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். மிஸ்டர் சித்தரஞ்சன். எப்படிக் கும்பி எண்ண வைத்தே ஆக வேண்டும்" என்று தன் பங்குக்கு ஓர் அடி கொடுத்தார் டாக்டர்.

டாக்டர் சொன்னபடி கடவுளை வேண்டிக் கொண்ட தாலோ, என்னவோ அனுவின் உடல் நிலை மெல்ல முன்னேறிற்று.

அன்று அவன் ஓட்டல் அறைக்குச் சென்று திரும்பிய போது நாசின் முகத்தில் வாயெல்லாம் பல்லாயிருந்தது.

அரை மணி முன்பாகக் கண் திறந்து பார்த்து விட்டு இயல்பாக உறங்கினாளாம் அனு.

அனுவின் அருகே அவனை அமரச் சொல்லிவிட்டு டாக்டரையும் அழைத்து வந்தார் நர்ஸ்.

டாக்டரும் சித்தரஞ்சனைப் பார்த்து உற்சாகமாக முறுவலித்துவிட்டுக் குனிந்து, அனுவின் கன்னத்தை லேசாய்த் தட்டி, “அனு அம்மா அனு” என்று கனிவாக அழைத்தார்.

அனுவின் சிப்பி இமைகள் மெல்ல அசைந்தன.

அந்த வினாடியில் சித்தரஞ்சன் தன் நிலைமையை வெகு பயங்கரமாய் உணர்ந்தான்.

ஒரு வாரத்துக்குப் பின் கண் விழிக்கும் அனுவின் மனம் என்ன நிலையில் இருக்கும் என்று யாரால் சொல்ல முடியும்?

அவள், அவனைப் போலப் பழிவாங்குகிற இனம் இல்லா திருக்கலாம்.

ஆனால் அன்றுபட்ட வேதனையின் நினைவிலேயே விழிக்கக் கூடும் இல்லையா?

அந்த வேதனையின் காரணமாக அவனைப் பார்த்து அஞ்சித் தன்னை அறியாமல் அவனை அவள் காட்டிக் கொடுத்து விட்டால்?

பெண் சுதந்திரம் பேசும் இந்த டாக்டர் அவனைச் சும்மா விடுவாரா?

கம்பிக்குப் பின் அவனை நிற்க வைக்கும் வரை ஓய மாட்டாரே.

ஆனால் அந்த வினாடியில் ஓர் எட்டு பின்னே எடுத்து வைக்கவும் அவனால் முடியாதே.

திகிலுடன் அவன் காத்திருக்க அனு மெல்லக் கண் விழித்தாள்.

டாக்டர், நர்ஸ், அட்டென்டர் யாரையும் இனம் கண்டு கொள்ள முடியாமல் சுற்றி வந்த அவளது பார்வை கடைசி

யாக மறுபுறத்தில் இருந்த சித்தரஞ்சனுடைய முகத்தில் பதிந்தது.

மூச்சுவிட முடியாமல் அவன் காத்திருக்க, புன்னகை புரிய முயன்றவாறே அவள் மீண்டும் கண்ணுறங்கிப் போனாள்.

“சேச்சே. அவள்தான் நன்றாகிவிட்டாளே, சித்தரஞ்சன் பிறகு ஏன் அழுகிறீர்கள்?” டாக்டர் கேட்கவும் தான் கண்ணீரை உணர்ந்து வெட்கத்துடன் துடைத்துக் கொண்டான் அவன்.

அதன் பிறகு அனுவின் உடல் நிலை பின்னேறவில்லை.

மருந்துகளும், டானிக்குகளும், சூழ இருந்தோரின் பிரியமுமாகப் பின்னடைய விடவும் இல்லை.

மெதுவாகத்தான் என்றாலும் பத்துநாளில் நடமாடத் தொடங்கினாள்.

அவளுக்கு ஆபத்து அறவே இல்லை என்று அறிந்த பிறகு சித்தரஞ்சன் ஒருதரம் சென்னை சென்று இரண்டு நாள் பொறுத்து வந்தான்.

விடைபெறும் போது அனுவின் முகம் வாடினாற்போல அவனுக்கு ஒரு நிம்மதி.

அதேபோலத் திரும்பி வந்த போது அவள் முகம் மலர்ந்தாற்போல ஒரு நம்பிக்கை.

அதை வலுப்படுத்துவது போல, உடன் இருந்த நர்சும் “சார் இங்கே இல்லாதுபோனால் அனுவுக்குச் சாப்பாடே இறங்க வில்லையே” என்று கேலி பேசிச் சிரித்தாள்.

மெதுக் குரலாய் அனு அதை மறுத்த போதும் அவளது கன்னங்களில் லேசாக சிவப்பு ஏறியிருப்பதைச் சித்தரஞ்சன் திருப்தியுடன் கண்டான்.

டாக்டரிடம் பேசினான்.

அவர் இந்த 'ரேப்பிஸ்டை' விட்டபாடில்லை.

“இப்போது கேட்டுப் பழசை நினைவுபடுத்தி அவளை கஷ்டப்படுத்த வேண்டாம், ஆனால் அவனை - அந்த ராஸ்கலைச் சும்மா விட்டுவிடக் கூடாது” என்று கூறி அனு கிளம்புவதற்கு அனுமதி கொடுத்தார் டாக்டர்.

வேண்டிய தண்டனையை அவனும் அனுபவித்து விட்டான் என்று வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாமல் 'நன்றி டாக்டர்' என்று மட்டும் சொல்லிக் கிளம்பினான் சித்தரஞ்சன்.

திரும்பிச் சென்ற போது அறையில் அனு இல்லை.

அவன் கேளாமலே நாஸ் விவரம் சொன்னான்.

ஒரு சிறு பையனுக்கு ஆபரேஷனாம்; அலட்டாமல் இருப் பதற்காக அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கதை சொல்லிக் கொண்டு இருக்கிறாளாம்.

அறை எண் விசாரித்துக் கொண்டு சென்றான்.

அவளுடைய முதுகுதான் தெரிந்தது.

மெல்லிய குரலில் நிதானமாக முயலும் சிங்கமும் கதையைச் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள்.

பழைய வேகம், கணீர்க் குரல் எங்கே?

யோசித்துப் பார்க்கையில் அந்தக் கலகல சிரிப்பைக் கூடக் கேட்டதாக நினைவு வரவில்லை.

கண்களில் அந்த ஒளி கூட.

என்றேனும் இவையெல்லாம் திரும்பக் கூடுமா?

'திரும்பும், திரும்ப வைப்பேன்' என்று தனக்குள்ளேயே உறுதி கூறிக் கொண்டான் அவன்.

அந்தப் பையனை உறங்க வைத்து விட்டு அனு திரும்பி யதும் அவளைத் திரும்ப அழைத்துச் சென்றான்.

குறிப்பு அறிந்தாற் போல நாஸ் விலகிவிட அவளிடம் பேச்செடுத்தான்.

“உன்னை இங்கே விட்டுவிட்டு என்னால் அங்கே இருக்க முடியவில்லை. நீயும் பயணம் செய்யலாம். இனி டானிக் மட்டும் ஒழுங்காகக் குடித்தால் போதும் என்று டாக்டர் சொல்கிறார். சென்னை போகலாமா?” என்று அவள் கையை ஏந்தி வருடிய்படியே கேட்டான்.

அவள் உடம்பு சட்டென இறுகி விறைத்துப் போயிற்று.

“நான் வரவில்லை” என்றாள் அவள் மொட்டையாக.

“தொழில் வருமானம் எல்லாம் அங்கே இருக்கையில் போகாமல் முடியாது இல்லையா?” என்றான் அவன் இத மாகவே.

தரையைப் பார்த்தபடி, “நீங்கள் போங்கள். தொழிலைப் பாருங்கள். நான் உங்களோடு வரவில்லை என்றுதான் சொன்னேன்” என்றாள் அனு மெதுவாக. ஆனால் வெகு உறுதியோடு.

18

முதல் தடவை கண் திறந்து பார்த்த திலிருந்து எழுந்து நடமாடத் தொடங்கும் வரையில் அனு சித்தரஞ்சனது துணையைப் பெரிதும் நாடினாள்.

கண் திறவாமல் முனகும் போதுகூட அவன் கையை நெற்றியில் வைத்தால் உடனே அமைதியாகி விடுவாள்.

அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அலட்டாமல் உறங்கி விடுவாள்.

ஆனால் குணமாக குணமாக, அதிலும் எழுந்து நன்றாக நடமாடத் தொடங்கிய பிறகு அவள் சற்றே விலகுவது போலச் சித்தரஞ்சனுக்குத் தோன்றியது உண்டு.

அடிக்கடி மற்ற நோயாளிகளின் அறைக்குச் சென்று உதவத் தொடங்கினாள்.

துணையிருப்பது, கான்டனில் ஏதாவது வாங்கிக் கொடுப்பது என்பது போல் சின்னச் சின்ன உதவிகள்.

அன்றைய சம்பவத்தை எண்ணித் தன்னை வெறுத்து ஒதுக்குகிறாளோ என்று எண்ணவும் வழியில்லாமல் அவ னிடம் அவள் முகம் சுளித்ததே இல்லை.

அறைக்குள்ளே அடைந்து கிடக்காமல் வெளிக்காற்றில் நடந்து பார்க்கிறாள் என்றும் அவளுக்கு மற்றவருக்கு உதவுகிற மனம் என்று இவன் தன்னையே சமாதானம் செய்து கொண்டான்.

கூடவே அன்று விடைபெற்ற போது வாடியதும் வந்த போது மலர்ந்ததும் நம்பிக்கை ஊட்டவே தான் அவளிடம் கூட பேசாமல் முதலில் டாக்டரிடம் அனுமதி கேட்டான்.

இப்போதும் அந்த மறுப்பைப் பெரிதாகக் காட்டிக் கொள் ளாமல், “என்னை விட்டுவிட்டு நீ இங்கே தனியே என்ன செய்யப் போகிறாயாம்?” என்றான் ஒரு செல்லக் கண்டிப் புடன்.

அவளும் அவனது குரல் காட்டிய உரிமையைக் கண்டு கொள்ளாதவள் போல, “இந்த ஆஸ்பத்திரி டைப்பிஸ்டுக்குத் திருமணமாம். நோட்டீஸ் கொடுத்து விட்டாளாம். அந்த வேலையை எனக்கு வாங்கித் தாருங்களேன்” என்றாள் மெதுவாகவே.

“தந்தால்?”

“வேலையும் சேவையுமாக இங்கேயே இருந்து விடு வேன்” என்றாள் அவள் இன்னமும் நிமிராமலே.

இன்னமும் பேச்சை சீரியசாகத் திருப்ப அவனுக்கு மனம் இல்லை.

இப்போதைக்கு ஓர் உணர்ச்சிகரமான பேச்சு வார்த்தையை எந்த அளவுக்கு அவள் தாங்கக் கூடும் என்பதில் கூட அவனுக்கு ஐயம் இருந்தது.

எனவே, “இந்த மருத்துவமனைக்கு டைப்பிஸ்டாக நீ இங்கே இருந்து விட்டால் அங்கே என்னை ஆட்டிப் படைக்க ஒரு மனைவிக்கு நான் என்ன செய்வதாம்?” என்று விளை யாட்டு போலவே கேட்டான்.

“வேண்டாம்” என்றாள் அவள் மீண்டும் மொட்டையாக.

“என்ன வேண்டாம்?” என்றான் அவன் விடாமல்.

“தி... திருமணம்.”

சிறு மவுனத்தின் பின், “அனு அன்று நேர்ந்தது என் முட்டாள் தனத்தினால் நேர்ந்த பெரும் பிசகு. அதற்காக என்னை வெறுக்கிறாயா?” என்று மெதுவாகக் கேட்டான் சித்தரஞ்சன்.

“இல்லை” என்று தலையசைத்தாள் அவள்.

“நான் மீண்டும்... முரட்டுத்தனமாய் நடப்பேனோ என்று ஏதும் பயமாக இருக்கிறதா?” சிறு சிரமத்துடன் வினவினான் அவன்.

அதற்கும் மறுப்பாய் ஒரு தலையசைப்புதான் வந்தது.

“பின்னே?” என்றான் அவன் விடாமல்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் அனு.

அந்தப் பார்வையில் உருகி, “என்னடா?” என்று அவள் கையைப் பற்றினான் அவன்.

“அங்கே... அங்கே எல்லோருக்கும் தெரியுமே ப...பத் திரிகைகளில் எல்லாம் வந்ததாமே” என்றாள் குரல் நடுங்க.

அவன் கைப்பிடி இறுகியது. “உன்னைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். வேறு யார் என்ன நினைத்தாலும் அது பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை” என்றான் அவன் ஆத்திரத்துடன்.

“உறவு, நட்பு, சமூகம் என்று எல்லா இடத்திலும் உங்கள் மரியாதை போய்விடும், ரஞ்சன்” என்றவள் அவன் ஏதோ பேச முயலவும், “பொறுங்கள் நான் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். உங்கள் மனைவி மதிப்புக்கு உரியவளாக இருக்க வேண்டும் ரஞ்சன். உங்கள் வீட்டில் எத்தனை வேலையாட்கள்; உங்கள் அலுவலகங்களில் எத்தனை பேர் பணியாற்றுகிறார்கள்; இவர்கள் எல்லோருக்கும் என்னிடம் என்ன மரியாதை இருக்கும்? உள்ளூர இளக்காரத்துடன் அவர்கள் என்னை நோக்குவதை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது ரஞ்சன். அதனால் இந்த எண்ணத்தை விட்டு விடுங்கள்” என்று விளக்கமாகச் சொல்லி முடித்தாள்.

“உன்னை விடவா இதெல்லாம் முக்கியம்? உனக்காக நான் எதையும் தாங்குவேன், அனு. எனக்காக இதை ஒதுக்க முடியாதா?” என்று வாதாடினான் அவன்.

ஒருகணம் பேசாமல் இருந்து விட்டு, “இல்லை ரஞ்சன். என்னால் முடியாது” என்று கையை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் அனு.

முடியாது போகவும், “நான் சும்மா ஒரு வேகத்தில் சொல்லவில்லை ரஞ்சன். இத்தனை நாளாக அதிலும் நீங்கள் இல்லாத சமயத்தில் எல்லாம் வெகுவாக யோசித்துத் தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். அந்த அவப் பெயருடன் என்னால் அந்த ஊருக்குள் வரமுடியாது. உங்கள் மனைவி யாக வாழ முடியாது” என்றாள் உறுதியாக.

கண்களை இறுக மூடிச் சில வினாடிகள் யோசித்து “அவப் பெயர் நீங்கி விட்டால்?” என்று வினவினான் அவன்.

நம்பிக்கையற்று முறுவலித்தாள் அனு.

“மெய்யாகத்தான் அனு, அப்பீல் செய்து வழக்காடி உன் அவப் பெயரை நீக்கிவிட... என்ன?” உற்சாகமாய்ச் சொல்லிக் கொண்டே போனவன் அவளது இரக்கப் பார்வையில் நிறுத்திக் கேட்டான்.

“அபராதம் கட்டிவிட்ட பிறகு இந்த மாதிரி வழக்குகளில் அப்பீல் பண்ண அனுமதியே கொடுக்க மாட்டார்களாம். சிறை அதிகாரி சொன்னார்கள்” என்று விளக்கியவள் அவள் கண்களில் அடிபட்ட துன்பம் தெரியவும், அவன் கையில் தட்டிப் “பரவாயில்லை போகிறது விட்டுவிடுங்கள் ரஞ்சன்” என்றாள் பரிவுடன்.

எழுந்து குறுக்கும் நெடுக்குமாய் கூண்டுப் புலியாய்ச் சற்று நேரம் நடந்தான் அவன்.

மீண்டும் வந்து அமர்ந்து “அனு! உன்னிடம் சிலது கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. மனதைத் துன்புறுத்திக் கொள்ளாமல் விவரங்கள் மட்டும் சொல்ல வேண்டும்” என்று தொடங்கி, “அன்று - நீ கைதான தினத்தில் என்னென்ன நடந்தது என்று சொல்லு” என்று கேட்டான்.

அனுவின் விழிகள் அகல விரிந்தன.

“தெரியாதா?” என்று கேட்டவளின் கண்களில் சட்டென நீர் மல்கியது.

“ஒன்றுமே தெரியாமலே கல்யாணத்துக்குக் கேட்டீர்களா?” என்று விம்மினாள்.

“ஷ... அனு... எதுவும் எனக்குத் தெரிய வேண்டியதே இல்லை. இது புரியாமல் ஒருதரம் ஒரு மகா தவறு பெரிய தப்பு செய்து விட்டேன். அதற்கு வேண்டிய மனவேதனை அனுபவித்தும் விட்டேன். இப்போது கூட இதைக் கேசாக நடத்தி உன் பெயரைத் தெளிவுபடுத்த வழியிருக்கிறதா

என்று பார்ப்பதற்காகத்தான் கேட்கிறேன் சொல்லு” என்று காரியத்திலேயே கண்ணாய் இருந்தான் அவன்.

நடந்ததை அறிந்ததும், “இது நீலாவும் கமலுமாகச் செய்த வேலை என்று தெரிகிறது. ஆனால் ஏன்? ... எதுவாய் இருந்தாலும் நமக்காக அவர்கள் எந்தவித ஒப்புதல் வாக்கு மூலமும் அளிக்கப் போவது இல்லை. அதனால் அவர்கள் வழியில் முயற்சி செய்து பயன் இராது போகட்டும். வேறு ஏதாவது வழியிருக்கும். அனு எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. நான் கிளம்பிப் போய் வக்கீலைப் பார்த்துப் பேசுகிறேன். நீயும் தைரியமாக இரு” என்று கிளம்பிச் சென்றான்.

சென்றவன் சுவரில் அடித்த பந்தாய் மறுநாளே திரும்பி வந்தான்.

அவன் முகமெல்லாம் சந்தோஷம்.

ஆனால் சமீபத்தில் கடந்த காலத்தில் எதிர்பாராத பல இடிகளைச் சந்தித்திருந்த அனு அதிகமாய் மகிழ்ந்து விடாமல் அவன் பேச்சில் கவனத்தைச் செலுத்தினான்.

“பொதுவாகப் பணத்துக்காக ஒழுக்கம் தவறுகிறவர்கள் கேஸ்களில் தண்டிக்கப்பட்டு விட்ட பிறகு அப்பீலை ஏற்றுக் கொள்வது இல்லைதானாம். ஆனால் ரொம்பவும் அறியாத பெண்கள் இன்னசன்ட் என்று காட்ட முடிந்தால் அப்பீல் சாத்தியம்தானாம். பிறகென்ன கவலை? நீ இன்னமும் கன்னி என்பதை நிரூபித்துவிட்டால் கேசே நம் பக்கமாய் முடிந்த மாதிரிதான்” என்றான் குதூகலத்துடன் அவன்.

உள்ளூர ஆச்சரியத்துடன் அவனை உற்றுப் பார்த்தாள் அனு. அன்று கைதான தினத்தின் அளவில் மட்டுமாய்ப் பேசுகிறான் என்பது புரிந்தது. பின்னர் நடந்ததை மறந்தே விட்டான். ஆனால் மறக்க முடியுமா? நினைவு வருகையில் எப்படி நெஞ்சு வலிக்கும்?

பரிதாபப்பட்டபடி அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தாள்.

அவள் பார்வையில் மாறுதலைக் கண்டதும் அவன் பேச்சு நின்று புருவம் லேசாக நெரிந்தது.

சட்டென அவன் உடம்பு விறைப்பதைக் காணவும் அவனுக்கும் நினைவு வந்து விட்டதை அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

ஆனால் ஒருவருக்கு ஒரு வினாடியில் முப்பதாண்டு மூப்பு வரக் கூடுமா?

தலை மட்டும் நரைத்து விட்டால் போதும், அவன் முகம் அதே மூப்பைக் காட்டியது.

பின்னே, அவளுடைய கன்னிமையைக் கொடூரமாய் அழித்தவனே அவனல்லவா?

அவன் மனம் படும்பாடு புரிந்து எழுந்து அவனிடம் சென்றாள் அனு.

மெல்ல அவன் முகத்தை நிமிர்த்தி, நெரித்திருந்த புருவங்கள், கரித்திருந்த கன்னங்கள், இறுகியிருந்த முகவாய் என்று முகமெங்கும் மிருதுவாய் வருடலானாள்.

“அனு” என்ற கதறலுடன் ஆறுதல் தேடும் குழந்தையாய் அவளை இறுகப் பற்றி முகம் புதைத்தான் சித்தரஞ்சன்.

அவளும், அவனது தலையை வயிற்றோடு அணைத்துத் தடவிக் கொடுத்தபடி அப்படியே நின்றாள்.

சேலையில் ஈரம் உணர்ந்து அவன் முகத்தை நிமிர்த்த அவள் முயன்ற போதும் அவன் விடவில்லை-வெகுநேரம்.

ஆனால் அத்துடன் அவன் விட்டுவிடவில்லை.

அப்படி விடுகிறவன் என்றால் அவன் சித்தரஞ்சன் இல்லையே.

மிகப் பெரிய அநியாயம் செய்தோமே என்ற கழிவிரக் கத்தை ஒதுக்கிவிட்டு மேலும் யோசித்தான்.

ஏதாவது வழி இருந்தே ஆக வேண்டும்.

ஒன்று தோன்றவும், “உனக்கு முதலில் மருத்துவப் பரிசோதனை செய்திருப்பார்களே” என்று கேட்டான்.

முகம் கன்ற, “ஆம்” என்றாள் அவள்.

“அதை - அந்த ரிப்போர்ட்டைக் கோர்ட்டில் வாசித்தார்களா?”

யோசித்துப் பார்த்து விட்டு, “நினைவு இல்லை” என்றாள் அவள்.

“டாக்டரை விசாரித்தார்களோ?”

மீண்டும், “தெரியவில்லை” என்று அவள் கையை விரிக்கவும் அவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“ஒன்றையும் பாராமல் உட்கார்ந்து அமுதாயாக்கும்” என்று வெடுவெடுத்தான்.

உடனேயே அடக்கிக் கொண்டு, “சாரியம்மா” என்றான்.

“ஆனால் அனு, உனக்காக யாருமே வராவிட்டாலும் கோர்ட்டில் கேட்டிருந்தால் வக்கீல் சங்கத்திலிருந்து ஒருவர் உனக்காக இலவசமாக வழக்காடி இருப்பாரே. அதையாவது செய்திருக்கலாம் இல்லையா?” என்றான் வருத்தத்துடன்.

“எனக்குத் தெரியாதே” என்றாள் அவள் சிறு வியப்புடன்.

“என்ன தெரியாது” டிவியில் மக்கள் உரிமை பற்றி திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறார்கள். வாரப் பத்திரிகை, மாதப் பத்திரிகை எல்லாவற்றிலும் கூடத்தான் இதையெல்லாம் எழுதுகிறார்களே, வெறுமனே ஒலியும் ஒளியும் பார்த்து விட்டு கதைகளை மட்டும் படித்து விட்டுப் போட்டு விடுவாயாக்கும்” என்று மீண்டும் சினம் காட்டினான்.

தலையசைத்துவிட்டு, “எங்கள் வீடு பற்றி உங்களுக்குச் சரியாகத் தெரியாது இல்லையா? எங்கள் வீட்டு டி.வி. சின்ன அண்ணி கொண்டு வந்தது. அவள் அறையில்தான் இருக்கும். அவள் நீங்கள் சொன்ன ரகம். அதைக்கூட அவள் அறையில் போய்ப் பார்க்க எனக்குப் பிடிக்காது. அப்புறம் இந்த வார, மாத இதழ்களை எல்லாம் நான் தொட்டாலே அம்மாவுக்குப் பிடிக்காது. எப்போதாவது கையில் கிடைக்கும் போது சட்டத்தைத் தேட எனக்கும் தோன்றியது இல்லை. சிநேகிதி என்றும் அதிகம் கிடையாது - அம்மாவுக்குப் பிடிக்காது” என்று விவரித்தாள் அனு.

அவளது இளமைப் பருவம் புரிபட பச்சாதாபத்துடன் இவற்றிற்கெல்லாம் ஈடுகட்ட வேண்டும் என்று உள்ளூர உறுதி செய்து கொண்டான் சித்தரஞ்சன்.

ஆனால் பல நாட்களுக்குப் பிறகு வீட்டுப் பேச்சுவரத்தாயின் நினைவில் அனுவின் முகம் வாடிப் போயிற்று. “எதற்கும்-ஒரு பத்து நிமிடம் தாமதம் ஆனால் கூட-ஏதாவது சொல்லித் தூக்கில் தொங்கி விடுவேன் என்று சொல்லிச் சொல்லி மிரட்டுவார்கள். வேண்டுமென்று வருத்தப்படுத்துகிறார்கள் என்று எண்ணுவேன். பி...பிறகும் கூட என்னைத் தலைமுழுகக் கூடும் என்று நினைத்தேனே தவிர, தன்னையே அழித்துக் கொள்வார்கள் என்று நான் எதிர் பார்க்கவே இல்லை” என்றாள் விழிகள் நீரால் நனைய.

வேதனையைத் தூண்டிவிட்டு விட்டோமே என்று உள்ளூர வருந்திய சித்தரஞ்சன் அவள் கையைப் பற்றி முத்தமிட்டு அவளைத் தோளோடு சாய்த்துக் கொண்டான்.

முதுகை மெல்ல வருடி, “நிலைமை தெரியாமல் நான் வேறு கோபம் காட்டிவிட்டேன் இல்லையா? ரொம்பவும் சாரிம்மா. மன்னித்துவிடு” என்றான் மிருதுவாக.

அவள் சற்றுத் தெளியவும், “ஆனால் இதெல்லாம் பழைய கதை. உன் வாழ்வில் முடிந்து விட்ட அத்தியாயங்கள்.

அடியோடு மறந்து விடவேண்டும். மறந்தால்தான் அடுத்துச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தில் முழுமையாக ஈடுபடமுடியும். இப்போது நன்றாக யோசித்துச் சொல் அனு. அந்த டாக்டரைத் திரும்பப் பார்த்ததாகவோ, அந்த ரிப்போர்ட்டை அவர் படித்ததாகவோ அடியோடு நினைவு இல்லையா?" என்று விஷயம் தெரிந்து கொள்வதை விடவும் முக்கியமாக அவள் மனதை மாற்றும் நோக்கத்துடனேயே திரும்பக் கேட்டான்.

அது பலித்துவிட யோசனையில் ஆழ்ந்தாள் அனு. "அந்த டாக்டரைக் கோர்ட்டில் பார்த்த நினைவு இருக்கிறது. ஆனால் என்ன சொன்னார் என்பது நினைவே இல்லையே" என்றாள் கவலையோடு.

"பரவாயில்லை விடு. அதை நான் அங்கேயே போய்த் தெரிந்து கொள்கிறேன். இனி... இந்த டாக்டர் ரிப்போர்ட்டை வைத்துக் கொண்டு அடுத்த முயற்சி செய்யப் போகிறேன் அது வெற்றி பேற வேண்டும் என்று உனக்காக மட்டும் அல்ல பெருமளவு எனக்காகவே வேண்டிக்கொள், அனு" என்றான் இவன் சீரியசாக.

19

அந்த மெடிக்கல் ரிப்போர்ட்டின் அடிப்படையில் மேல் கோர்ட்டில் அனுவின் வழக்கை அப்பீலுக்கு எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

அனுவுக்கு விஜயவாடாவில் சிகிச்சை அளித்த பெண்டாக்டர் கொடுத்த சர்டிபிகேட்டும் சித்தரஞ்சனது முயற்சிகளுக்கு உதவி செய்தது.

ஆனால் அதைப் பெறுமுன் அந்த டாக்டரிடம் உண்மையை முழுவதுமாகக் கூற வேண்டியிருந்தது.

"ஆண்பிள்ளைத் திமிர் உங்களுக்கும் இருக்கிறதே" மட்டம் தட்டியே போதும், "தவறைச் சீர் செய்யப் பாடுபடுகிறீர்கள். அதனால் என்னால் ஆன உதவி செய்கிறேன்" என்று அதைச் செய்யவும் செய்தார்.

தவறாக ஏற்ற பழியாலும், அதன் விளைவான தாயின் மரணத்தாலும் வருத்தமும் சோர்வும் அவள் மனத்தையும் உடம்பையும் வெகுவாகப் பாதித்து இருந்ததாகவும், இப்போதுதான் அவள் மெல்லத் தேறி வருவதாகவும் எழுதிக் கொடுத்தார்.

"உங்கள் பிழையைக் குறிப்பிடாவிட்டாலும் மற்றவகையில் நான் எழுதியிருப்பது எல்லாம் முழுவதும் உண்மையே, சித்தரஞ்சன். ஏனெனில் அவள் உங்களை வெறுக்காததில் இருந்து அந்தப் பிழையை அவளே மன்னித்து விட்டது தெரிகிறது அல்லவா? மற்றபடி அவள் உடம்பு இந்த அளவேனும் தேற இவ்வளவு நாள் ஆனதற்குக் காரணம் மற்றதில் வந்த 'டெப்ரஷன்' தான். மீண்டும் கோர்ட்டில் நிறுத்தினால் மீண்டும் அவள் சோர்ந்து விடக் கூடும். அதையும் எழுதியிருக்கிறேன். இதைப் பயன்படுத்தி அவளைக் கோர்ட்டுக்கு இழுக்காமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

அவனுக்கும் அதே எண்ணம் இருந்ததால் இந்த சர்டிபிகேட்டைக் கொண்டு அதற்கும் ஏற்பாடு செய்தான்.

இடையே சென்னையில் காரில் செல்கையில் மங்களத்தைத் தற்செயலாகச் சந்தித்தான்.

அனுவின் உயிரைக் காத்தவள் உண்மையில் அவள் அல்லவா?

நெஞ்சு நிறைந்த நன்றியுடன் காரை நிறுத்தி அவளிடம் பேசினான்.

மங்களத்தின் சோர்ந்த முகமும், அனு பற்றி அவள் அக்கறையோடு கேட்ட விதமும் காண அவனுக்கு ஓர் எண்ணம் பிறந்தது.

வீட்டுக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

விவரங்கள் அனைத்தையும் கூறி, “அனு சென்னை வரச் சம்மதித்தால் அவளோடு கூடத் தங்கி இருந்து அவளைக் கவனித்துக் கொள்ள முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

சாப்பாட்டுக்கே சிரமப்படும் தன் வீட்டினருக்குத் தானும் ஒரு சுமையாகச் செல்ல நேர்ந்ததை எண்ணி வருந்திக் கொண்டு இருந்த மங்களத்துக்குக் கண்ணீர் வந்தது.

“மங்களம் அண்ணிக்கு நீயும், உனக்கு அவர்களும் துணையாக இருக்கலாம்” என்று விஜயவாடா சென்று அனுவிடம் இயம்பினான்.

அப்போதும் தடுத்து மறுத்துப் பேசவே முயன்றாள் அனு.

“அனு உன்னை இங்கே விட்டுவிட்டு, உன்னைப் பாராமல் அங்கே இருக்க என்னால் முடியாது. இந்த வழக்கு வெற்றி பெற வேண்டுமானால் நான் அங்கே இருந்தே ஆக வேண்டும். இந்த நிலைமைக்கு விடையை யோசித்துப் பார். அங்கே நீ வெளியார் யாரையும் சந்திக்கத் தேவை இராதபடி நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நம் வீட்டில் என்னுடைய வேலையாட்கள் - ரொம்ப காலமாக பணி செய்கிறவர்கள் - அவர்களுக்கு என் வாக்கு வேத வாக்கு. நீ நல்லவள் என்ற என் வார்த்தை சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பை விட அவர்களுக்கு மேலானது.”

“அதோடு உன் அண்ணியின் வீட்டில் மிகவும் கஷ்டம். நான் பணமாகக் கொடுத்தால் நன்றாயிருக்குமா? வாங்கிக் கொள்வார்களா? நீ அங்கே வந்து இருக்க, உனக்குத் துணையாக வாருங்கள் என்றால் கவுரமாக இருக்கும்! இல்லையா?

அடி உதையெல்லாம் பட்டு, தன் வாழ்க்கையையே இழந்து உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொடுத்த அவர்களுக்கு இந்த நன்றியாவது நாம் செய்ய வேண்டாமா?” என்றெல்லாம் கூறி அவளைக் கரையாய்க் கரைத்துச் சென்னைக்கு அழைத்து வந்தான்.

அவன் பேச்சுக்கு இணங்கி வந்துவிட்ட போதும், வீட்டுத் தோட்டத்தில் கூட உலாவச் செல்லாமல் அவள் அறையோடு அடைந்து கிடப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்தினான்.

ஆனால் அது விஷயத்தில் அவன் அப்போது செய்யக் கூடியது ஒன்றுமே இல்லையே.

எனவே அவளை அவள் போக்கிலேயே விட்டுவிட்டு வழக்கில் முழு மூச்சுடன் ஈடுபட்டான்.

மங்களமும் நாத்தனாரின் மனநிலை புரிந்து இதமாகப் பேசுவாள்.

அவளுடைய சொந்த வாழ்வைப் பற்றிய பேச்சு ஒருதரம் அவர்களிடையே வந்தது.

கடைசியில் மாங்கல்யத்தையே கழற்றி வீசி விட்டு அண்ணனை அவள் ஏக வசனத்தில் பேசியதைச் சித்தரஞ்சன் மூலம் அறிந்திருந்த அனு கேட்டாள். “இதே தைரியத்தை முன்பே எல்லோரிடமும் காட்டியிருக்கலாமே. புழு மாதிரி முதுகெலும்பே இல்லாமல் பணிந்து போனீர்களே, ஏன்!” என்று.

“அன்று வந்த துணிவு கடைசி எதிர்ப்பு, அனு. கொண்ட வனையே முறித்துக் கொண்டு விட்ட முடிவு. மற்றபடி புகுந்த வீட்டில் நிமிர்ந்து நிற்க வேண்டுமானால் கொண்ட வன் துணை இருக்க வேண்டும். அது இல்லாத போது எல்லாருமே எட்டி உதைப்பார்கள்... நான் முதலில் இருந்தே உன் அண்ணனுக்கு வேண்டாத மனைவி...” என்று நிறுத்தினாள் மங்களம்.

ஒரு சிறு யோசனைக்குப் பின் மீண்டும் தொடங்கிப் பேசினாள். “நீ இனியும் சின்னப் பெண் இல்லை அனு எல்லாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதுதான். உன் அண்ணனுக்கு முதலில் இருந்தே வேறு ஒரு பெண்ணோடு சினேகிதம், தாலி கட்டாதது மட்டும் குறை.”

“அந்தச் சமயம் அதைக்குக் கார்ப்பப்பையில் ஏதோ கட்டி என்று எடுத்தார்களாமே, வீட்டு வேலைக்கு ஆள் தேவைப்படவே உன் அப்பா பாட்டில் எங்கள் திருமணத்தை நிச்சயம் செய்துவிட்டார். தகப்பனாரிடம் மறுத்துப் பேச உன் அண்ணனுக்குப் பயம். அத்தோடு, என்ன பெரிய விஷயம். கூட ஒரு பெண்தானே என்ற நினைப்பும் கூட, பேசாமல் தாலி கட்டி விட்டார்.”

“ஆனால் தற்செயலாக ஒருநாள் விஷயம் தெரிந்ததில் இருந்து எனக்கு அவரோடு வாழ விருப்பம் இல்லை. அதுவே அவருக்கு மட்டும் தட்டினாற் போல் ஓர் ஆத்திரம். அதை அத்தனை வழியிலும் காட்டினார். ஆனால் இன்னொருத்தி யோடு வாழ்கிறவர் என்னையும் தொடுவது என்றால் அதை என்னால் கடைசி வரை அனுமதிக்க முடியவில்லை.”

கோழை என்று தான் நினைத்த அண்ணிக்கு இவ்வளவு தன்மானமா என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் அனு.

“உன் அண்ணா எப்போதும் பணம் பணம் என்று பறப்பாரே. நினைவு இருக்கிறதா? அம்மாவிடம் ‘மூடு’ பார்த்துக் கெஞ்சி அப்பாவிடம் ஆயிரம் ரீல்விட்டு சுருட்டுவாரே. யாருக்கும் தெரியாமல் இன்னொரு குடும்பம் நடத்துவது என்றால் லேசா? உனக்குப் பணம் எடுப்பதில் வந்த கோபம். ஏன் உன்னிடம் காட்டிய வெறுப்பு எல்லாமே இந்தப் பற்றாக் குறையினால் வந்த ஆவேசம்தான். ஆனால் எந்த அளவுக்குப் போய்விட்டார்!” என்று முகம் சுளித்தாள்.

“என்னை வெறுத்தது எப்படியோ போகட்டும். தன் கோழைத்தனத்தால் உங்கள் வாழ்வை வீணடித்து விட்டாரே என்ன அநியாயம்!” என்று ஆத்திரப்பட்டாள் அனு.

“எனக்கும் முதலில் ஒரே ஆத்திரம்தான். ஆனால் செல்லுபடி ஆகாத சினம் என்று கண்டு அடக்கிப் பழகத் தொடங்கினேன்.”

“ஏன் அடக்க வேண்டும்?” என்று கோபமாகவே மொழிந்தாள் சின்னவள்.

“பின்னே, எல்லோருடனும் சண்டை போட்டுக் கொண்டு எங்கே போவது? என் வீட்டாரின் ஒருவேளைச் சோற்றிலும் பங்கு கேட்பதா என்றுதான் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருந்தேன். அப்படிக்கிடக்க வேண்டும் என்றுதான் உன் அப்பா ஏழை வீட்டுப் பெண்ணாய்த் தேர்ந்தெடுத்தாரோ என்று கூட எனக்குத் தோன்றியதுண்டு.”

ஓர் ஏழை பெண்ணுக்குத் தன் வீட்டில் எவ்வளவு பெரிய அநியாயம் நடந்திருக்கிறது என்று உள்ளூர் வேதனையாக இருந்தது அனுவுக்கு.

உதட்டைப் பற்களால் அழுத்தியபடி பேசாமல் இருந்தாள்.

பழைய நினைவுகளில் ஆழ்ந்திருந்த மங்களம் சின்னதாக ஒரு பெருமூச்செறிந்தாள். “என்னவோ இப்போதெல்லாம் இருட்டில் இருந்து வெளிச்சத்திற்கு வந்து விட்டாற் போல; நன்றாய் மூச்சுவிட முடிகிறாற் போல நிம்மதியாய் இருக்கிறது” என்றாள் திருப்தியோடு. “இப்போது உன் வழக்கு மட்டும் ஜெயித்து விட்டால் வேறு எதுவுமே வேண்டாம்.”

சித்தரஞ்சனும் அதே நினைவில்தான் பாடுபட்டான்.

அனுவைப் பரிசோதித்த டாக்டரைக் கூண்டில் ஏற்றினான்.

குறுக்கு விசாரணை மூலம், அவளை அவர் முதலில் பரிசோதித்தபோது அவள் ஒரு அறியாப் பெண், கன்னி என்கிற உண்மையை வெளிக் கொணர முடிந்தது.

அதே ஓட்டலில் பிடிபட்ட மற்ற பெண்கள் யாரும் அவளை அறிந்திருக்கவில்லை என்பது வெளி வந்தது.

கைதான பிறகு போலீஸ்காரர்களிடம் மறுத்துப் பேசினாள் என்பதும் தெளிவாயிற்று.

ஆனால் அவளது அறைக்குள் அழையாமலே வந்தானே அந்த வாலிபன் எல்லாவற்றுக்கும் முட்டுக்கட்டை போட்டான்.

தன் மேல் பொய்சாட்சிக் கேஸ் வந்துவிடும் என்று பயந்து விட்டானோ, அதனால் வரும்படி கெட்டுவிடக் கூடும் என்று கலங்கி விட்டானோ - அன்றைய அளவில் அனு உறவுக்குச் சம்மதித்தே பணம் வாங்கினாள் என்று சாதித்தான்.

இந்த சாட்சியை உடைக்கும் வகை தெரியாமல் மயங்கி னான் சித்தரஞ்சன்.

அந்த மனநிலையில் வீடு செல்ல அவனுக்கு மனம் இல்லை.

வீட்டுக்கு டெலிபோன் செய்தான்.

மேலே தொடர்பு வந்ததும் அனுவின் கண்களில் மிரட்சி தோன்ற வழக்கம் போல மங்களம்தான் எடுத்தாள்.

சித்தரஞ்சன் என்று அறிந்ததும் அனுவிடம் கொடுத்து விட்டு வெளியே போனாள்.

“வேலை இருப்பதால் வரத் தாமதம் ஆகும்” என்று மட்டுமே கூறிவிட்டு டெலிபோனை வைக்க மனம் இல்லாமல் அன்று அவள் என்ன செய்தாள், என்ன சாப்பிட்டாள் என்று அனாவசியக் கேள்வி கேட்டான்.

பேச்சினூடே, கைதான அன்று கமலநாதன் அவளிடமும் இன்ஸ்பெக்டரிமும் பேசியதை எல்லாம் திரும்ப ஒருதரம் கேட்டுக் கொண்டான்.

தொடர்ந்து சற்று நேரம் அவளது குரலைக் கேட்டு திருப்தி அடைந்து அதன் பிறகு டெலிபோனை வைத்தான்.

சற்று நேரம் யோசனையோடு நின்றான்.

நீலாவும் கமலுமாகச் சேர்ந்து அனுவுக்கு அந்தக் கொடுமை இழைத்திருக்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு அவன் ஏற்கெனவே வந்திருந்தான்.

ஆனால் யார் இயக்கி யார் செய்தது என்று யோசிக்கையில் சூத்திரதாரி நீலாவோ என்று தோன்றத் தொடங்கியது.

நீலா அவனிடம் உரிமை எடுத்துப் பேசுவாள். பெற்றோர் இல்லாத பெண் என்று தன் தாயார் காட்டிய பரிவில் இவள் சலுகை கொண்டாடுகிறாள் என்று மட்டும் சித்தரஞ்சன் நினைத்திருந்தான்.

ஆனால் அதையே மிஸஸ் சித்தரஞ்சன் பதவி மேல் மோகமோ என்று எண்ணிப் பார்க்கையில் மேலும் விஷயம் விளங்கலாயிற்று.

நீலாவிடம் அனு தங்கள் காதலைப் பற்றியும் அனுனுடைய டில்லிப் பயணம் பற்றியும் சொன்னதுமே நீலா திட்டமிடத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும்.

டெல்லியிலிருந்து திரும்பி வந்த அன்று, தங்கள் காதல் பற்றி அனு மூலம் அறிந்திருந்தும் ஒன்றுமே தெரியாதவள் போல “ஆன்டிக்கி சோனே அல்வா செய்து வந்தேன் அனுப்பி விடுகிறீர்களா?” என்று தொடங்கி “அனுவுக்காகச் சிபாரிசு செய்ததற்கு என்னை மன்னியுங்கள் சித்து. இவள் இப்படிப்பட்டவள் என்று எனக்குத் தெரியாது” என்று பத்திரிகைக் காட்டியது; சாது போல இருந்து ஏமாற்றி விட்டாளே என்று

அவன் கண்மூடிக் கோபத்தைக் கிளறிவிட்டது? அந்தக் கொதிப்பை ஆற்றுகிறவள் போல அவனுடன் குழைந்தது.... அடிக்கடி வந்தது...

“கடைசியில் கொஞ்ச அதிக வேலை இருப்பதால் அவளிடம் பேச நேரம் இராது. வேலை முடிந்ததும் வீட்டுக்கே வருகிறேன்” என்று சொல்லி அனுப்பும்படி ஆயிற்று.

ஆக அவ்வளவிலும் நீலாவுக்குத்தான் பெரும்பங்கு.

அனுவைக் கைதே செய்த போதும் அவளைக் காப்பாற்றி இருக்கிறான் கமல்.

அப்பீல் செய்து அதற்காக சித்தரஞ்சன் அலையத் தொடங்கிய பிறகு ஒருதரம் எதிர்ப்பட நேர்ந்தபோது அலட்சியமாய்ப் பேசாமல் வெட்கித் தலை குனிந்து சென்றிருக்கிறான்.

அண்ணன் தங்கை இருவருள் எப்போதுமே இளக்கம் காட்டிவிட்டுக் கொடுக்கிறவன் அவன்தான்.

இருவருள் இளக்கக் கூடியவனும் அவன்தான்.

தங்கையைக் காட்டிக் கொடுக்கும் அளவுக்கு இளகு வானா என்பது சந்தேகத்துக்குரிய விஷயம் தான்.

ஆனால் அந்த சாட்சி வாலிபன் பிடிவாதமாய்ச் சொன்னதையே சொல்லும்போது மீந்திருக்கும் ஒரே வழி இந்தக் கமல் மட்டுமே தான்.

இந்த எண்ணம் வந்ததுமே தன் தூரத்து உறவினன் ஆன அவனை நாடிச் சென்றான் சித்தரஞ்சன்.

மறுநாள் மாலையில் சித்தரஞ்சன் வீட்டுக்கு டெலிபோன் செய்தான்.

வழக்கம் போல் போனை எடுத்த மங்களத்திடம், “நான்தான், ஆனால் அனுவை இப்போது அழையாதீர்கள் அண்ணி” என்ற சித்தரஞ்சனின் வரண்ட குரல் மங்களத்துக்கு திக்கென்றது.

20

அனுவைப் போலவே சித்தரஞ்சனும் மங்களத்தை ‘அண்ணி’ என்று அழைக்கத் தொடங்கியிருந்தான்.

அந்த அழைப்பு அந்த வீட்டில் ஓர் உரிமை உணர்வையும் உள்ளூர மகிழ்ச்சியையும் மங்களத்துக்கு தருவதுண்டு.

ஆனால் இன்று அச்சம் தவிர ஒன்றும் தோன்றவில்லை.

கேஸ் தோற்றுவிட்டதா?

இல்லையென்றால் அவன் குரலில் இந்த வரட்சி ஏன்?

அனுவை அழைக்க வேண்டாம் என்று வேறு கூறுவானேன்? இனி அனு - சித்தரஞ்சன் வாழ்வு என்ன ஆகும்?

“சரி”யென்று சொல்லக்கூடத் தோன்றாமல் பேயடித்தாற் போலப் பிரமித்து நின்றாள் மங்களம்.

ஆனால் அவளது எண்ணங்களை ஊகித்தவன்போல, “ஆனால் பயந்து விடாதீர்கள் அண்ணி கேஸ் ஜெயித்து விட்டது” என்று அவசரமாகக் கூறி அவளது பயத்தைப் போக்கிவிட்டு மேலே தொடர்ந்தான் சித்தரஞ்சன்.

“கேஸ் ஜெயித்தாலும் அது தொடர்பாக இங்கே வேறு சில வேலைகள் இருக்கின்றன. அதையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு நான் வீடு வர ரொம்பவும் நேரம் ஆகும். அதுவரை அனுவை யாரும் - டெலிபோனில் கூட அணுக விட வேண்டாம். இப்போதைக்கு வெற்றி என்பதை மட்டும் அவளிடம் சொல்லுங்கள்” என்று அவசரம் போல வேகமாகப் பேசி முடித்து டெலிபோனை வைத்தான் சித்தரஞ்சன்.

அங்கே வேலை அதிகமாய்த்தான் இருந்தது அவனுக்கு.

கமலநாதனைச் சந்தித்துப் பேச நினைத்தபோது இருட்டில் கல்லெறிகிற மாதிரிதான் சென்றான்.

கிடைத்த பலனைப் பார்க்கையில் அவனாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

செய்த பிழையை எண்ணி ஏற்கனவே வருந்திக் கொண்டு இருந்த அவன் இடித்து உரைத்துக் கொல்லும் தன் மனதிடமிருந்து தப்பிக்க இதை ஒரு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வான் என்று சித்தரஞ்சன் எண்ணவே இல்லை.

கமலைப் பார்த்துப் பேசிய போது உள்ள நிலைமையை மட்டுமே அவனிடம் சித்தரஞ்சன் சொன்னான்.

இந்த வழக்கு ஜெயிக்காவிட்டால் அனு என்ன ஆகக் கூடும் என்று குறிப்பாய் உரைத்தான்.

இவன் பேச பேச ஒன்றுமே பதிலிறுக்காமல் தலை குனிந்து அமர்ந்திருந்து விட்டுக் கடைசியாக, “நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள்... நீலாவுக்கு... இல்லையில்லை. நீங்கள் கவலைப்படாமல் செல்லுங்கள்” என்று அனுப்பி வைத்தான்.

அன்று சாட்சிக் கூண்டில் ஏறி நின்று அவன் பேசிய போது குரலில் எந்தவிதப் பிசிரும் இல்லை.

சற்றே இறங்கிய குரலில் என்றாலும் சொல்லிக் கொண்டே போனான்.

போலீஸ் உத்தியோகத்துக்கும், உடைக்கும் நான் ஓர் அவமானச் சின்னம் என்று தொடங்கிய அவன் அனுவிடம் தான் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டைச் சொன்னான்.

சூர்ப்பனகையாய்த் தன் தங்கை தூண்டிவிட்டதை அடியோடு மறைத்துவிட்டுத் தனது செயலாகவே எல்லா வற்றையும் ஏற்று வெளியிட்டான்.

தான் வேற்று இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதாலும், அனுவுடைய பெற்றோர் பழமை விரும்பிகள் என்பதாலும்,

தான் கொண்ட மையல் சாதாரணமான வழியில் நிற்க வேற வழியில்லை என்பதை உணர்ந்து வேறு வழியில் சூழ்ச்சி செய்ததாகக் கூறினான்.

அந்த நல்ல பெண்ணின் பெயரை நாசப்படுத்திப் பிறகு பெரிய சீர்திருத்தவாதி போலக் காட்டி அவளுக்கு வாழ்வு கொடுப்பதாகச் சொல்லிச் சென்றால் வேறு வழியின்றி பெண்ணைத் தர அவள் வீட்டில் சம்மதம் தருவார்கள் என்று எண்ணியதாகத் தெரிவித்தான்.

அதன்படியே அவளுடைய தோழியைச் சந்திக்க என்று அழைத்துச் சென்று தவறான நடத்தையுள்ள பெண்ணாகக் கைது செய்ததையும் அதைப் பத்திரிகைகளில் வெளிவரச் செய்ததையும் மறைக்காமல் அறிவித்தான்.

ஆனால் தன் கணக்கு தவறாகி, அனுவுடைய தாயார் தற்கொலை செய்து கொள்ளவும் தவித்ததைச் சொன்னான்.

சிறையில் மனம் ஒடிந்து போய் அவள் வெளிவந்த போது அரை உயிராய்க் கிடந்ததைக் கண்டு ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் துடித்ததை வேதனையோடு இயம்பினான்.

கடைசியாக நல்ல வேளையாக வழக்கு அப்பீலில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, உண்மை விவரங்களைச் சொல்ல ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்து செய்த பாவத்துக்கு ஒரு பரிகாரம் - அவளுடைய தாயின் இழப்பை ஈடு செய்ய முடியாது என்றாலும் - இழைத்த அநியாயத்துக்கு ஒரு பிராயச்சித்தம் செய்ய முடிந்ததற்கு நன்றி கூறினான்.

கடைசியாக அந்தப் போலீஸ் உடைக்கு அவமானம் தேடிய பிழைக்காக மறு உலகில் இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கப் போவதாக அவன் சொல்லவும் விஷயத்தை ஊகித்து மற்றவர்கள் அவன் அருகே ஓடி வருமுன் காரியம் மிஞ்சி விட்டது.

இதையெல்லாம் அனு அறிய நேரும்போது தான் அவளது அருகில் இருக்க வேண்டும் என்று சித்தரஞ்சன் எண்ணினான்.

எனவே சுருக்கமாக வழக்கின் வெற்றியை மட்டும் அறிவித்து விட்டு கமலநாதனின் இறுதிக் காரியங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தான்.

நீலாவிடம் விஷயத்தைத் தெரிவிக்கும் பணியும் அவனுடையது ஆயிற்று.

அண்ணன் கடைசி வரையிலும் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் பழியை அவன் மீதே போட்டுக் கொண்டதை அறிந்தபோது, எப்போதும் திடமாய் நிற்கும் அவளும் உடைந்தாள்.

தன்னுடைய திட்டத்திற்குத் துணை செய்ய எவ்வளவோ மறுத்தானே, இதைச் செய்யாவிட்டால் உன் கண் முன்னே தற்கொலை செய்து கொள்வேன் என்று மிரட்டி அல்லவா பணிய வைத்தாள். அப்படியிருந்தும் கடைசியில் ஒரு குறிப்பாகக் கூட அவளைச் சுட்டிக் காட்டிவிடாமல் குற்றத்தை முழுமையாகத் தானே ஏற்றுக் கொண்டானே என்று மறுகினாள்.

ஆயினும் முழுக்க முழுக்க அண்ணனை நினைத்து வருந்தினாளே தவிர, தன்னை ஒத்த ஒரு பெண்ணுக்குச் செய்த அநியாயம் குறித்து அவள் எண்ணிப் பார்க்கவும் இல்லை என்பது சித்தரஞ்சனின் மனதில் உறுத்தியது. என்ன கல்மனம் என்று நினைத்தான்.

வடக்கே ஏதாவது ஒரு வேலைக்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்து இந்தப் பக்கமே இராமல் அவளது மற்ற உறவினர் அருகே அவளை அனுப்பிவிட வேண்டும் என்று உள்ளூர் முடிவு செய்து கொண்டான்.

அவளைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உள்ளூரத் தோன்றிய ஓர் அருவருப்புடன் அந்த வீட்டு விவகாரங்களை அவன் ஒதுக்கிய நேரத்தில் அனுவும் அதே உணர்ச்சியை அனுபவிக்கும்படி ஆயிற்று.

அங்கே அவளுக்கு அந்த உணர்ச்சி தோன்றக் காரணம் அவளுடைய இரத்த சொந்தமுள்ள உறவினர்.

அனுவைத் தூக்கமாத்திரையோடு அனுப்பிய சமயத்தில் விசுவத்துடைய சின்ன வீட்டு விஷயம் வெளிவரவே அது பற்றிய கசமுசாவும் சமாளிப்புமாகப் பல தினங்கள் கழிந்தன.

வியக்கத்தக்க வகையில் தாரகேசுவரி, விசுவத்துடைய அடுத்த குடும்பத்தை வீட்டுக்கு வரவழைக்க ஏற்பாடு செய்தாள்.

அவள் வந்ததும் கரண்டியை இவள் அவள் கையில் கொடுக்கவும் தான் மற்றவர்களுக்கு விஷயம் புரிந்தது.

ஆனால் வந்தவள் மங்களம் அல்லவே.

வீடு மெல்ல மெல்ல ரணகளம் ஆயிற்று.

இந்தச் சமயத்தில் அனு சாகாமல் பிழைத்து, அவளது வழக்கு மேல் கோர்ட்டில் நடப்பது தெரிந்த போதும் யாருக்கும் அக்கறை தோன்றவில்லை.

முன்னின்று நடத்துகிறவன் சித்தரஞ்சன் என்பதை அறிந்த போது நிலைமை மாறி ஓர் அக்கறையோடு வழக்கு நடப்பதை கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

வென்று விட்டதை அறிந்தவுடனே, அங்கே ஒருவன் செத்தது கூடத் தோன்றாமல் ரோஜா மாலையும் கையுமாக சித்தரஞ்சன் வீட்டைப் படையெடுத்தனர்.

அறையை விட்டு வெளியே வராவிட்டாலும் அவ்வப் போது சன்னல் திரையை லேசாக ஒதுக்கி வெளிப்புறத்தை அனு பார்ப்பதுண்டு.

சித்தரஞ்சன் வீடு திரும்பத் தாமதம் ஆனால் அடிக்கடி பார்ப்பாள்.

வழக்கில் வென்றுவிட்ட, மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்ள அவள் மனம் மேலும் அதிகமாக சித்தரஞ்சனை நாடியது.

லேசாகத் திரையை ஒதுக்கி ஐந்தாம் தடவையாக நோக்கியபோது குப்பென முகம் வியர்த்தது அவளுக்கு.

ஓர் அலட்டித்தனத்தோடு அவளுடைய தந்தை முன்னே வர, கையில் மாலைகளுடன் விசுவமும் வினாயகமும் தொடர சுற்றிலும் ஒரு கணக்கிடும் பார்வையை வீசியபடி தாரகையும் கூடவே இன்னொரு பெண்ணும்... மங்களத் துடைய இடத்தைப் பறித்தவள் அந்தப் பெண் என்பதை உணர்ந்ததும் மேலும் நெஞ்சுவரை கசந்தது அனுவுக்கு.

இவர்களை வாயில் கூர்க்கா எப்படி உள்ளே விட்டான்?

அவசரமாக மங்களத்தை அழைத்துக் காட்டியவள், மேலே நிற்க மாட்டாமல் பேசின் அருகே விரைந்து போய் கொப்பளித்தாள்.

அவளது அருவருப்பைக் கண்டு, “அனு, அவர்கள் உனது இரத்த உறவு” என்று எடுத்துச் சொன்னாள் மங்களம்.

“இல்லை அண்ணி, என் வகையில் உறவு என்று இருப்பது நீங்கள் மட்டுந்தான். அவர்களில் யாருடனும் பேச நேர்ந்தால் எனக்குக் குமட்டிவிடும். ப்ளீஸ்... எப்படியாவது அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பிவிடுங்கள் அண்ணி...” என்று கெஞ்சலாகக் கூறியவள் அந்த இன்னொரு பெண்ணின் நினைவு வரவும் தயங்கி, “அண்ணி... அந்த...” என்று இழுத்தாள்.

“அவள் பெயர் நளினி” என்று லேசாக முறுவல் செய்தாள் மங்களம்.

அனுவின் கலக்கம் புரிந்தவளாக, “அவளைப் பார்ப்பதில் எனக்கு ஒன்றும் இல்லையம்மா. சித்தரஞ்சனும் உன்னை

யாரும் அணுக விடவேண்டாம் என்றார்... சரி. நீ பேசாமல் இங்கேயே இரு. மற்றதை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறி அறையிலிருந்து வெளியேறி மெதுவாக மாடிப் படிகளில் இறங்கலானாள்.

அனுவின் உறவு என்றதும் மரியாதையுடன் உள்ளே அழைத்துச் சென்று சோபாவில் அவர்களை அமர வைத்திருந்தான் பணியாள்.

கைகளுக்குப் பழச்சாறு வேறு.

சொந்தப் பெண் சாக நேரிடும் என்று கதறிய பிறகும் கட்டாயப்படுத்தி அவளை விற்பனைக்கு அனுப்பியவர்கள் எந்தத் தைரியத்தில் இங்கே வந்து உரிமையோடு அமர்ந்து பழச்சாற்றை ருசிக்கிறார்கள்!

விடுதலை உணர்வை மேலும் முழுமையாக உணர்ந்த வளாக, லேசாக ஒலியெழுப்பியபடி கடைசிப் படிகளைக் கடந்தாள்.

ஓர் அசட்டு இளிப்பை அவசரமாக முகத்தில் பூசி, ஆவலாகத் திரும்பிய அத்தனை முகங்களும் இஞ்சி தின்ற குரங்காக மாறின.

முதலில் சமாளித்து, “அனு டார்லிங் எங்கே அக்கா? அவளைப் பார்ப்பது... எத்...தனை நாள் ஆயிற்று, சீக்கிரமாக அவளை வரச் சொல்லுங்கள்” என்றாள் தாரகேசுவரி.

அவளைத் தொடர்ந்து வாய்ப்பூட்டு அகன்று விட்டாற் போல எல்லோருமே பேசத் தொடங்கிவிட்டனர்.

“ஆமாமாம். குழந்தை எங்கே பாவம், அவளுடைய அம்மாவை நினைத்து வேதனைப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பாள். அவளுடைய தாயுமாய் இருந்து என் செல்வத்தைக் கவனிக்க வேண்டியது இந்தத் தகப்பனின் கடமை அல்லவா? எங்கே என் தங்கம்?”

“மசமச வென்று நிற்கிறாயே. அப்பா சொல்வது கேட்க வில்லை? உம் சீக்கிரம்” என்று பழைய நினைவில் அதட்டி னான் விசுவநாதன்.

வினாயகம் மட்டும் கன்றிய முகத்துடன் தலை கவிழ்ந் திருந்தான்.

கோழையென்றாலும் கொஞ்சம் மனிதத் தன்மையும் அவனிடம் ஒட்டியிருந்ததோ?

எல்லாம் விரைவில் தாரகை துடைத்து விடுவாள் என்று உள்ளூர நினைத்தபடி, அவர்கள் யாரையும் நிமிர்ந்து பாரா மல், “சகாயம்!” என்று உரக்க அழைத்தாள் மங்களம்.

“என்னாங்கம்மா?” என்று பணிவோடு ஓடி வந்தான் அவன்.

சித்தரஞ்சனே மங்களத்திடம் மரியாதையாக நடந்து கொள்வதை தினமும் பார்ப்பவன் தானே அவனும்.

கைகட்டி அவளது கட்டளைக்காகக் காத்திருந்தான்.

“யார் இன்னார் என்று இல்லாமல் இத்தனை பேரை உள்ளே அழைத்து வந்து உட்கார வைத்திருக்கிறாயப்பா. ஜூஸ் வேறு...!”

திணறிப் போய், “அய்யோ! நம் சின்ன அம்மாவுக்கு அப்பான்னு சொன்னாரே. பெரியம்மா, அண்ணம்மாரு, அண்ணிமாருன்னு சொன்னாங்களே... இல்லீங்களாம்மா!” என்று விசாரித்தான் அவன்.

ஒரேயடியாய்ப் பொய் புகலமாட்டாமல், வெறுமனே தலையசைத்தாள் மங்களம்.

பொறுமையிழந்து, இருக்கும் இடம் மறந்து “என்னடீ” என்று ஆங்காரத்துடன் அவளை நோக்கி விரைந்தான் விசுவம்.

சகாயத்தின் உயரமான உடம்பு சட்டெனக் குறுக்கே வந்து அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“எங்க பெரியம்மாகிட்டே பேசுகிறபோது மரியாதையாப் பேசணும். முதலில் இடத்தைக் காலி பண்ணுங்க போங்க. சீக்கிரம். இல்லாட்டி நடக்கிற கதையே வேற” என்று அவர் களை விரட்டியடித்து விட்டான் சகாயம்.

ஒரு நல்ல இந்திய பெண் இப்படி உணரலாமோ என் னவோ அவர்கள் அனைவரும் அவமானப்பட்டுத் திரும்பு வதைக் காண மங்களத்துக்குக் குதூகலமாகவே இருந்தது.

முன்னர் அனு பற்றிய செய்தி வெளியான பத்திரிகை களோடு பெரிய பத்திரிகைகளிலும் இந்த வழக்கு பற்றிய செய்திகள் வெளி வருமாறு செய்திருந்தான் சித்தரஞ்சன்.

விஷயம் வெளியான பத்திரிகைகளோடு ஒரு திருமணப் பத்திரிகையையும் அனுவிடம் நீட்டினான் சித்தரஞ்சன். “இனி மேலும் நீ மறுக்க ஏதுமில்லை” என்றான் ஒரு புன் னகையோடு.

லேசான வாட்டத்துடன், “வருகிறவர்கள் எல்லோரும் இது பற்றிப் பன்னிப் பன்னிப் பேசுவார்களே” என்றாள் அனு.

“அழைப்பை நன்றாகப் பார்த்தாயா?” என்றான் அவன் முறுவல் மாறாமல்.

அவள் மீண்டும் பிரித்துப் பார்க்கவும் “நாளென்று திருமணம், இடம் திருப்பதி. நாளை மதியத்துக்கு மேல் தான் தபாலில் போடச் சொல்லப் போகிறேன்” என்றான் அவன்.

“ஓ!”

“ஆமாம். இது ஒரு திருமண அறிவிப்பே தவிர அழைப்பு அல்ல. திருமணம் முடிந்தவுடன் நாம் தேனிலவு போகிறோம். நாம் திரும்பி வரும்போது இது பழைய கதையாகியிருக்கும். அதன் பிறகும் யாராவது விடக் கண்டார்கள் ஏதாவது தொடங்

கினால், அது பற்றிப் பேசப் பிரியம் இல்லை என்று அடித்துச் சொல்லி விடு. திருமதி சித்தரஞ்சனை அதற்கு மேல் யாரும் தொல்லை செய்யமாட்டார்கள்” என்றான் அவன் ஓர் அழுத் தத்துடன்.

அவனை விழி மலர ஏறிட்டாள் அனு.

“எனக்காகவே யோசித்துக் கொண்டே இருந்தீர்களா!” என்றாள் வியப்புடன்.

“பின்னே? என்னில் பாதி நீ, அதிலும் பெட்டர் ஹாஃப் - என்னிலும் உனக்காகத்தான் அதிகம் யோசித்தாக வேண்டும்? அத்தோடு இன்னொரு முக்கியமான காரணமும் இருக்கிறதே” என்றான் வெகு சீரியசாக.

“என்னது?” என்றாள் அவள் சந்தேகத்துடன்.

அவளை அருகே இழுத்து, “என்னில் பாதிக்காக யோசிக்க இந்த அழகான தலைக்குள் ஒன்றுமே கிடையாதே அதற்காகத்தான்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் சித்தரஞ்சன்.

கோபம் போல அவனை முறைத்துப் பார்க்க முயற்சி செய்தும் முடியாமல் போகவே அவனோடு சேர்ந்து தானும் சிரிக்கத் தொடங்கினாள் அனு - கலகலவென்று.

ரமணி சந்திரன்

என் கண்ணில்
பிரவாயத்திர

